

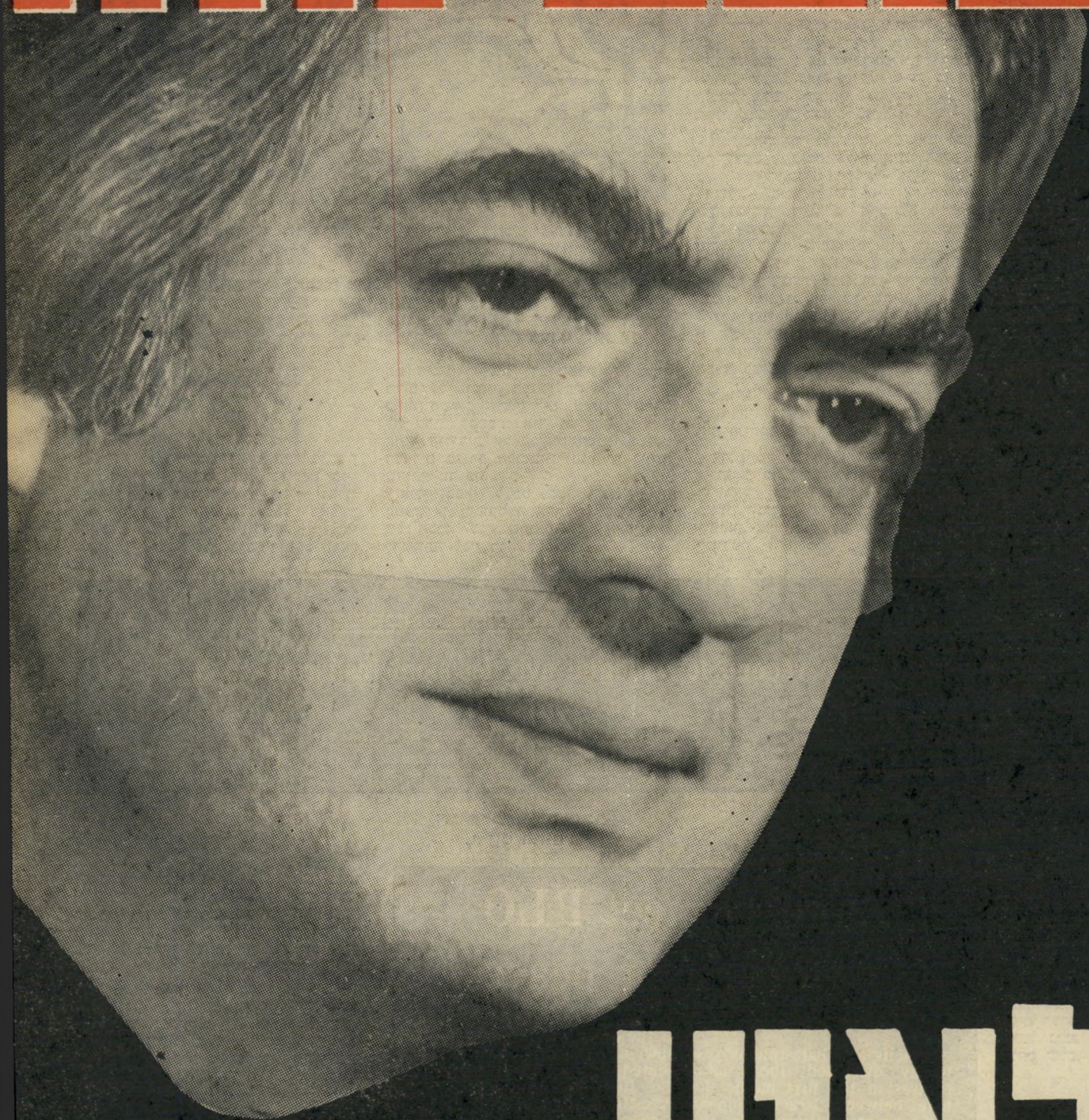
מספר 2093

תקופה : 10.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.)

שנה 42

ל' תשרי תשל"ח, 12.10.77

העולם הזה

פלאטו

לכאן?

הצעת ייעוץ

אישית, אני מאחל רפואה שלימה והבן ראה מהירה לראש ממשלתנו מנחם בגין. אבל שהייתו הממשלה בבית-החולים איכילוב והצלחתו המזהירה לנהל משם את ענייני המדינה, מעלה כמה רעיונות לייעול, חיסכון וצימצומים, שמן הראוי ליישם מיד במציאות, ובכך יצא ההפסד שבאישפוזו של מר בגין בשכר המדינה כולה.

ראשית ראוי להעביר את לשכתו של ראש-הממשלה לבית-החולים. מעשה שי עשוי לחסוך מתקציב משרד ראש-הממשלה, שכן כל ההוצאות יכוסו מתקציב עיריית תל-אביב ולא מתקציב הממשלה. שנית צריך לנסות להפוך גם שרי ממשלה אחרים, למען יוכלו "לנוח ולעבוד" בעת ובזמנה אחת, כפי שערשה ראש-הממשלה לדברי רופאיו. דבר זה יאפשר גם עריכת ישיבות ממשלה סדירות ותכופות יותר, שניתן לערוך בחדר האוכל של בית-החולים או באחת המרפאות שלו.

קל לשער ולהעריך כמה ניתן לחסוך ב תקציב ההוצאות הממשלתי אם במקום כל משרדי הפאר ובנייני התלפיות שהוקמו לשימוש שרי-הממשלה, ינהלו אלה את ענייני המדינה ממשרדיהם בבית-החולים.

יוסף אחרון, ירושלים

באיראן היה פעם ראש-ממשלה, מוסאדק דימני קרא לו, שמצא שיטה בדוקה להיחלץ מלחצים בינלאומיים שהופעלו על ממשלתו. בכל פעם שהיו מפעילים עליו לחץ כזה, היה מתאשפז בבית-חולים ואז איש לא היה מעז להציק לו עוד, עד שיחלים ויחזיק את השלטון. הניסיון של השבעה האחרון מלמד כי בעקבות מחלתו של ראש-הממשלה, הירפו אנשי גוש אמנים את לחצם עליו, מתוך חשש לפגוע בכריזמו. ייתכן שגם האמריקאים חזרו בהם ממדיניותם העוינת ומכוונותיהם ללחץ על ישראל באמצעות סגירת הברזים, נוכח מצבו הבריאותי של בגין.

לפיכך, כדאי אולי לאמץ את שיטתו של מוסאדק הפרסי: בכל פעם שיש לחצים להתאשפז בבית-חולים ולהגיע להישגים מדיניים מזהירים.

נדיהו כהן, תל-אביב

בעבור כיכר לחם

רציתי להביע את תדהמתי ממקרה ש-אירע לי בעת שעבדתי כקופאית ברשת ה-שופרסל בסניף גילה בירושלים.

בשכונה מרוחקת זו, הנמצאת בשלבי בנייה, עובדים פועלים ערבים רבים. בש-עת הפסקת עשר שלחה הם נהגים להיכנס לשופרסל ולקנות חצי כיכר לחם. מכיון וזו שרשרת השופרסל איננה קובעת מחיר לחצי כיכר לחם, מצא לכך מנוחל ה-שופרסל פיתרון מזהיר: הוא מכר לפרט לים הערביים את חצי כיכר הלחם שלהם, אבל גובה מהם את המחיר עבור כיכר לחם שלם.

נורית סופר, ירושלים

תקרית חולפת

בעתונכם (העולם הזה 2091) וופיע קטע "מכון היוצא מסתייג מגרי מליץ". בר-ציני לציון שמר מליץ היה אחראי על תצוגת האופנה בשבוע האופנה-קיץ. בתור קף תפקידו עסק גם בבחירת הדגמים לתצוגה.

לדעתי, לדעת הקניינים והיצרנים היתה זו תצוגה מצויינת. כאשר לבחירת הדגמים מר מליץ לא כפה את דעתו על היצרנים, הוא המליץ וייעץ להם מהם הדגמים הנראים לו מתאימים לתצוגה. יצרן אשר עמד על דעתו שיש ברצונו להציג דגמים שונים מאלה שמר מליץ המליץ נענה, לא שמעתי תלונה מאף יצרן על בחירת דגמים לא מתאימים לתצוגה. כאשר לתקרית בינו לבין העיתונאית נורית בתייער נראה לי שזו תקרית חלילה שפגעה מתוך מתח בעבודתו.

לתשומת לבכם: תצוגת בגדי-הילדים לא היתה בתאום עבודתו של מר מליץ ואין לו גניעה בדבר.

יעל מטרון, מנהלת מרכז האופנה, תל-אביב

מרכזי ביום-הפתחה הסיכוי להקמת מדינה פלסטינית ולהשתתפות פלסטינית בתהליך השלום.

אלוף-המילואים הישראלי, הד"ר מתתיהו פלד, הדגיש כי הנוקשות הישראליות איננה המיכשול היחיד לשלום. חוץ מזה העניין הפלסטיני חייבת ישראל לקחת בחשבון גם את הניגודים הפנים-ערביים, ואת יכולתו של המלך חוסיין להתחרות באש"ף.

ד"ר עיסאם סארטאוי, שהיה נציג אש"ף בסידרת של פגישות שנערכו בשנה שעברה בפאריס עם האלוף פלד וישראלים אחרים, אמר: "אנו מתפללים על כך ש-העולם מצפה מאיתנו להכיר בישראל, מבלי שישראל מכירה בנו".

ד"ר סארטאוי ביקש מן הנוכחים לשים את עצמם במקומה של ההנהגה הפלסטינית, ושאל באיזו ישראל צריך אש"ף להכיר — בישראל של 1948 או בישראל של 1967? בצינו כי הקבוצות הישראליות, שעמם מקיים אש"ף מגעים — מיפלגת רק"ח המארכיסטית והחופשה הישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני — זכו רק בשיבועה מבין 120 המקומות בי כנסת, הוא הצביע על כך שהמודעות לעניין הפלסטיני הגיע עתה למצב שבו מתגלעים חילוקי-דעות בין ישראל וארץ-צוה-הברית על הבעיה היסודית של היכרה בפלסטינים.

לאותו אופטימיזם מסוייג היה שותף גם חברה-הכנסת לשעבר, אורי אבנרי, שגם הוא השתתף בשיחות פאריס.

אולם מר אבנרי אמר כי כל תוכנית שלום צריכה להיות ברורה ומפורטת. העם הישראלי, אמר, מוטרד ביותר על-ידי בעיות הביטחון, גישה הנובעת מניכרונות השואה. מר בגין לא יכול היה להיבחר לשלטון, לולא פשט בישראל הייאוש מן הכרה בפלסטינים.

"העולם הזה", שבועון החרושות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386 • תאריך: 136 • מען מברקי: "עודמפרס" • מודפס ב"הדפוס החרושי" בע"מ, תל-אביב • רח' בראבנדור • חפצה: "גד" בע"מ • גזופות: "צניקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אורי אבנרי • עורך תכנית: יוסי שגן • עורכת כיתוב: נורית יחוראי • ראש המינהלה: אברהם סימון • מח' המודעות: רפי זכרונ • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

AU COLLOQUE DE LONDRES

L'O.L.P. a renoué le dialogue avec les sionistes israéliens modérés

Londres. — Le colloque organisé les vendredi 30 septembre et samedi 1er octobre à Londres par la section britannique de l'Association parlementaire pour la coopération euro-arabe sur le thème de la « recherche d'un consensus international pour la paix au

nécessité de discussions directes avec l'O.L.P. et de la création d'un Etat palestinien indépendant. Autre fait significatif: la présence aux côtés des Palesti-

Il s'agissait là de leur part d'un geste très courageux qui leur vaut pas mal de difficultés sous le régime de M. Begin. De même l'O.L.P. a effectué un geste

palestinien, s'étaient installés devant l'hôtel où se tenait la conférence, pour protester contre la « collusion de l'O.L.P. avec les sionistes ». Les propos de M. Sartaoui ont été appuyés par M. Khalaf, maire de Ramallah, qui avait récem-

הכותרת ב"ה מונד" חידוש הדי-שיח

Zionists meet PLO members for peace

By John Andrews

Israelis and Palestinians yesterday discussed their joint futures in the first public debate between Israeli Zionists and representatives of the Palestine Liberation Organisation.

In a two-day seminar organised by the British section of the Parliamentary Association for Euro-Arab Cooperation, the dominant topic of the opening day was the prospects of a Palestinian State and of Palestinian participation in the peace process.

The Israeli reserve general, Dr Mattivahu Peled, stressed

Palestinian case had developed to the stage where there were now differences between the United States and Israel over the fundamental problem of Palestinian recognition.

The same qualified optimism was shared by former Knesset member Uri Avneri, another participant in the Paris talks. But Mr Avneri said that any chance for peace "must be spelt out." The Israeli people, he said, had an obsession about security based on their experience of the holocaust, and he said: "Mr Begin could not have been voted to power unless there had been a general despair of peace in Israel. My

ומאש"ף פנים-אל-פנים בגלוי, ודנו ביחד על בעיות השלום. הביטחון והעתיד המשותף. הדיווחים המצומצמים והמקוטעים ש-פורסמו פה ושם בעיתונות עמדו ברובם בסתירה גמורה לדיווח הממצה של אורי אבנרי, שפורסם בגיליון הקודם.

יכולת לשאול את עצמך: איזה דיווח הוא הנכון — זה של אבנרי, שנכח בכנס ומילל בו תפקיד מרכזי, או זה שפורסם על-ידי עיתונאים שלא היו בכנס, ושרובם גם לא טרחו כלל לשאול את הישראלים שנכחו בו?

אתה פטור מן ההכרעה, כי יש בידך להסתיע בדיווחם של אנשים אובייקטיביים — עיתונאי-הצמרת האירופיים, שי נכחו בכנסת.

העיתון להמונד, למשל, פירסם את הידיעה בהבלטה רבה, בעמודי-דעות מר-כזו, ברוחב של ארבעה טורים — הדגשה בלתי-רגילה בעיתון צרפתי זה, הדוגל ב-סיגנון של המעטה.

הכותרת של להמונד: "בסימפוזיון לונדון — אש"ף מחדש את הדי-שיח עם הציונים הישראליים המתונים". בנוף הידיעה מובאים בהבלטה דבריהם של ד"ר עיסאם סארטאוי, האלוף (מיל.) מתי פלד ואורי אבנרי, בין השאר מובאים דבריו של אבנרי שאמר על שני העמים: "חלור-מו של האחד יכול להיות הטיט של השני".

גם העיתון הלונדוני המכובד, גארדיאן, בדיווחו על הכנס, רואה את העיקר בכך ש"ציונים נפגשים עם חברי אש"ף למען השלום". זוהי הכותרת. היא כימעט וזה לכתורת של להמונד.

יש הרבה מן ההומור בעובדה שבכלי-התיקשורת הישראליים הופיע דווקא באר-

הכותרת ב"ה גארדיאן" ציונים וחברייאש"ף

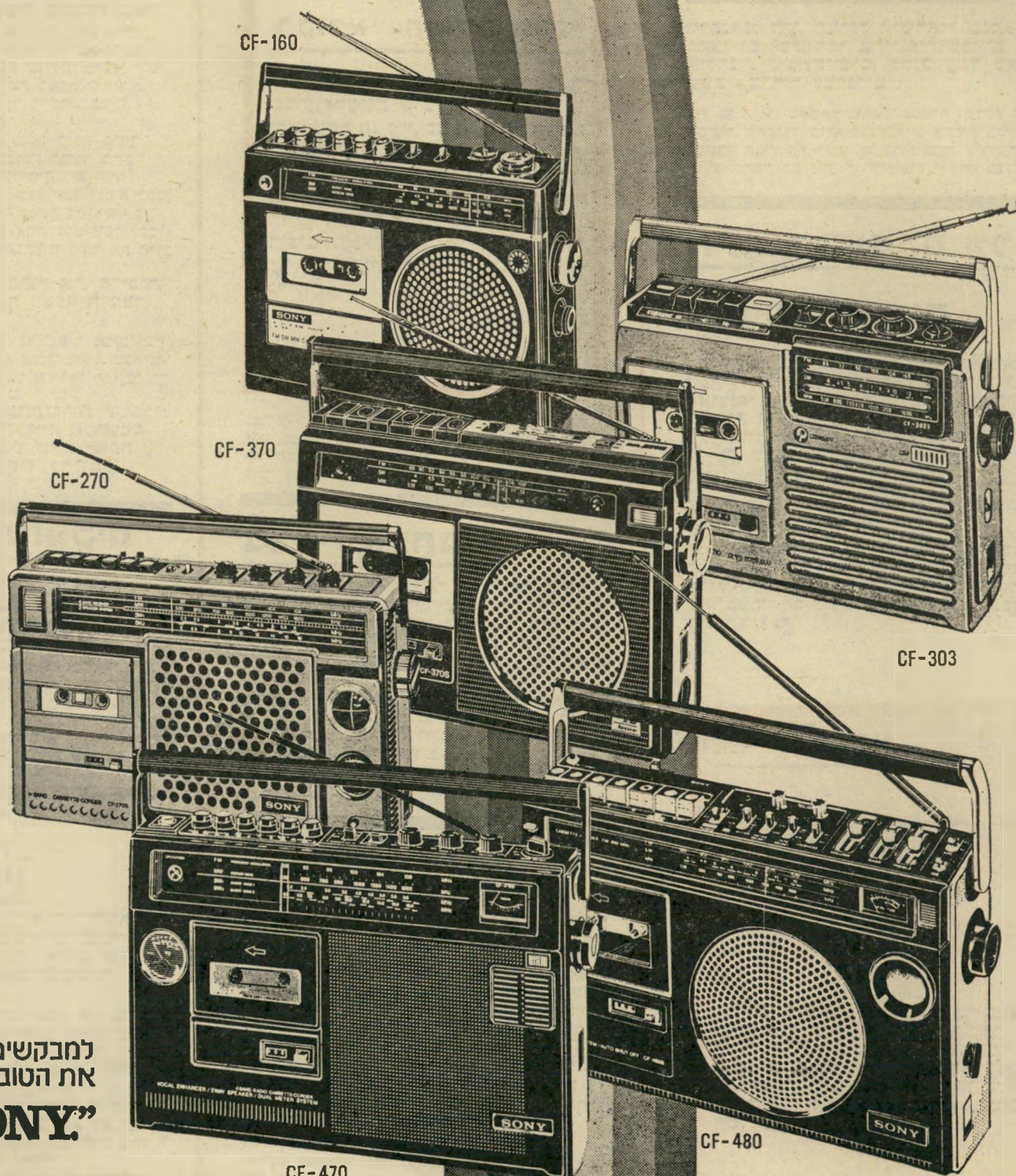
זו לשון היריעה:

ישראלים ופלסטינים דנו אתמול בעתי-המשותף, בוויכוח הגלוי הראשון בין ציונים ישראליים ונציגים של האירגון לשיחרור פלסטין.

בסמינר בן יומיים, שאורגן על-ידי ה-חלק הבריטי של האגודה הפרלמנטרית לשתית-פעולה איר-ערבי, היה הנושא ה-

השלום. הפיתרון שאני מציע הוא הגר-בלת הכוחות הצבאיים במיורח התיכון — ולא רק הגבלת החימוש.

חידושים גדולים במכשירים קטנים

למבקשים
את הטוב ביותר...
"IT'S A SONY."

תשקיף

מה יקרה אם...

בחוגי הליכוד מחליפים כוחש דיעות על נושא המטרד את הכל: מה יקרה אם לא יוכל מנחם בגין להמשיך בתפקיד ראש הממשלה?

עיסוק זה כבר השבוע, עם צאתו של בגין מבית החולים. הסתבר כי בגין סובל מזה חמש שנים גם מחציהם גבוה ומסכנת, המטופלים באופן ריאסתי. בעת שהותו בבית החולים ירד בגין במישקל כחמישה קילוגרם, סבל משפעת ומנזות וכתוצאה מכך נראה חיוור ותשוש. רופאיו ציוו עליו להמנע מהתרגויות וממתח, העולות להחמיר את מחלתו וכתוצאה מכך תהיה פעילותו בעתיד מוגבלת מאוד.

עד כה היה מקובל בארץ כי במיקרה שיש צורך להחליף את ראש הממשלה, יהיה הירש מועמד המפלגה הגדולה ביותר בסיעה הגדולה ביותר. לפי עיקרון זה יהיה האיש שירש את בגין איש חרות. ולפי כל הסימנים יהיה זה עוזר וייצמן, מס' 2 במפלגה זו.

אולם כבר עתה ניכרת נטייה חזקה ללכת בדרך אחרת, ולתת לסיעת הליכוד כנסת לבחור ברוב קולות בראש הממשלה הבא. במיקרה כזה יהיה לשימחה ארליך תפקיד מכריע, והוא יוכל לנסות לקבל את התפקיד בעצמו, או לבחור במשה דיין. אף כי דיין מייצג רק סיעה של איש אחד, הוא יוכל לקבל את קולות הליברלים ולע"ס, המהווים ביחד את הרוב בליכוד.

החלטה כזאת עשויה לפוצץ את הליכוד, כיגלל ההתנגדות החריפה הצפויה מצד חרות.

יש הסבורים כי נוכח אפשרות זו ימשיך מנחם בגין בתפקיד גם אם לא יוכל למלא אותו כראוי, מבחינה בריאותית, ויהיה מעין ראש-ממשלה-חלקי, המקבל רק את ההחלטות העיקריות. רקע זה מחמיר גם את ההתנגדות הגוברת בחרות למעשיו של משה דיין, המואשם בכך שהוא מזליק את בגין שולל וזופה עד הליכוד עמדות המתנגדות לחזונון עקרונית.

הבריטים מתחמקים

מהזמנת בגין

הממשלה הבריטית מנסה בכל כוחה להיפטר מן הצורך להזמין את מנחם בגין לדונדון. קאלאהאן הסכים להזמין את בגין, בעקבות לחץ עליו מצד ראשי האינטרנציונל הסוציאליסטי, שסברו כי זוהי הדרך הטובה ביותר "למתן" את בגין. תחילה ניסה לסדר שבגין יעבור בבריטניה בדרך לאמריקה או חזרה, כך שזה יראה כביקור מיקרי. לאחר מכן עשה את הכל כדי לדחות אריק שרון כי לא יסכים כיגלל לא נקבע תאריך מסוים לביקור.

ארליך יחזיר

המנדט לבגין

שרי-האוצר שמחה ארליך עומד להחזיר את המנדט אותו קיבל מהממשלה כיושב-ראש ועדת-השרים אשר מונתה ליישם את מסקנות ועדת אשר, לראשיה-הממשלה מנחם בגין.

ועדת אשר המליצה על הדרכים לפתור את בעיית ניגודי האינטרסים בין תפקידי שרים שונים לבין עסקיהם הפרטיים. המלצות הוועדה תתייחסו בעיקר לשרים אריק שרון, יגאל הורביץ וארליך עצמו. ועדת השרים בראשותו של ארליך היתה צריכה לקבוע אם לאמץ את מסקנות ועדת אשר כחוק או כנוהל כללי. בינתיים הודיע אריק שרון כי הוא לא יסכים לשום הסדר פיקטיבי בקשר לחוות החקלאית שלו, מה שהיקשה עוד יותר על ארליך. עד כה תירצו דוברי הממשלה את אי ההחלטה

במסקנות ועדת אשר, בכך שארליך, יושב-ראש הוועדה, נמצא בתוך-לארץ. עתה משחזר ארליך, הוא החליט שלא להחליט, ועל ראשיה-הממשלה עצמו יהיה לקבוע האם וכאיוז מידה ואופן לקבל את מסקנות ועדת אשר.

תחרות על

האחריות להתנחלויות

הופעתו הפומבית של פגן שריהביטחון, מרדכי ציפורי, בנושא ההתנחלויות השבוע, נועדה להפגין כי אין כוונת משרד-הביטחון לוותר על האחריות להתנחלויות בשטחים המחזקים, ששרי-החקלאות, אריק שרון, ניסה לספקם לתחום אחריותו.

בין שרי-הביטחון עזר וייצמן לבין שרי-החקלאות כבר נערך בעבר עימות בנושא זה. וייצמן זעם על ההחלטה לחיל את המתנחלים ללא התייעצות בו, סירב לקבלה בטענה שהיא לא התקבלה כהחלטת ממשלה. בתגובה כינס אריק את ועדת השרים להתנחלויות, שהחליטה רשמית על העסקת המתנחלים כעובדים בשירות צה"ל. אריק אף מינה את תת-אלוף אורי בראון, שהופיע במקום הרביעי ברשימתו לכנסת.

לקורא "העולם הזה"

מינהלת "העולם הזה" נאצת ה' שבוע להעלות שוב את מחיר הגיליון, והוא עתה 10 ל"י, בולד מסייע-מוסף. המינהלת החליטה להסתפק לפי שעה בהעלאה מינימלית בשעור של 11%, שאינה מרביחה את עלויות עזרת הייצור, מתוך ההנחה שהקוראים מעדיפים דיפוזיט העלאות קטנות, תכופות יותר, על פני העלאות פחות תכופות אך גדולות.

כממונה על ההתנחלויות. בתגובה מינה וייצמן את סגנו כממונה על ההתנחלויות מטעם משרד-הביטחון תוך הבהרה שאין הוא מוכן להניח למשרד ממשלתי אחר לחדור לתחומו.

ברק לא יתפטר

זמרות שמועות שנפוצו לאחרונה בדבר כוונתו של היועץ-המישפטי לממשלה הפרופסור אהרון ברק להתפטר בחודש ינואר הקרוב, כמאות שלוש שנים לפחותו, עומד ברק להחליט להאריך את כהונתו.

בין יתר השיקולים של ברק שלא להתפטר היא ההחלטה על מינויו של הד"ר אמנון גולדנברג לשר המישפטים. ברק וגולדנברג הם בני אותו מחזור באוניברסיטה. מסלול קידום האקדמי היה מקביל, הם ידידים קרובים העשויים לעבוד בשיתוף-פעולה הדוק.

משפחת רייכמן

תחלון על המישטרה

משפחתו של אלפרד רייכמן המנוח, בעל מוסך פורד ברמת-החיל, שהתאבד לפני שבועיים ביום השנה לנפילת בנו לאחר שהצית את מוסכו ואת ביתו, עומדת לפנות בתלונה ליועץ-המישפטי לממשלה הפרופסור אהרון ברק כנגד המישטרה.

לטענת המשפחה הדליפה המישטרה לעיתונות את כל העדות שמסר בנו של רייכמן אורואל, בה היו הסברים משפחתיים פנימיים, ללא עניין ציבורי, למעשה ההתאבדות.

זרישת המשפחה תהיה שהעניין יחקר, והמדליף יבוא על עונשו.

"אל על" מארגנת

טיול עתונאים

הנהלת חברת התעופה הלאומית ממשיכה במסורת ההשפעה על העיתונות באמצעות אירגון טיולי חינו לעתונאים.

"אליעזר" עומדת לארגן טיול עתונאים מיוחד לפרוטוגל, אליו הוזמנו נציגים של כל היוםנים בארץ. העתונאים יזכו למיטת חנים במשך שבוע עד חשבו, "אליעזר".

למרות הטענות שהועלו בעבר כי באמצעות הענקת טיסות-חינם מעין אלה לעתונאים משפיעה אליעזר על עמדת העיתונות בנושאים הקשורים בחברה ובהנהלתה. אין מוסדות העתונאים מתנגדים לטיסות חנים קולקטיביות שמארגנת אליעזר. על רקע ערשור מעמדו של מנכ"ל אליעזר מרדכי בן-ארי והידעות בדבר הכוונה להחליף נראה טיול-החינים שהוא מארגן לעתונאים כניסיון נוסף להשיג את המיכת העתונות לצידו.

לוח כותב

"מדריך למרגלים"

וולפגאנג לוי, המרגל הישראלי שנתפס במצרים וששחרר בחילופי-שבויים אחרי מלחמת ששת-הימים, כותב עתה ספר בשם "מדריך למרגלים".

לוי בן ה-56, שאשתו-שותפתו נפטרה ושנשא אשה רביעית, התעבד כזמן לצידו-דייג בחנות כל-בו במינסן. הביע את רוגזו על כך שאחרי שיתורו מן הכלל המצרי לא ניתן לו להמשיך ולשרת בצה"ל.

תיאושך העסקת מליץ

במרכז האופנה

מנהלת מרכז האופנה של מבין הייצוא הבחירה כי אינה מסתייגת מעבודתו של האופנאי ג'וני מליץ, הממונה על אירגון תצוגות האופנה של המרכז, וכי הסתייגות נוגעת רק לפיגורו בו נקט בתקרית שהיתה לו עם כתבת-אופנה.

בניגוד לידיעה שפורסמה במדור זה לפני שבועיים הודיעה יעל מסלון כי בכוונת מרכז האופנה לשתף פעולה עם מליץ גם להבא.

תצוגת בגדי הילדים במיסגרת שבוע האופנה שבטלה ברגע האחרון לא אורגנה בידי מליץ, אלא בידי השחקן יוסי גרבר. היא התבטלה משום שהחזרות החלו באיחור רב ומארגני התצוגה החליטו שבלתי אפשרי להציגה.

אריק שרון

אריק שרון מתכוון

בינתיים נותרה דחויית דובר משרד החקלאות, גרעין ופניק, שהועבר ל' אריק בירושל משרד-החקלאות הקודם. ופניק אינו מסוגל לענות לשאלות חי כתבים הפונים אליו וששואל נשאל מי הוא דובר המשרד הוא משיב: השר בעצמו.

ניירות ערך. "סופר-משי" של "קודאק"

נייר ערך לדורות. כך קוראים ב"קודאק" לנייר "סופר-משי". יש לכך סיבה טובה. תמונה שהודפסה על נייר "סופר-משי" היא בעלת משטח הנותן חדות מקסימלית והמשקף בבהירות כל פרט בצילום. תמונה זו רכה יותר, צבעיה אמינים ואינם דוהים במשך השנים. בכלל, הופעתה נאה וזהרת יותר מכל תמונה אחרת. בחרו ל משלמים 15% יותר לתמונה המודפסת על נייר "סופר-משי" של "קודאק". בישראל אין כל תוספת במחיר. לכן, כשאתה משקיע כל כך הרבה בצילום אל תתפשר על הנייר. במיוחד כשאינו עולה לך יותר. דרוש הדפסה על נייר "סופר-משי" של "קודאק".

טוב ש"קודאק" בתמונה

דרוש הדפסה על נייר "סופר-משי" של "קודאק" ללא תוספת במחיר

מכתבים

הכירו בכך כי סוף סוף יש שילטון סמכותי בישראל.

אסתר נחמיאס, ירושלים

בגידה כרונית

כאשר קראתי בדיווח על פגישה הפלסטינים בלונדון אודות גאומי של סעיף חמאמאי (העולם הזה 2092), בו הועלה רעיון שלאחר שתוקם המדינה הפלסטינית ותתקיים בשלום לצד ישראל, תוכל לקום אחרי שנים פדרציה ביניהן – ואילו הישראלים חששו כי רעיון זה עלול להתפרש כחזרה לשאיפת אש"ף ל"מדינה חילונית דמוקרטית". נזכרתי כי אותו הדבר אירע גם בכיוון ההפוך. כאשר בשנים הראשונות אחרי מלחמת ששת הימים העלה מחנה השלום בארץ את רעיון הפדרציה בין מדינת ישראל למדינה פלסטינית. הוא נאלץ לוותר עליו מתוך חשש שהוא יתפרש אצל הערבים כמסווה להמשך הכיבוש.

אדם קדר, תל-אביב

עתה, כאשר הנשיא קארטר אילץ את מנחם בגין להסכים להכללת פלסטינים בממשלת ערבית מאוחדת ב"נבנה", מתלוי

הסתגלות למציאות

הופתעתי מעוזות המצח של שר-החקלאות אריאל שרון. שהודיע למתנחלי גוש אמונים כי "יש ממשלה ואת החלטות הממשלה יש לכבד". אני זוכר כיצד התנהג אריק שרון לפני שלוש שנים, בעת שאנשי גוש אמונים ניסו להתנחל לראשונה. בניגוד לאישור הממשלה בסבסטיה. אריק שרון חש אז לעזרתם וכאשר נעצר על ידי קצין צה"ל במחסום הוא נכנס עמו לוויכוח חריף וגס שבסופו אף דחף את הקצין וכמדומני אף סטר לו.

שיואיל האלוף הנכבד להסביר לעם מדוע החלטות הממשלה שבראשה ניצב יצחק רבין לא היו החלטות שיש לכבד אותן ומדוע החלטות הממשלה שבראשה ניצב בגין הן החלטות שיש לכבדן ולציית להן.

צחוק הגורל הוא שדווקא אריק שרון, האיש שכפר כמעט לכל אורך הקאריירה שלו במרות, תובע עכשיו מאנשי גוש אמונים להיות צייתנים וממושמעים.

אליעזר אסטרלייכר, חיפה

למקרא קובלנתו של ראש-הממשלה מנחם בגין כלפי אנשי גוש אמונים כי שתו את דמו. אפשר לצטט רק את הפת-

ננים בגין ואנשי ממשלתו: "אבל איך אנחנו יכולים להאמין לערבים?" אילו הייתי ערבי, הייתי אני שואל: "איך ניתן לבטוח בשרי-החץ של בגין, שבגד בחבריו הציניים בבית-הסוהר בעכו ואשר – כשר-ביטחון – בגד בחייליו במלחמת יום-הכיפורים וברמטכ"ל, דוד אלעזר ונתה הוא בוגד בדעת-הקהל הישראלי ובאשתו של הממונה עליו? איך אפשר לבטוח באדם שבגד במאהבותיו עם אשתו ובאשתו עם מאהבותיו; שבגד במפלגת העבודה ונתה הוא בוגד בדעת-הקהל הישראלי בהעלימו ממנה עם מי הוא נפגש ועם מי הוא לא נפגש בלונדון או פאריס, וממשיך לבגוד גם בהחלטת הכנסת שלא לדון עם הפלסטינים בשום פורום? הבגידה האחרונה היא דווקא הראשונה בסידרה הארוכה שיש בה הגיון. יחד עם זאת לא הייתי בוטח במשה דיין שיקח אותי לסארקופאגים שלו, שהוא העמיד פנים שקנה אותם מבדואים ומכר אותם בסוכמים גבוהים לממשלה. האם הייתם אתם בוטחים בו?"

יוסף שריק, תל-אביב

כל ההדלפות שפורסמו בעתונות על פגישותיו של דיין עם שר-החוץ המצרי פהמי, עם חסן מלך מרוקו, עם נציגו של תאחד הסעודי וכו' – מקורן בישראל. הם נועדו למנוע כל אפשרות מהציבור ומ-העיתונות העולמית להגיע לאמת. לדעתי נפגש דיין בחשאי עם יאסר עראפת, ראש אש"ף. לדעתי העמיד דיין את עראפת בפני הבחירה: לעזוב מייד את דרום-לבנון ולא – יפעל צה"ל במלוא כוחו נגד המחבלים. דיין חזר בטיסה בהולה ליש-ראל כדי לרווח על תשובתו החיובית של עראפת ולהודיע שאין צורך להפעיל את צה"ל נגד המחבלים. עתה כשהמחבלים נסוגים מדרום-לבנון וישראל מסכימה לייצוג אש"ף ב"נבנה", מוצגים דברים אלה (המשך בעמוד 8)

ממשלה סמוכותית

כאשר ניסו אנשי גוש אמונים להתנחל בצורה בלתי חוקית בתקופת ממשלת ה-מרק, גררו ניסיונותיהם אלה תגובות חריפות מצד תושבי הגדה המערבית. לכולנו זכורים המהומות בגדה, יידי האב-נים והצאת הצמיגים. והנה, מאז עלתה ממשלת הליכוד לשילטון, שורר בגדה שקט מופתי. לא נערכה אף הפגנה ואף קבוצה של השבאב לא יידתה עד כה אבנים בחיילי צה"ל. זה מוכיח לדעתי, שלא ההתנחלויות הם שגרמו לליכוי היצי-רים בין תושבי הגדה ולא החשש מפני "גזילת אדמות". חולשתה של ממשלת המערך היה סופה והערבים ניצלו אותה. ממשלת הליכוד לא חיזקה את "אמצעי הדיכוי" בשטחים המשוחררים ולא הגר-בירה את הלחץ על תושבי הגדה ובכל זאת הם שותקים עתה. נראה כי גם הם

אל תקנא בחברך בשל הצלחתו הפתאומית. הוא הגיע למה שהגיע בזכות עבודה קשה וסבלנות של ברזל. אם תשמח יחד עימו, הוא יעזור לך לשפר באופן רציני את מעמדך ב-עבודה. מריבה בלתי חשובה עם אדם קרוב אליך תתפתח לריב ממושך. אל תיקח ללב, ואל תניח לאיש לטפס לך על הראש. זהו ממצאות והזדמנות, ו-בדוק היטב על מה אתה מוציא את כספי חסכוניותך. הימנע מביוליים השבוע.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

עכשיו הזמן להקדיש את כל תשומת-לבך ואת כל מאמצך ל-עבודה. אם לא – אתה עלול גם להפסיד אותה לגמרי. סוף השבוע ובייחוד יום ד' מביאים את התוכנית הגדולה שלך לנקודת-השיא. מאז ואילך שוב לא תוכל לשנות דבר, ולכן מוטב שתתכנן את הכל בקפידה מושלמת.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

המחצית הראשונה של השבוע תתנהל למישרין, בעיקר במישור החברתי, וההר-גשה הכללית שלך תהיה הרגשת הצלחה ופעילות סוערת. במח-צית השנייה של השבוע אתה עלול להיתקל במכשול בלתי צפוי, שיוציא את כל האוויר ממפרשך. קרוב לוודאי שרק המכשול יהיה במישור המישפחתי, ו-כתוצאה ממנו תיווצר אי הבנה שתכבול את ידיך. נוחי השבוע.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

קשריך עם קבוצת אנשים בלתי שיי-רתיים. שנית להגדירם כמילים עדינות כ"מתמהונים", עלולים לסבך אותך השבוע ב-מצבים בלתי נעימים ובקשיים שונים. אתה מתקשה להתרכז בעבר, דה, חש את עצמך דר ומיותר בבית, ועלול לדבוק בראיונות תלו-שים כמו בריחה מן ה-מציאות. טוב תעשה אם תנתק מייד את קשריך עם אנשים אלה ותחזור לחיות את חייך אתה. השבוע הרווקות בנות דלי עשויות להיות מותקפות ברומנטיות.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

אדם מסויים שעד היום לא היה לך יחס רגשי כלפיו, ירצה לנצל את מצבך הנפשי כדי לבקש את קירבתך. הוא ינסה ל-שכנע אותך כי ביכול-הו לשפר את מצבך בכמה שטחים חשו-רים. במסגרת העולם ממנו ודחה את הצעותיו, כי הוא עושה זאת משי-קולים אנוכיים. אל תהמר השבוע – צפוי לך הפסד. שב בשקט.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

השבוע תזדקק לכל חוש הביקורת שלך. כדי שתדע לסנן את הידיעות המסעירות שתגענה אליך, ולהגיע לרגעין האמיתי. צפוי ייה לך הצלחה גדולה בעבודה, שתגדל בעתיד עוד יותר, אם תלך בכיוון הנכון. ידיך קרוב ביותר יאכזב אותך מרה, אך העי-לחתך החברתית בעתיד תשמש לך פיצוי.

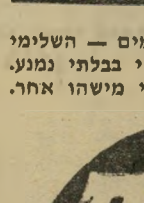
אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

אתה עלול לעורר ה-שבוע את חמתם של כמה מאלה הנמצאים עימך במציאה אחת. זאת מפני שאצלך מק-דשת המטרה את כל האמצעים, ורגשותיהם של אחרים אינם נכ-ללים כלל בחישוביך. אשה שתלית בה תקוות תאכזב אותך השבוע מעל המשוער. השמרי ממצבים מביכים.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

הממונים עליך יגלו אהדה רבה כלפך, וי-יתחילו להתעניין במע-שיך, במיוחד בתחילת השבוע. יהיה זה לטו-בתך אם תנהל בטקט, ואם לא תנצל את ההזדמנות לאזן חש-בון ישן עם חבר ל-עבודה. רעיון מצויין שיעלה במוחך יביא רווח כספי ניכר. בת תאומים – השלימי עם המציאות, ואל תלחמי בבלתי נמנע. חסכי לך כאב לב, וחפשי משהו אחר.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

תקופת-האורש בה את מצוייה נמשכת – אם כי ענני-סערה קטנים מופיעים באופק. בצו-רת התחייבויות עבודה, פגישות עם נושים או מריבות עם ידידות טו-בות במיוחד. אך אל דאגה, עם רצון עז את עשויה לצאת מכל זה בשלום. אם את עוסקת בשני רומנים מקבילים – דעי לגמור עם אחד מהם. או לפחות להסוות אותו כך שלא יגרם להפגרות כל החבילה ולא תצאי קרחת מכאן ומכאן. המרי השבוע.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

זהו שבוע שמן ראוי לשים בו לב לפרטים קטנים ולדחות בעיות גדולות למועד מאוחר יותר. הכוונה לכל אר-תן בעיות קטנות ו-אמורות הקשורות ב-דרך-החיים השיגרית שלך, ואשר את פתרונן אתה דוחה זה חודשים אחרים. סלק חובות ישנים. השלם עבודות שאתה סוחב, והזמן לביתך את האורחים שלהם אתה חייב אירוח. כי לא יהיה לך זמן פנוי בעתיד.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

אתה מחפשים אתן שיתן לך את ההזדמ-נות להוכיח את עליו-נותך. התלהבותך תשרה השבוע אווירה של התלהבות על אלה הסובבים אותך. כדאי להזכיר שהשנה היא שנה טובה לבני מזל בתולה החושבים להי-נשא. לכן מוטב אולי להזדרז לפני שהשנה תגיע בקרוב לסיומה.

אתה רואה דברים כפי שהיית רוצה שייראו, ולא כפי שהם באמת. בדרך זו רק תחמיר את הבעי-יות העומדות בפניך, ולא תשפר את מעמדך בשום שטח. כדאי ש-תשוחח מלב אל לב עם אדם קרוב ונאמן, ותשקף לעצותיו, כי כוח השיפוט שלך אי-נו עובד כתיקונו ב-ימים אלה. בת עקרב – את מבלה יותר מדי זמן בבית. בלי, אפילו אם אין לך עם מי.

מקיר נקייר חינום!

על כל שני חדרים - חדר שלישי חינום!!

במלאת ח"י שנים לפרץ שקלים בתיים מעניק לך המרכז הבינלאומי לשטיחים - שטיח כרמל-מקיר-לקיר חינום. על כל רכישה של שני שטיחים לסלון ולחדר נוסף - תקבל שטיח לחדר שלישי חינום!

כולל חיתוך, הדבקה והובלה לכל רחבי הארץ.

נמו כן המבחר הגדול בארץ של שטיחים תוצרת חוף-ב - 30% זול יותר מהמחירים בת"א! ...שוב אנו מוכיחים שכדאי לנסוע לבת ים לקנות שטיחים.

* המכירה ליחידים במחירים סיטונאיים אך ורק במרכז בבת ים.

18 שנות שירות ומסחר הוגן.

פתוח בימי חול 8.30-2.00 - 4.00 בערב כולל יום ג'. בימי ששי עד 3.00.

במוצאי שבת 6.30 - 11.00.

המבצע מתקיים בתאריכים: 15/10/77-4/10/77

פרץ שקלים

רח' בלפור 25 בת-ים טל 880244

מכתבים

כאילו שיש חייל אחד בצבא המצליח להשתחרר משירותו ללא משפט צבאי ביגלל איזו עבירה משמעת. לא מצא חן בעיניהם העבר הצבאי שלי. הם רצו שאהיה מלאך, כי כנראה הקיבוץ נודד רק למלאכים. שבעתי מחקירותיהם והחלטתי: אני מלאך ולכן לא אהיה קיבוצניק.

מירון גלבוע, ירושלים

בולים לניקולטה

אהיה אסיר-תודה לכם אם תביאו מיכתב זה לידעת קוראים הנכבדים. אני אב לתשעה, שאחת מהם היא ניקולטה (בת 18 כיום), הסובלת ממום רציני בלב. ניקולטה היא אספנית מושבעת של מטבעות ובולים והיא הביעה באוזני את תשוקתה לכלול באוספה גם בולים ומטבעות ישראלים.

כראש למשפחה עניה ומרודה, שאינו יכול להרשות לעצמו לרכוש בולים ישראליים, אני פונה בזה לרצונם הטוב של קוראים הנכבדים כדי שיואלו לשלוח

ניקולטה ג'אמכוני
אספנות עם כל הלב

לבתי ניקולטה סידרות בולים חדשים שהונפקו בישראל בשנים 77-76-1975. אני מודה מראש לכל הנדיבים שיענו למכתבי זה. במצורף אני שולח לכם אישור רפואי על מחלתה הקשה של בתי ניקולטה ואת תמונתה.

קרלו ג'אמכוני, טאראנטו, איטליה

● קוראים המבקשים להיענות לבקשתה של ניקולטה (ראה תמונה) ולשלוח אליה בולים ישראליים יוכלו לעשות זאת על פי הכתובת:

Gamboni Nicoletta
Via Lago Di Varano
Edificio 24 Scala-A-Ina-Casa
74100 Taranto
Italia

ביקורת "העולם הזה"

אני אזרח ישראלי בן 21, תושב יפו. לפני זמן קצר סיימתי את שלוש השנים הראשונות מתוך שלוש וחמש השנים של שירות צבאי בישראל ועברתי לאותה תקופת שירות בה החופשות ממושכות יותר, הקוראה "מילואים".

הנני קורא קבוע של העולם הזה מזה חמש שנים ועיתון זה הוא לדעתי אחת מנקודות-האור המעטות במדינה השוקעת לתהום השוביניזם. אחד המדורים האהובים עלי ביותר הוא המדור "העולם הזה לפני 25 שנה". תוך קריאת המדור ראיתי שוב ושוב כי לפני 25 שנה הקדיש העולם הזה מקום רב, ולעיתים אף את הכתבה המרכזית בשבועו, למאורעות שאירעו מחוץ לגבולות ישראל. מדוע אם כן הופסק מינהג זה וכיום מצטמצם העיתון רק לסקירת המאורעות הקורים במדינה? מה הטעם להתפאר בכך שהעולם הזה היה העיתון היחיד שהקדיש תשומת-לב למתרחש המצרים, כאשר ענייני מצרים של היום מופיעים בו הרבה פחות מאשר בידיעות אחרונות. האם פירסום ידיעות מן העולם הערבי, שירגילו את הקוראים לכך שהערבים הם בני-אדם בדיוק כמוהם

(המשך בעמוד 12)

(המשך מעמוד 6)

לחץ אמריקאי מטעמי נוחיות בלבד, כדי שאיש מהצדדים לא יואשם בבגידה בעיני בני עמו.

אריה וכרומי, תל-אביב

שביתת קונים

בכל פעם אנו שומעים על עליית מחירים נוספת במיצרן כלשהו. האנשים המחליטים על כך, עושים זאת, חוששני, על פי מצב רוחם. אני אומר זאת מפני שאני בטוח ששרי-האוצר שמחה ארליך, או כל מי שמחליט על כך יחד עמו, אינם חשים את המצוקה הנגרמת בעליית המחירים. כל אחד מהם מרוויח כמה אלפים טובים בחודש שבהם הוא יכול אולי לפרנס עשר משפחות, או מה איכפת להם להעלות את המחירים? בלאו-הכי הם אינם מרגישים בכך.

אני סתם אדם שכואב לי על כך וכואב לי לראות מדוע העם הזה אינו מגיב ורק בוכה. ואין מדובר בעליית המחירים רק בנושאי הבידור או התחבורה. בעניין מיצרי המזון יש כבר משפחות רבות שהגיעו למצב בו אינם יכולים כבר לאכול כמו בני-אדם. אבל האנשים ממשיכים לקנות. מדוע, לכל הרוחות, הם שותקים? מדוע אינם מגיבים?

לדעתי ניתן לגרום לתוהוה בתחום זה, אבל לשם כך צריך אדם בעל כושר מנהיגות, שיקח את העניינים בידיים. אני בטוח שאם העם יחליט, בתגובה לעליית המחירים, לא ללכת לקולנוע או לא לנסוע במוניות, יאלצו בעלי בתי-הקולנוע ונהגי המוניות להוריד את המחירים.

אותו דבר גם בתחום המזון. לא יקרה כלום אם הצרכנים יחליטו שלא לקנות קפה או כל מיצרן אחר שאינו חיוני, במשך תקופת זמן סבירה. זה עבד בבירי טניה ומדוע שלא נעשה זאת כאן? אם נעשה את אותו הדבר אני בטוח שזה יזיז משהו בממשלה לכל אלה שחיים על גבנו!

אבי ביטון, טרד

מי אחראי למהפך?

נדחמתי לקרוא בגליון מס' 2089 את מיכתבו של מר חלמיש ובעיקר את ה"מישפט הבא": "כיום יודע כל ילד במדינה שרק ד"ש היא שהעלתה את הליכוד לשלי"טון". באמת מר חלמיש, תמהני מי הם הילדים שיודעים כל כך הרבה? ילדים מבחינה כרונולוגית או שמא ילדים מבחינה פוליטית?

מסתבר שהרבה מים יורמו בים בטרם יהיה אפשר לסכם את הסיבות למהפך של ה-17 במאי. אולם אתה מר חלמיש יודע את הסיבות וההסברים למהפך. מר חלמיש שייבושם לך. למעשה דברך היו יכולים להישאר כקוריו, אולם לצערי הם מבטאים דעה מסוימת בציבור מסויים, שהתאכזב מעליית הליכוד ואשר מאשים את ד"ש ואת הציבור באחריות למהפך. ציבור זה מנסה ללחוץ על ד"ש שתקיים בלוק עם המערך, אולי כדי שד"ש תכפר על העוון של עליית הליכוד לשליטון. יותר מכך, דברך מבטאים את מה שקרה, קורה ועלול לקרות במערך: התנערות מאחריות למפלה בבחירות וזריקת כפפת האחריות לגופים שונים ולציבור. ולסיים מר חלמיש הנכבד, נותרו לי השגות רבות לגבי המסקנות הכמעט פסי-קניות שלך. זכותך להביען, ברם אל לציבור, ובעיקר לציבור המקורב למערך, להתפתות ולחפש אשמים ושעירים לעזאזל. עליו להפיק מסקנות ולפעול בהתאם.

רוני טברסקי, תל-אביב

רק למלאכים

בעת שירותי הצבאי היכרתי קיבוצניק ואחרי שירות ודיונים עמו החלטתי להציג טרף לקיבוצו (בצפון הארץ). פניתי לקיבוץ והם היפנו אותי למרכז הקליטה של הקיבוצים בתל-אביב. אבל לפני זה ערכו לי אנשי ועדת הקליטה בקיבוץ חקירה בצורה גסה ומשפילה. נשאלתי שאלות משאלות שונות והתבקשתי להשיב עליהן. איש מהם לא שאל אותי להשקפת עולמי. לעומת זאת הם התעניי-נו מאוד מדוע היה לי משפט בצבא —

אל תסתפק ב"סתם קסטה" דרוש קסטה אגפא (היא אינה עולה ביוקר)

היום יותר מתמיד, אינך יכול להרשות לעצמך לקנות קסטות זולות וגרועות רק בעלות שם "מפוצץ".

קנה קסטות "אגפא-גברט" להקלטה והאזנה מושלמת ברמה מקצועית. צמידות חלקיקי תחמוצת הברזל מסודרים במבנה מיוחד (בלעדי לאגפא-גברט) Tape 8 High Dynamic המאפשרים נאמנות מוחלטת לצלילים, מ-16 עד 20,000 הרץ. קופסאות מתברגות, בשלושה צבעים, צהוב, כתום, סגול, למיון והפעלה קלה ומהירה.

מסומן בלבן

רובקס
המתנה שבאופנה

מורלה
המפצים המעוצבים כיצירת אומנות

לפני 25 שנה

גיליון "העולם הזה" שיצא לאור לפני 25 שנים בדיוק הביא תחת הכותרת "46-23-14" שיחזור-מצולם של צוות-המערכת להתקפת האירגון-הצבאי-הלאומי (אצ"ל) לאור היום על תחנת-המישטרה ברמת-גן, התקפה בה נפל בשבי הבריטים גיבור-המח"ת דוב גורנר, שנדון מאוחר יותר למות ולאחר שסירב להגן על עצמו ככית-המישטרה הצבאי הבריטי ניתלה בעכו. בשיחזור השתתפו חלק ממשתתפי פעולת האצ"ל.

השבוע לפני 25 שנים עיצבה מערכת, "העולם הזה" את המתכונת הקיימת עד היום של מדור-המיון-השנתי, "הסרט הטוב" לקומת, "הסרט הרע", המהווים הערכה שנתיית לאיכות הסרטים שהוקרנו במהלך השנה בארץ. כמדור "דו"ח מיוחד" הביאה מערכת השבועון סיקור עובדי של פרשת קורבן צייד-המכשפות אלג'אר היים, שהואשם על-ידי המועמד כאותה עת למישרת פגן

ח"כ דוב שילנסקי עם פצצה במישרד-החוז * שירי אהבה

של ידי מנוסי * שירי מלחמה של חיים גורי *

יגאל לומד להכיר את ארץ-ישראל

העם

אצבעות ב' ג"י

ואצבעות טי-אנטי

שבועות החגים הם תקופה מתה לעיר תונאים. במערכות העיתונים תיממים ישר בו כתבים ועורכים. פיהקו בשקט וקיללו את עצמם בקול רם. יכול הבצל בגואטמלה וציר השפנים באוסטרליה גיראו המועד דים הרציניים והיחידים לתפוס את הכותרת הראשית.

לפתע השתנה הכל. בחלל היהדות שני קולות. הקול הראשון היה צילצולה של סטירת-לחי פוליטית. פרי התנגשות חדה בין אצבעות ידו של דויד בן-גוריון ולחיה המינה של הסתדרות הציונים הכלליים (כיום המפלגה הליברלית, ממרכיבות ה"ליכוד"). הקול השני היה דעם התפור צעות של 15 אצבעות טי-אנטי שלא התיצצו.

היה קשר הדוק בין שני הקולות. תראי שון סימל עובדה פשוטה אך מכרעת: לא קיימת בישראל כל אפוזיציה אמיתית ודמוקרטית, לא מימין ולא משמאל. פרט למחנה הקומאינפורמיסטי המונהג על-ידי משה סנה. כל שאר המפלגות, הסייעות והאירגונים, החל מן האגף "הימני" של מפ"ם וכלה באגף הקולני של תנועת החירות אינן, למעשה, אלא בני-מישפחה אחת שי רבו עם אבא.

הקול השני סימל את התוצאה המחויבת על-ידי המציאות: מחוגדי המישטרה, הן בודדים והבלתי-מאורגנים, ששוב אינם רואים לעצמם אפיק פוליטי טיבעי למאבק. ממחומות מרד-הימאים, דרך הפצצה בבי תו של השר פנקס ועד הפצצה במשדר-החוזק הישראלי מובילה דרך אחת. אין עוד בארץ אווירה ציבורית המאפשרת את התהוותן של מחתרות גדולות. אולם יחד עם זאת אין ספק שגוברת והולכת הנטייה בפניות השונות של הנוער לפנות לאמצעי-עים של אלימות ולהתארגן במחתרות ועיריות, שכל אחת מהן מורכבת ממספר צעירים.

פצצות

מ'ספר 2

בשעתו חששה המישטרה כי מישחו יבצע מעשה אלימות נגד שרי-החבורה המנוח, דויד צבי פנקס, והעמידה שני שוטרים בפתח ביתו. הפצצה התפוצצה, שניים נעצרו, הועמדו למישפט וזוכו כי פסקדין מהדהד.

גורלה של פצצה מיספר 2 היה שונה. המישטרה טוענת שקיבלת תודעה במיכתב

* הקומאינפורם היה אירגון-הגן של המפלגות הקומוניסטיות בעולם, תחת עינו הפקוחה של סטאלין. למרות שחורגו מנהיגי מפ"ם לא נכללו במיטגרת זו הם נהגו כבעלי זכויות הקומאינפורם ה"בילעדיים" במדינת ישראל, והערצתם ל"ברית-המועצות" לא נפלה מזו של אנשי מק"י.

אבא לא בא לאכול ארוחת צהריים. אבא לא יהיה גדול.

"הארם המסוכן ביותר!" ייתכן שהמישטרה היתה באמת נגשת למאסר פעילים של תנועת-החירות — לולא

סירב העצור לפתוח את פיו. אפילו יהודה פראג, ראש האגף הפלילי, לא הצליח הפעם להוציא דבר מן העצור, פרט להודעה שימסור הצהרה אחרי שיבדור עם עורך-הדין שלו.

בחירת עורך-הדין עניינה את המשיי טרה: שמאל תמיר, מאנשי האופוזיציה בתנועת-החירות, הית בעל שם פוליטי נוסף על שמו המיקצועי.

תוצאת שיחתו של שילנסקי עם עורך-הדין היתה סירוב למסור את ההודעה שהבטיח. פראג העיר כי לא יפה היה לשלוח דווקא אותו, בעל לאשה הרה, לפעולה כזאת, וזוהי: "אלה ששלחו אותך לא יתמכו בך עכשיו!" אולם תמיר הבטיח, בחיוך גלגלי, כי "המחתרת שאורגנה על-ידי תנועת-החירות תשלם למשיי פחות 250 ל"י לחודש".

מי, מה, איך? השאלה הגדולה שי עניינה את הציבור היתה, כמובן — מי עומד מאחרי המעשה. השאלה השנייה: מה רצו להשיג?

המישטרה עצמה טרם הודיעה מה כוונתה הסופית. ובינתיים האשימה את שי לנסקי ביום המעצר, לפי סעיף 66 (א) (ב) של פקודת החוק הפלילי, המדבר על החזקת חומרי-נפץ בלבד. העונש המירבי: 20 שנות מאסר.

עיתונות

פולה והצלם

על הדלת היה תלוי שלט "מסיבה פרטית". הכוונה היתה לארוחת-הצהריים שי ערך ראשי-המשלה דויד בן-גוריון לכבוד הרב אירווינג מילר, נשיאה החדש והצירי-נייחללי של הסתדרות ציוני אמריקה, ה

שיחזור

לוחמי האצ"ל משחזרים את ההתקפה שבוצעה ב-23 בחודש אפריל 1946 על מישטרת רמת-גן, במטרה לשדוד את מחסני הנשק של המישטרה הבריטית המנדטורית. בתמונה: הלוחמים משחזרים את היציאה מהבניין.

"העולם הזה" 780 תאריך: 9.10.52

גוף בעל ההשפעה הגדולה ביותר ביהדות ארצות-הברית. בפרוודרים היו רק עיתון-נאים מעטים וצלם אחד.

בחירת מלון השרון למטרה זו לא היתה מיקרית, כיוון שבן-גוריון מבלה בו את חופשת החגים שלו בעוד אשתו פולה דואגת שלא יטרידוהו יתר על המידה. היתה זו פולה בן-גוריון שאירחה את המומונים שבאו לסעודה בלי נשותיהם.

כאשר קם צלם העיתונות, ניגש אל אבא אבן ומשה שפירא שרה-הפנים, שיש בו בפרוודור ושוהחו ביניהם לפני תחילת הארוחת, וביקש באדיבות רשות לצלם, קרבה אליו אשת ראשי-המשלה, כשחפסית שוקולד-יצוא תחת זרועה. וציוותה עליו להימנע מכל צילומים שהם, הצלם ניסה להסביר, הושחק ביד רמה ונאלץ לפנות את המקום. פולה בן-גוריון ניצחה את העיתונות.

מכתבים

הגדנ"ע

הגדנ"ע והמגמה הצבאית הם תולדות של חינוך מיליטאריסטי כפי שהיה קיים בספרטה ובגרמניה, וכפי שקיים היום בבירת-המועצות, הגדנ"ע והמגמה הצבאית נותנים חינוך לאומני מובהק. הם קרש-הקפיצה הטוב ביותר להשתלטות קבוצת אנשים בעלי שאיפות דיקטטוריות על המדינה. במדינות צבאיות כמו גרמניה, לשעבר, נמצא הצבא מעל לכל ביקורת ציבורית... המגמה הצבאית היא הפיכת הנוער לבורג בתוך המכונה הנקי ראת צבא. תפקידה הוא להכין את הנוער לקראת חיים במדינה לאומנית. תל-אביב דן מרגלית,

אנשים

ספר שיריו השלישי תוך שנתיים של ידירי (ידידיה) מנוסי, מ"מ בפלמ"ח בן 25 שהפך סטודנט לספרות, ביכוריו בוקר, המוקדש להוריו, יצא השבוע. הטובים בין 37 שיריו הם שירי האהבה הציוניים. דוגמה: האשה — "כבד שורה כחריש הראשון וכמוהו מלא ורטוב... אפל בית שחיה כפתחי מערות וכמותם מסורג ב" אוזוב... חזיה כפרח רוטט ואיתן... בטנה אימית וגדושה כתלתן..."

בספר השביעי של סידרת הסמבה שיצא השבוע, חסמבה באיזור המסוכן, שוב לא הסתפק יגאל מוסינזון בהערות לימודיות כמו הסברת תורת טביעות הי אצבעות, הסנייפרסקופ (רובה הצלפים) ור תולדות העיר עזה; מלבד טבח הצוללת המיסתורית ממוצא סיני, ציאנג, משתתף בעלילות חסמבה גם המשרור היים (פרחי אש) גורי שאחד מאנשי החבורה מדקלם בשבי ארבעה בתים משירו הי מפורסם תפילה — לבחורי ישראל לפני אצחם לקרב.

יגאל אלון החליט כי אדם שנעדר מן הארץ משך שנתיים* חייב ללומדה מחדש. המסקנה: השבוע יצא בלוויית ישראל גלילי, נתן אלתרמן ושלישו ירוחם בהן למסע-היכרות של כמה ימים, שהתחיל בגליל-העליון ויגיע עד לנגב.

* אלון נעדר מהארץ שנתיים לרגל לידו מדיו באנגליה.

הניידת של שרפ: השקט שלך- ההנאה שלהם.

ההנאה בכל מקום

ואם תרצי להנות בעצמך מהניידת של שרפ, פשוט הרימי ושאי אותה (משקלה 7 ק"ג בלבד) לחדר השינה, למטבח, לסלון או למרפסת. חוכלי לקחתה אפילו לפיקניק או לנופש. בכל מקום תהני מקליטה מצוינת וכמובן גם מצורתה הנאה.

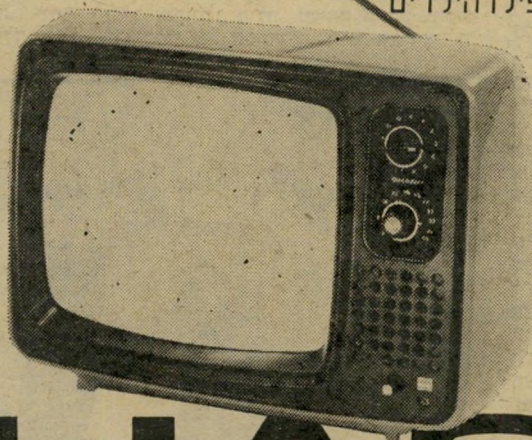
את הטלוויזיה הניידת ואת כל מוצרי האיכות של שרפ, תוכלי לראות, לשמוע ולקנות בשקים, במשביר המרכזי, בכל בו שלום, במשביר לצרכן בש.א.ל. ובחנויות מובחרות למוצרי חשמל הניידת של שרפ - בקרוב גם אצלך.

איכות מעולה

הניידת של שרפ היא טלוויזיה מעולה. אמינה ונוחה לתפעול. אפילו הילדים יוכלו להפעילה בקלות ולהנות מתמונה חדה להפליא ומצליל ברור ונקי.

מחיר סביר

תוכלי לשלם יותר אך לא תשיגי עוד טלוויזיה באיכות כזו.

SHARP

שרפ. ענק האלקטרוניקה מיפן

המדינה דורשת החזרת רכוש גנוב לסוחר ברכוש גנוב

אחד ההסכמים המוזרים ביותר בתולדות פרקליטות המדינה נחשף במהלך דיון בבית-המשפט המחוזי בירושלים לפני השופט ד"ר יעקב בזק. השופט דן לפני זמן מה למאסר ולקנס כספי עובד במישלחת הפירות הכותל, שהורשע בגניבת מטמון שיקלי-כסף שנמצא במקום. במהלך החקירה התגלה כי אחד הסוחרים הגדולים בארץ, יואב ששון, קנה את השקלים הגנובים, ויחד עם עובד מוזיאון ישראל רפי בראון ניסו להעלים מן המישטרה את מציאתם. כאשר ראש מישלחת הפירות הכותל, מאיר בן-דב, התעקש לדווח למישטרה, התערב בפרשה הפרופסור יגאל ידין שטרח להיפגש עם מי שהיה אז שר-החינוך והתרבות אהרון ידלין, שפנה למפקח"ל המישטרה שאול רוזנבלום בבקשה שיטפל טיפול מיוחד בפרשה. על המיקרה הוצב שוטר מיוחד במינו, יצחק רוזן, שמנע כל הרחבת החקירה מעבר לגב עצמו, ונמנע מבדיקת קונו הרכוש הגנוב והקשרים בינם לבין יגאל ידין ואחרים. נראה כי כחלק מהיחס שהובטח אז הוסכם להחזיר לקונה הרכוש הגנוב יואב ששון את השקלים שקנה בתור גנובים!

עתה פנה פרקליטו של ששון, עורך-הדין ארנולד שפאר לשופט בזק כי יצווה להחזיר את השקלים הגנובים לששון. להפתעת הכל הופיע בבית-המשפט מאיר בן-דב, שתבע כי השקלים הגנובים יוחזרו לבעליהם החוקי, מישלחת הכותל.

בבית-המשפט הצהיר שפאר כי בידו מיכתב מפרקליט מחוז ירושלים המתחייב לגרום לכך שהשקלים יוחזרו אליו. בן-דב הצהיר בבית-המשפט כי הרכישה מצביעה שזו קנייה של רכוש גנוב. הוא מערער על ההסכם בין הפרקליטות לששון, וטוען כי למדינה לא היתה רשות לעשות הסכם כזה. הסוחרים קנו רכוש גנוב ואין לתת פרס לאדם שקנה רכוש גנוב ויודע על כך.

בדיברי תשובתו ניסה עורך-הדין שפאר להוכיח כי אין לשקלים ערך היסטורי וטען כי גם מטבעות מצדה לא פורסמו עד היום.

את מי מייצג בומה שביט?

נשיא התעשיינים בומה שביט קיבל לחלוטין את דעת האוצר לגבי מימון ה"תעשייה". הוא הסכים להפסקת האשראי המכוון לתעשייה וכי התעשיינים יממנו את עצמם מפידיון מילווה. זוהי פגיעה חמורה בתעשיין, שכן הריבית על הלואה אותו לאוצר היתה הוצאה מוכרת בעוד פידיון המילווה הוא הכנסה נקייה. שביט גם מסכים למדיניות האוצר כי התעשיינים ייגייסו הון בבורסה במקום ליהנות מאשראים ממשלתיים לסוגיהם.

התאחדות התעשיינים, ששביט צריך להגן על חבריה, מייצגת את סקטור ה"פירמות המישפחתיות בישראל. את הרוב המכריע של התעשיינים מהוות חברות

שלב שבו בעלי הפירמות המישפחתיות במערב צברו רכוש הם פנו לבורסה, הפכו לחברת מניות ועלידי הנפקות מניות הוציאו רווחים מן החברה לעצמם וכן גייסו כספים לחברות. גורם נוסף להזדקקות בעלי הפירמות במערב אירופה לגייס הון בבורסה הוא התעצמות האיגודים המיקצועיים המונעים ניצול העובדים וצבירת כסף כתוצאה מכך.

בישראל לא יכלו בעלי הפירמות לצבור את הכסף כמו במערב אירופה מניצול עבודה בלבד, אם כי במקוטעין קיימת גם תופעה זו בהעסקת עובדים ערבים וזולים על-ידי כמה פירמות.

הגורם שמימן את הפירמות בשלושים

נשיא התעשיינים שביט
על מי הוא מגן

מישפחתיות פרטיות, ורק חלק מהן הפכו ציבוריות. בצד הפירמות המישפחתיות קיים בישראל הסקטור הציבורי, הממ"ל כתי או ההסתדרות, שרק חלקו רשום בבורסה ונזקק לה לגיוס הון.

מיבנה זה של המשק הוא טיבי, וכמוהו המיבנה התעשייתי של שאר ה"ארצות שהגיעו בדור הזה לעצמאות ול"בניית מדינה".

בארצות המערב היה הצבר ההון ה"מישפחתי הראשון מניצול עבודה זולה. כך היה באירופה וארצות-הברית במאה השנים האחרונות. אחרי שחשתיים ה"

השנים האחרונות ואיפשר לבעליהן צב"רת הון היה הממשלה, שבאמצעות שרי נים הזרימה הון לאומי לפירמות פרטיות. אבי השיטה היה פלינחס ספיר, והיא שבנתה את הפירמות המישפחתיות הפרטיות שניצלו מימון ממלכתי ותודות לאיפוק מרבית הבעלים והשקעת ההון במיפעל צברו הון ראשוני כמו במערב. כך גדלו בישראל פירמות כ"גביר", "פול-גת", "עלית".

פירמות אלה, אחרי שצברו די הון עצמי, פנו לבורסה כדי להוציא רווחים מן הפירמה לכיסם הפרטי. אולם רק

קונצרט "נילית" בקשיים כספיים

קונצרט חוטי-הטכסטיל הסנתטיים, "נילית", נמצא בקשיים כספיים. הקונצרט הוקם בגליל על-ידי מישפחת אל-ריקו לוי מאיטליה שהשקיעה חלק קטן מההשקעה. מרבית ההשקעה, יותר מ-300 מיליון לירות, באה מכספי ממי שלת ישראל. התומך הנלהב בזמנו ב"הקמת המיפעל היה שר-המיסטר-ה"תעשייה" חיים בר-לב, שאישר אותו למרות התנגדות עזה של גורמים בענף. מזה כמה שבועות מנסים שלוש ה"בנקים הגדולים, שהילווי כספים רבים ל"נילית" וכן הבנק לפיתוח התעשייה שהשקיע את כספי הממשלה, למצוא מקורות מימון נוספים. המיפעל עובד כשנה, ומאזניו מראים על יתרת הפסד של 60 מיליון לירות! אחת הבעיות של המיפעל היא הלוואות וההתחייבויות כולל של הבעלים, הצמודות לדולר. מדינת ישראל נתנה בשעתו ערבות מדינה לכספי הבנק לפיתוח התעשייה. שאר המימון של הבנקים הגדולים עלול לרדת לטימיון אם המיפעל ייסגר.

גרעונות נזילות

חמורים בבנקים

אחרי תקופה קצרה של עודפי כספים סובלים הבנקים מגרעונות נזילות חד-שים. הדבר הביא את כל הבנקים להחליט על מתן אשראי בריבית אחידה של 33% מראש, על-מנת להפנות את הלקוחות למקורות אחרים לכסף, כמו חברות הביטוח.

אחד הגורמים להחרפת הנזילות הוא הגיאות המחודשת בבורסה שבה משקיעים עים הלקוחות כסף במקום בחשבונות בבנקים. סיבה אחרת היא ההוראה ה"חדשה של האוצר ובנק-ישראל לפיה על הבנקים להפקיד בבנק ישראל 15% מימון היצוא שהם עושים מחשבונות פת"ח (פקדון תושבי חוץ). עד כה מימנו הבנקים את היצואנים מכספי בנקי-ישראל, מהם היו חייבים להפקיד 15% חזרה בבנק-ישראל. אולם אם עשו את המימון מפקדונות פת"ח שלהם, היו משוחררים מחובת ההפקדה. עתה שונתה ההוראה, והדבר גרם ל"גרעון של 300 מיליון לירות לפחות בכל הבנקים.

נמכרה מחצית

"אל-מאצ'ו"

אישי-העסקים אמנון אבני, רכש 49% ממועדון החברים "אל-מאצ'ו" ביפו ב"חצי-מיליון לירות. אבני הוא בעל קפה "נאוה" ברחוב אבן-גבירול בתל-אביב ו"לשעבר איש צבא-הקבע (סגן-אלוף). אבני מקווה לכסות את השקעתו מ"הנפקת כרטיסי-חבר חדשים למועדון ל"שנה הקרובה במחיר של 600 לירות ה"כרטיס.

חלק קטן מן הפירמות המישפחתיות הגיע כבר לשלב זה. בומה שביט צריך לייצג לא רק מיעוט של פירמות אלה שכבר צברו די הון אלא גם את כלל הפירמות שטרם צברו די הון ועדיין תלויות בהזרמות הון לאומי באמצעים שונים.

עתה מסכים שביט להפסקת המימון הממלכתי, ובכך הוא גורם פגיעה רסנית במרבית הפירמות שהוא צריך לייצג. האוצר נתן לו סוכריה, קרן של 75 מיליון לירות שהוא רשאי לחלקה לכל מי שירצה. כדי לקבל הרגשת כוח אפסית זו הוא הסכים לפגיעה הרסנית בכלל התעשייה הפרטית שהוא מופקד עליה.

הבורסה

שים עין על

מיפעלי יס-המלח

מיפעלי יס-המלח יצאו לחלוטין מן הקשיים הזמניים. חוזים למכירת כל תוצרת המיפעל נחתמו. המיפעלים ירי וייחו השנה כסף רב תודות למכירת כל האשלג ותודות להתחלת הייצור של חברות-הבת, בעיקר מיפעלי הבורס.

הנהלת מיפעלי יס-המלח וכן חברת-הגג לכימיקלים, "כימיקלים לישראל", החליטו לגייס בשנה הקרובה כמיליארד לירות בבורסה מהנפקות של מניות. חלק מן הכסף יגויס מהנפקות של מיפעלי יס-המלח וחלק מהנפקת מניות חדשות של חברה ריווחית אחרת של הקונצרן הכימי ואולי אף של חברת-הגג עצמה.

כך או כך, שווי מניות יס-המלח יעלה בקרוב וכדאי לרכוש.

מיורחי מנהל

משא-ומתן

לרכישת בית איי-בי-אם

בנק "המיורחי" מנהל משאומתן מת-קדם לרכישת בית איי-בי-אם ברחוב ליני קולן בתל-אביב. איי-בי-אם עוברת בקרוב לביתה החדש ליד היכל המשפט, והיא דרשה מן הבנק 11 מיליון לירות תמורת שלוש קומות משרדים. "המיורחי" מוכן לשלם 10.5 מיליון לירות.

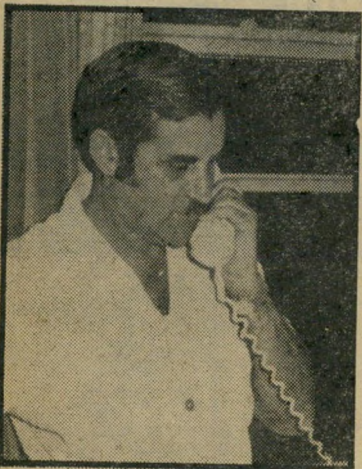
החוקיות של

מינוי פאגלין

היועץ החדש לטור, עמיחי פאגלין, הוא בעל הרשעה פלילית, אחרי שנידון למאסר על תנאי על פרשת הניסיון ל"הבריח נשק לחו"ל. עתה הפך עובד מדי-נה כיועץ ראש-הממשלה לטור. האם יש כללים להעסקת בעלי עבר פלילי בשירות המדינה?

חוק עובדי מדינה (מילואים), סעיף 46, קובע: "רשאי נציב שירות המדינה שלא למנות אדם לשירות המדינה שהוא בעל עבר פלילי". החוק מתיר גם לנציב, במיקרה שמונה אדם כזה, לבטל את המינוי. בשני המיקרים, של הסירוב למ"נות או של הביטול, על הנציב לקבל את אישור ועדת השירות הבינמשרדית.

החוק, אם כן, אינו אוסר על העסקת בעלי הרשעות פליליות.

יועץ פאגלין
סעיף 46

(המשך מעמוד 8)

אינו חלק מהמאבק לשלום ממש כמו פירסום מאמרים הקוראים ממש לשלום? אם ניתן היה למצוא מקום למאמרים כאלה ב־16 עמודי העיתון שלפני 25 שנה, בוודאי שאפשר וצריך למצוא להם מקום ב־56 העמודים של היום.

דוד פרנקפורטר, יפו

העולם הזה שלום. שבוע אחרי שבוע אני לוקחת את הגיליון שלך ליד ומתקשה להחליט. קשה לי להחליט אם אתה השביר עון שמה שמאפיין אותו הוא השער הראשי, או השער האחורי. בצד האחד אני רואה את חופש הדיבור בהתגלמותו. אני מוצאת את ה"לא משוא פנים" ואני שוב ושוב מבינה את החשיבות שבפיתוח חופשית למען יצירת חברה טובה יותר. ואז אני קוראת את כל המאמרים של אורי אבנרי, ועל אף שאיני מסכימה עם דיעותיו אני מתלהבת מהעומק שבהם. אני קוראת את הפרשנויות הצבאיות, את הכתבות על גילויי השחיתות, את המדור הסאטירי המצויין של קובי גיב, את המדור הספרותי ואני מרגישה, איך אומרים, שקראתי עיתון חזק.

אבל בצד השני של השער אני מוצאת את הרע שבחופש הדיבור. את הרדיפה אחרי שערוריות. אני מוצאת כתבות שהיו מתאימות יותר לעיתונים כמו להיטון או חדשות המישורה. אני לא מבינה איך לצד חומר מצויין כמו שהזכרתי יכולים להתפרסם דברים כאלה. זהו, עיתון. אם יש לך יתרונות אז חלק איתם עד הסוף ואל תחשוב (גם) על איך למשוך עוד קוראים. אני — ואני בטוחה שגם רוב קוראיך — מאמינים בחלק הראשון שלך. יה. רותם, הרצליה

לא נותנים לשון

כשבועון החושף פרשיות שחיתות וגל" הם למען הצדק נראה לי שראוי שתפרסמו את התנהגותו של נציב קבילות החיי"ל, רביאלוף (מיל.) חיים לסקוב. בשנים 1975–1976 שירתתי בצה"ל ביחידת-שדה בצפון, בעת שירותי במקום נמנעה ממני קבלת מקום שינה קבוע. הדבר נעשה בשיטת הנפילה בין הכסות: אות: מפקדים הוקצו לי מקומות שינה אך פיקודיהם לא איפשרו לי להגיע אליהם. איש מהם לא נתן את הדין על כך. בתקופה זו נדרשתי לעזמת זאת, לשרת כחייל, במאת האחוזים בשעות היום. כי אשר סירבתי, בתגובה, לבצע פקודות, נשפטי וצברתי ארבעה ימי תקופה בלתי נמנים. שעלי להחזירם בתום השירות. קבלתי בפני נציב התלונות של צה"ל אך קבלתי נדחתה בנימוק שאני בלתי מסודר. אינני מבין נימוק מעין זה. לא נשפטי על עברה מסוג זה. ערערתי על החלטתו של נציב הקבילות והתשובה שר קיבלתי היתה: החקירה הסתיימה, התיק נסגר. בכך הכיר למעשה נציב הקבילות בחוקיות מניעת מקום שינה מחייל וחת עלמות מפקדים מביצוע עבירה זו. אני פונה אליכם בעקבות העובדה שכל פניר תל בנושא זה במסגרת הצבא נכשלו. אני לא פירסום בעתונכם יועיל.

אהוד רביב, קיבוץ דורות

גניבה במחתרת

בקשר לתשקיף שהופיע בעתונכם (ה) עולם הזה (2091) בדבר המחסור בכרטיסי חניה בתל-אביב, אני רוצה להפנות את תשומת-לבכם לכך שהעירייה הפסיקה בכלל להפיץ ולשווק כרטיסי חניה לחצי שעה. כפי שהיה מקובל עד כה. היא מפצה מעתה רק כרטיסי חניה לשעה שלמה, שמחירם כמובן כפול ממחירי כרטיסי חניה לחצי שעה. כך, בעזרת החלטת שרירותית שאינני יודע מי החליט עליה, פשוט העלתה עיריית תל-אביב את מחירי חניה ב־100%, כי גם מי שרוצה לחנות במקום חניה רשמי לעשר דקות בלבד, נאלץ מעתה לשלם עבור חניה של שעה ולא עבור חצי שעה, כפי שהיה עד כה. דומני שעתונכם חייב להתריע נגד גזיז לה זו של הציבור. בעלי המכוניות אינם חייבים לממן את מבצעי הפירסומים של ראשיהעיר ואם הוא רוצה להעלות את מחיר כרטיסי החניה, שיעשו זאת בגלוי ולא כגנבים במחתרת.

מאיר רוזן, תל-אביב

I had a good TIME in Israel

בחו"ל אני מעשן סיגריות אמריקאיות. חבל שאין שם TIME, כי TIME בהחלט שווה באיכותה למיטב הסיגריות האמריקאיות.

TIME

TIME
Filter
CIGARETTES
KING SIZE

T16

קנה בחול לבן

האם יש שיטה בשיגעון הזה?

עם המיישק

לטובת המדיניות של ממשלת בגין, ולרעת הצד הערבי. כי הממשלה הישראלית היא המעוניינת בקיום הסטאטוס קוו. הרפיון הזה ציגיון הפסקת העניין העולמי במזרח התיכון יהיה לטובתה.

הו ההיגיון הנכסתר, הטמון ברי קודים הדיפלומטיים המזוהים. זוהי השיטה במה שגוראת כשיגעון. איש מן הצדדים אינו מאמין כי ועידת ז'נבה יכולה להביא לתוצאה חיובית כל-שהי — אלא אם כן יחול שינוי מהותי בעמדת הממשלה הישראלית או בעמדת העולם הערבי כולו.

אחרי מעשהו של הבורח הישראלי ב-17 במאי 1977, אין לאיש שמץ של תיקווה לכך. אבל כל צד רוצה להיראות כי עיני העולם כמו שעשה את הכל כדי לכנס את ז'נבה, כמו שהיה אל קצה גבול היכולת לוותר.

כל צד מעוניין שהצד השני יהיה זה שיגיד, בפעם הראשונה, "לא!"

אף אחד מן הצדדים אינו רוצה להיתפס במצב כזה. לכן הקפידו, התמנות, הפסיעות קדיי זהו שם המישחק.

ימי קארטר משחק את המישחק הזה. הוא הבטיח שלא ללחוץ על ישראל. הוא לא יפסיק את הסיוע הכלכלי ו/או הצבאי.

הוא יאבד לפני שיפסק את ישראל. אבל הוא אומר לדיין: ראה, חביבי, העולם מכיר בבעיית ה'פלסטינים'. אם לא תעשו שום דבר תוך כעניין זה, תופיעו בעיני ה'עולם' כמו שמנע את הוועידה. זה לא יהיה נעים. נגמרי לא נעים.

דין התרוצץ חזר לבגין, התייעץ, הביא לאמריקה ויתור טאקטי. מוכנים לקבל פלסטינים למישלחת הערבים המאוחדת ב'משב' הפתיחה. אך להסכמה זו הצמיד דיין תנאים, שרוקנו אותה מתוכן. הוא קיווה כי הפלסטינים ושר הערבים לא יוכלו לקבל את התנאים האלה. במיקרה כזה היה נוצר מצב אידיאלי: ישראל היתה גורמת כמי שויתרה, הערבים היו נראים כמו שאמרו, "לא!"

אולם קארטר תפס את המהלך באמצע. ואנס הודיע פומבית שלא הוסכם על תנאים כאלה. דיין נתבקש להתייעץ עוד פעם.

השגריר האמריקני הלך לבגין, ובגין הלך לבית-החולים.

התוצאה: עוד נסיגה טאקטית. מוכנים לדון עם הפלסטינים גם על דברים מהור תיים, בוועדות. אבל הצמידו לזה תנאים. פלסטינים כאלה, ולא כאלה. התיקווה היתה שוב: ישראל תופיע כצד המוותר, הערבים יצטרכו לסרב לעניין כל.

אך הרמזים האחרונים במיירות מלמדים שגם הצד השני מכיר את שם המישחק. אש"ף הוכיח גמישות ומכון לוויטוריום. הערבים מופיעים בכל כליה התיקויות כי תמורה של אנשים מתונים, מציאותיים, ותרנים, שוחררי-שלום. כל אחד מהם מעמד לאורה-תכבוד של ז'נבה העיר.

וכך נמשך המישחק.

הו מישחק מרתק. אבל זהו מישחק בלבד. וההיסטוריה אינה מישחק, וגם לא ריקוד מינואטי.

דיין יכול לרקד כמו גוראייב, לבצע להטוטים עוצרי-נשימה. בסופו של דבר, אחרי כמה פסיעות נוספות אחרות, הוא יגיע אל קיר-הברזל של חרטום הישראלית, ולא יוכל עוד לנוע אחורה.

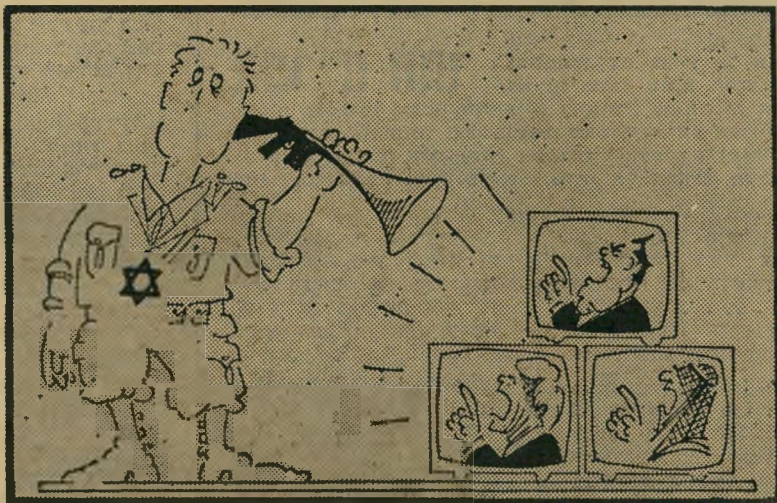
זה יכול להיות לפני ז'נבה, כי מיקרה הטוב ביותר, זה יהיה אחרי רי התחלת ז'נבה.

ואז ייגמר לפתע המישחק. המוסיקה תיעצר. הריקוד ייפסק. ויתחיל מחול אחר גמגמי — מחול המוות, זקוק תיזמורת ה'פנזים'.

ינהל שם משא-ומתן? עם בגין, הסבור ש"פלסטין" היא מילה גסה? עם דיין, שאינו חולם להחזיר אף מילימטר מרובע אחד בגדה או ברצועה? עם ממשלת ישראל, המצהירה כי לעולם לא תסכים ל'מדינה פלסטינית ולא תכיר באש"ף, גם אם יניף יאסר עראפאת את הדגל הכחול לבן וישיב את התיקווה?

ובפאתי מירצה, קרימה עין די ז'נבה צופיה...

וכרח להיות ההיגיון כלשהו ב'ריקודים משונים אלה. מוכרח להיות שיטה כלשהי בשיגעון הזה. מה ההיגיון?

קאריקטורה של פלאנטו ב"לה מונד"

לפני כמה ימים ישבתי בלונדון, בחברת ישראלים, פלסטינים וערבים אחרים, ו'שמעתי' הרצאה קצרה של הוגה-דיעות מדיני מרשים ביותר: קית קייל, מן ה'מומים' הגדולים של המכון המלכותי ל'חסים בינלאומיים'.

קייל, גבר גבה-קומה, רזה, בעל הופעה של נביא צפוני, פנה אל כולנו. היה לו מסר לישראלים, פלסטינים לכל הערבים.

הוא אמר לנו כך: העולם רוצה בז'נבה. ז'נבה הפכה סמל לתיקווה עולמית — התיקווה שיושם קץ לסיכסוך הישראלי-ערבי, המאיים להמית שואה על כלכלת העולם וביטחונו.

מי שייראה בעיני העולם כמו ששם-כד תיקווה זו — העולם כולו יקום עדיין.

אם ייראה כאילו הישראלים הם המהווים את אבן-הנגף בדרך לשלום, תפנה דעת הקהל העולמית נגדה. התוצאות עשויות להיות הרות-שואה לישראל, כי באווירה כזאת יפעלו נגדה כל הלחצים האפשריים, ושום כוח לא יעזור לה אז.

לעומת זאת, אם יתקבל הרושם כאילו הערבים ביכלל, או הפלסטינים בפרט, הם המזוהים את כינוס ועידת-ז'נבה, ביגלל נוקשותם, תפנה דעת-הקהל העולמית נגד העבר יחזק לאי-שיתוף את ישראל, יחסן אותה מפני הלחצים האפשריים, יב' טיה לה את המשך הסיוע האמריקאי במלוא הקצב.

יש גם אפשרות שלישית. העולם יכול לקבל את הרושם ששני הצדדים הם נוקי-שים ובלתי-סבירים. שאיש מהם אינו מוכן לוותר די הצורך. במיקרה כזה עלול כל העניין להימאס על דעת-הקהל העיר למית. התגובה יכולה להיות, כדברי הדוכס במחזה רומיאו ויוליה, "מארה על שניכם!" תגובה כזאת, אמר קייל, תהיה

בין אנשי אש"ף ידועים ולא-ידועים, ריש-מיים ולא-ריש-מיים? ממשלת בגין פועלת נגד מי יע' ריה האמיתיים. מדוע?

ה'תנהגותם' של הערבים תמוהה לא פחות. גם הם רוקדים ריקוד מזור. הערבים מוותרים ומוותרים. פעם אמר אנוואר אל-סאדאת שרק בדור הבא אפי' שר לדבר על יחסים דיפלומטיים ומיס' חריים עם ישראל. אחר כך אמר שהדבר יתכן כבר בתום חמש שנים אחרי חתימת חוזה-השלום.

עכשיו באה ההודעה האמריקאית-סוב'ייטית, ומדברת על כינון "יחסי שלום

ה' כל דומה למין ריקוד מטורף, חסר-היגיון.

משה דיין וסיירוס ואנס, ג'ימי קארטר ויאסר עראפאת, חאפז אל-אסד ומנחם בגין, עיסמעיל פאהמי ואגודרה גרמיקו — כולם נעים בצורה מזוהה, פוסעים קדימה ואחורה, ימינה ושמאלה, קופצים באוויר ודורכים במקום.

אין זה ריקוד מתואם. כל אחד מהם רוקד לבדו. איאפשר נחש את הצעד הבא של איש מהם. כי למראית-עין אין בתנועותיהם כל היגיון שהוא.

נה משה דיין ואדונו. מה ההיגיון במעשיהם?

הם הכריזו כי לעולם-לעולם לא יישבו עם הפלסטינים, כי אין להם על מה לדבר עם הפלסטינים. לעולם לא משא-ומתן עם אש"ף, לעולם לא מדינה פלסטינית. לעולם לא הכרה באש"ף. שנושת הלאוויים של חרטום ה'ירושלמית'.

ולפתע — צעד אחד "אחורה". מוכנים לשבת עם פלסטינים במושב-הפתיחה של ז'נבה מחודשת. במיסגרת מישלחת ערבית מאוחדת, אך לא לדבר עימם על שום דבר. מדברים רק עם נציגי המדינות השכנות.

אילו פלסטינים? לא בודקים בציצית. אבל הם צריכים להיות חברים במישלחת של מדינה ערבית. ואסור שיהיו חברים ידועים של אש"ף. והם לא ישתתפו בשום ישיבה אחרי הפתיחה. המישלחת הערבית צריכה להתפרק בתום ישיבת-הפתיחה. דיין הציץ. בגין אישר. הממשלה החליטה.

אבל האמריקאים לא הסכימו לתנאים. תהלה התגוששות. באה ההודעה האמריקאית-סובייטית.

והנה, שוב צעד אחד לאחור. מוכנים לשבת עם פלסטינים גם אחרי מושב-הפתיחה. במיסגרת ועדות שיטפלו בבעיית הגדה המערבית ורצועת-עזה. אבל אסור שיהיו אנשי-אש"ף ידועים.

אם כן, האם מותר להם להיות אנשי-אש"ף בדי-יורדים? בדי-יורדים? או שיש שחיו עד כה במחצית? או אנשים שיוצגו את אש"ף מכרי להיות חברים בו רישמית?

כן, אומר דיין. בהחלט. סליחה, זאת היתה טעות. הדברים סולפו עליידי העיר תונאים. לא, אומר דיין, בהחלט לא. וכשנראה שיש הסכם, שולף בגין מן הכוס תנאי חדש: לישראל צריכה להיות זכות וטו על קביעת הנציגים הפלסטיניים. זאת אומרת, יישבו עם פלסטין ימים אחד לא עם פלסטינים. וידונו עימם על הכל, אך על שום-דבר.

ה' ההיגיון בכך זה?

לשם מה הנסיגות הרצופות האלה. מצד ממשלה המחנאת בנוקשותה? כדי להגיע לוועידת-ז'נבה. כדי להגיע לז'נבה, מוכרחים לוותר פה ושם.

אבל הרי לממשלה תואת לא יכול להיות שום עניין להגיע לז'נבה! בז'נבה ידברו על החזרת שטחים נגדה וברצועה, בהת' אם להחלטת מועצה-הביטחון 242. מנחם בגין התנגד בישעו להחלטת ממשלת-אש"ף כול לקבל, לפחות בחצי-פה, את 242.

איוה עניין יכול להיות לו בוועידה, שבי' מרכזה יעמדו שני נחשאים: החזרת השט' חים המוחזקים והקמת מדינה פלסטינית? ומה הוא רוצה במנוע בכל מחיר את העלאת הנושא של המדינה הפלסטינית. מדוע הסכים להשתתפות פלסטינים, שוהי מטרתם היחידה? ומבחינה זו, מה התבדל

רוצים לנסוע לברית-המועצות? אפשר להירשם אצל ח"כ צירלי ביטון

אפריים זוהר (משמאל), בנו בכורו של אורי זוהר, הולך בדרכי אביו בכל התחומים. לא זה בילבד שהוא חובש כיפה, לובש ציציות ולומד בישיבה, הוא גם הוכיח בפסטיבל הפופ, שהתקיים בנואיבה, כי התפוח אינו נופל רחוק מהעץ. בזמן שאביו בידר על הבמה ביחד עם הזמר דורי בן-זאב, הצטרף אליהם אפריים בשירה ובדיקודים, מניד אחריו עלה לבמה גם בן זקונו של אורי זוהר, אבשלום ("אבשיק") (מימין), שהביא אתו חבר. אבשיק, הלומד בבית הספר תל-נורדאו, הלך גם עם ציציות, אך הילדים משכו בהן, והוא החליט בינתיים לוותר עליהן.

עכשיו מצפה לנדאו לראות אם מישרד-הביטחון אכן יפצה אותו בסכום של 200 ל"י. הוצאות נסיעת-השווא שלו לגבול לב-נון.

את דעתו על חברו לי-ממשלה שרי-החוץ משה דיין הביע בשבוע שעבר שרי-הפנים הד"ר יוסף בדרג כשטען: "משה דיין הוא הארכיאולוג הטוב ביותר בעולם. הוא ה"ארכיאולוג היחידי שהצליח לי-חפור ולהוציא את עצמו מה-קבר".

ברוך לשב, מי שהיה עוזרו של שרי-המשטרה לי-שבוע שלמה הילד, והת-גייס למישרת בדרגת סגן ניצב כראש אגף ההסברה במטה הארצי, לקח בכל הרצי-נות את העבודה שהוא שוטר. לשם אמנם אינו לובש מדים, אך הוא קיבל מכונית משר-טרית עם מיספר אדום, ועבר להתגורר בבית השוטר בי-ירושלים.

שרי-הבריאות אליעזר שוסטק לקח לעצמו חופשה בת כמה ימים, ובילה אותה במלון הרצליה בצפת. בשבת הוצע לשר סיוור באיזור הגליל ובכפרים הערביים. השר סירב והסביר כי הוא יהודי שומרי מסורת שאינו נוסע, אינו כותב ואינו מעשן בשבת.

פנינה הרצוג, אלמנתו של מי שהיה מנכ"ל מישרד ראש-המשלה הד"ר יעקב הרצוג, ערכה לכבוד רעיית ראש-המשלה, עליזה ("אלה") בגין, פגישת-היכרות עם נשות ירושלים החשובות, בביתה שי-ברחביה. בפגישה נכחו עיתור-נאיות, נשות הסגל הדיפלומטי, תמר קולק, רעייתו של ראש העיר תרן, שושנה בורג, רעייתו של שרי-הפנים, יוסף בורג, אביבה הזק, רעייתו של הסופר המנוח חיים הזק, וצביה שמיר, רעייתו של ח"כ משה שמיר.

כשביקשה אחת הנוכחות מרעיית ראש-המשלה טרמפ לתליאבי, אמרה לה עליזה

אליו עובדי מישרדו ואמרו לו שצריך לפטר את אחד העובדים במישרד-הקליטה. מ" כיוון שהוא נוסע ביאגואר. השיב השר: "נוסע ביאגואר, יתוור בפברואר, מה יש?"

שרי-הביטחון עזר וייצ מן הסכים לא מכבר לאפשר לכתב מעריב אל"י לנדאו להיכנס לתחום לבנון, לסייר במובלעת הנוצרית שם. בעת שהיה לנדאו בדרכו לצפון, נודע על כך לכתבים הצבאיים של העיתונות היומית. הם מחו לפני שרי-הביטחון על שאישר כניסה ללבנון לנדאו, בעוד שלהם לא ניתן אישור כזה. וייצמן השתכנע, הורה לעצור את לנדאו בגבול. "זה יעלה לך 200 לירות!" הודיע לנדאו הגרנו לוייצמן טלפוני, "מחרו הדלק שעלה לי להגיע לכאן".

בלליקה מעולה. במסיבות חבר-רתיות הוא נוהג לעלות על כסא. לפרוט על הבלליקה, כשלעיתים מצטרפת אליו גם אשתו ומפגינה את יכולתה בזימרה.

בתמיכה ממקור בלתי-צפוי במועמדותו לממשלה זכה מנחם סבידור דווקא משר הליכוד דוד לוי, הטוען כי סבידור עשוי להיות שר יותר טוב משני המועמדים האחרים, סגן ראש עיריית תל-אביב דוד שיפמן וח"כ פסח ("פסי") הרופר, איש עתלית. ליצני הכנסת טוענים כי לוי מעוניין בסבידור יהיה בממ-שלה כדי שיפסיקו לספר בדי-חות עליו, ויתחילו לספר בדי-חות על סבידור.

הבדיחה האחרונה על שרי-הקליטה דוד לוי: "באו

שמואל בונים במאי התיאטרון, פתח את תערוכתו השלישית בגלריה "13 וחצי" ביפו העתיקה. הגרי, בתה של גילה אלמגור, באה עם אמה לפתיחה, והזביקה נשיקה לחניו. בתערוכה בולטים ציורי מכשפות שצוירו בהשראת מחזהו של גולדפאדן, "המכשפה".

לאנשים הנכונים!

777 הברנדי הלאומי שהוא בינלאומי.

כרמל לא מזרחי
מיקי ראשון לציון וזכרון יעקב

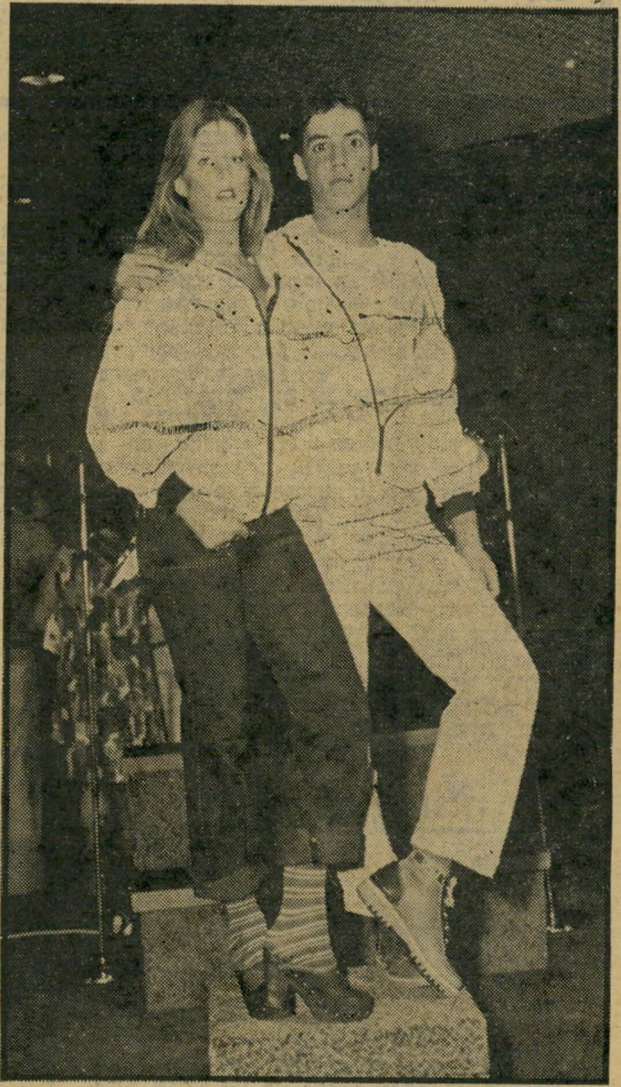
אנשים

ברשאי הוא מנהלה ומנצח, רצו לחגוג את תחילת עונת הקונצרטים במסגרת קונסיל, שעמדה לעלות כחמשת אלפים ל"י. ברשאי הטיל וטו והורה לחגוג בהרמת כוסית בלבד.

מסיבת סיום שנת פע"י לות אמנותית שערך ברמת-גן הצייר **יגאל נמיר**, אליה הוזמן כמה עשרות ידים חברים ואספנים בלבד. הפכה תוך דקות ל"האפנינג". כל אורח הביא עימו עוד כמה זוגות, ותוך דקות ספורות התקבלו מאות אנשים בתוך הדירה הצפופה. שלא לדבר על פקקי התנועה שנוצרו ברחוב. ה

בגין: "הנהג לוקח אותי ל- תחנה המרכזית, ומשם אני נוסעת באוטובוס לתל-אביב. כך אני רגילה."

באותה הזדמנות התלוו גנה עליזה בגין נגד העיתון נאית **מירה נור**, באוזני **תהילה ספר** עורכת המדור בסיגנון חיים בצהרון מעריב. ספרה רעיית ראש-הממשלה: "מירה נור באה אל הבית הפתוח, שאנחנו מקיימים בירוק שלם, כאשר של ח"כ **עקיבא נור**, וכולנו התייחסנו אליה בהתאם. היא ישיבה ושוחחה אתי, מבלי שאחשוד כלל שהיא מראיית אותי. למחרת פורסמו

תלי ביינר מלכת המים 1977, הלומדת בבית-ספר תיכון, הפכה אחרי בחירתה דוגמנית מבוקשת, הופעתה הראשונה שבר של דוגמניות ותיקה, התקבלה על-ידי הקהל במחאות-כפיים סוערות. לידה, בתמונה, הדוגמן פז שיגא.

מסיבה, שהיתה משולבת בתע- רוכת ציורי-עירום, שיסתה את כל קירות הדירה, בסימן של "חטיפות". כל המקדים, וכה. עור-הדין חיים קאזים הקי דים את כולם במירוץ אחר שני ציורים של יופי בוורוד. משראה כי לוטשים עיניים על הציורים שרכש, זעק "סכנה!" הסיר את הציורים והחביא אותם מאחורי הכורסה. נציג החוג, רבי-פקד **אזקנה אפי**, ר"ת, בחר ביופי עירום ככחול ותודות לעובדה שהוא גבה קומה, הושיט ידי כדורסלן ו"חטף" אותם מעל לראשי היריבים. התקבלה היתה סביב ציור של אנסטיקה בשחור, אך ח"כ **הילד זיידל** ניצל את חסיונותו. הדביק בעצמו פתק אדום ("נמכר"), וצעק "זה שלי!"

כל דברי בעיתון. יותר לא אתן ראיונות למעריבי!" מאז נבחר מנהל בגין כראש-הממשלה, חל שינוי ב- התנהגותה של רעייתו כלפי העיתונאים. נעלמה חביבותה ובמקומה באה ציניות וקריירות. לעיתונאים מכר שפגש אותה בפרוודור איכילוב אמרה: "אני עכשיו כמו גרסה גארבו". לעיתונאית אחרת, שפנתה אליה כ"גב' עליזה", הזעימה פניה ואמרה: "אני לא גברת עליזה, אני גברת בגין."

המנצח **רודולף ברי- שאי** עלה לאחרונה לכותורת, כאשר ח"כ ד"ש **שמואל בולדינו** הגיש שאילתא ל- כנסת על רכישת דירה עבור המנצח בסכום של מיליון ל"י. חברי התזמורת הקאמרית, שי

הם אומרים

בגין, יחוס השואה, מקבל תכתיב אמריקאי * אש"ף ורוצחי ילדים * הפקולטה ללימודי שמאלנות של קפה..טעמון

והיה כי ילחצו עלינו...

פרשנים מכל גוני הקשת הפוליטית החלו בשבוע שעבר לנתח את ממדיו, אופיו, השפעתו ותוצ- אותו האפשרויות של לחץ אמריקני על ישראל. אם זו לא תעשה צעדים משמעותיים בדרך לוועידת דת ז'נבה ולתחילת חווה שלום באיזור. יוחנן להב אופטימי. יהיה בסדר, הוא צופה.

"לא הכל אבוד עדיין. אם תדע ישראל לכלכל את מעשיה, ספק אם יוכלו לכ- פות עלינו שלום בנוסף ערב, חרף הכרזותיו של פאדאת כי "כל הקלפים בידי ארה"ב". ה- הפברה הישראלית אינה חייבת לדלות את תקדים מינכן מנכבי ההיסטוריה של שנות השלושים כדי להוכיח מה עולה כגורלה של מדינה קטנה, המקבלת את תכתיבי אלה הרוצים כ"שלום בכל מחיר". זכר הבנייה האמ- ריקנית בווייטנאם, שהביאה תוך חודשים אחדים להתמו- טטות בעלת-הברית של ארה"ב, טרי עדיין בושינגטון.

"ישראל, בהנהגתו של בגין, חוקה ומסוגלת לעמוד בלחצים, בניגוד למצבה בהנהגת ממש- לת המערך. קשה לראות דווקא את מנחם בגין, יתום השואה, מקבל תכתיב אמריקני שיסכן את המדינה היהודית כשואה חדשה.

למרבה הצער, השבוע ש- הוליד את ההצהרה האמריקנית- המוכיחית, הביא לנו גם את הבשורה המחורשת על חוליו של ראש-הממשלה. כחרדה ניתן להזכר בתקדים מימי מלחמת העולם השני: יוון הרפה כגבורה, על אף ששכלה מרבנות כבדים, את מכונת המלחמה של היטלר, עד שקרס וזמ- ראש-הממשלה, גורג' מאטבסאם. "אחריות כבדה מוטלת בימים אלה על רופאיו של בגין, ד"ר שלמה לניאדו וד"ר אליהו לוריא. אנחנו מצידנו יכולים רק לתמוך בהם בתפילה: אלוהים, על בגין שמור!" (ידיעות אחרונות)

הפרשן הכלכלי אברהם טל החל סוקר את ההשפעות המשקיות שיהיו ללחצים אמריקאיים. ברשימה אחת הוא מפציר בממשלה שלא, "לשחק בחרום" ולהגדיר את יעדיה למצב-חרום בביור. ברשימה אחרת הוא מוצא סתירות בין מדיניות האוצר למדיניות החוץ.

"גם אם יוצאים מן ההנחה שיש בירי הממשלה תכנית פעולה למצב חירום כלכלי, אם חלילה יתרחש, אין זה משחרר אותה מן הצורך לפעול במהירות ובשיטתיות לשיפור נתוני היסוד הקרי- טיים, שיקבעו את כושר עמידתנו במצב כזה למדור ארוך. קיצוצי ממשל בהוצאות הממשלה; חיפול מכת האבטלה הסמויה; ניצול מלא יותר של כושר היצור הבלתי מנוצל של אמצעי יצור קיימים. ככל שלושות התחומים האלה, לא זו בלבד שלא חלה התקדמות בהנהגת הממשלה הנוכחית, אלא שאין לפי שעה סימן כי התקדמות כזאת עומדת בפתח.

"כל אחד רשאי להעריך את מדיניותה של ממשלת הליכוד בענייני חוץ בהתאם להשקפתו, אך צריך להיות מוסכם כי מדיניות הלוקחת בחשבון עימות עם ממשלת ארה"ב חייבת להיות מלווה על-ידי מדיניות כלכלית הנגזרת מאפשרות זו ותומכת בה. העימות קם וחי, אך המדיניות הכלכלית המשלימה עוד לא באה לעולם." (הארץ)

אז מה אם נשב

עם אש"ף?

"לשבת עם אש"ף זה לא סוף העולם," קובע אהרון גבע. הסיסמאות בגנות ישיבה לשולחן הדיונים עם האירגון הפכו מכבד למוסכמות שאינן טעונות הוכחה. וגבע מפרש, בין השאר, את השיעון ה"מוסרי" של המתנגדים למשאומתן עם אש"ף.

"יש המוענים כי אין לשבת ליד שולחן אחד עם רוצחי ילדים. זה נימוק תמוה מאד, הנגזר את הניסיון ההיסטורי. לאורך כל ההיסטוריה של הזמן החדש ניצתו טענות מחתרת פעולות טרור ששבעו עם נשים וילדים ואף על פי כן, לא פעם ולא פעמים ישבו איתן ליד שולחן הדיונים.

להב אלוהים, על בגין שמור

המאיר-מאו אכלו, כפי שפורסם, את גופות אויבי- הם, והכריזים התדיונו איתם. האירים יורים ללא אבחנה ובריטניה איננה אמרת: כיוון שאתם רוצחים לא נרון איתכם." ממשלת ישראל מנהלת מו"מ עם דרום-אפריקה ונציגיה וישיבו ליד שולחן אחד עם נציגי, הדור ההוא/ בגרמניה. דרך אגב, ההגנה דרשה בומנו לשמור על טוהר הנשק ולא לפגוע בנשים וילדים. אצ"ל לא היה שותף לתפיסה זו. בתקופת המאורעות השליכו אנשי, ארגון ב" (אצ"ל) פצצות בשוקים ערביים וירו באוטובוסים ערבים, כלי לבדוק תחילה אם יש שם נשים (דבר) וילדים."

כל מה שרצית

לדעת על

השמאלנים

אליבא דאורי פורת, שמו של השמאלני המצוי הוא, "שלום בן-שלום". על מישקל זה ניתן היה לכנות את הימני המצוי "מילחמה בן-מילחמה", אלא ש- פורת בוחר לתאר את קווי- דמותו של השמאלן-המקצוען, מקטגוריה מסיבות, אורחם של "היפים והיפות מהצמרת."

ל"אופנת צ'ה גואררה היא סימן ההיכר של השמאלני המר- ציו, ובשכילו השיער המגורל והגניב המרופט הוא סמל המרד

נגד החליפה הממוסדת והעניבה הבנאלית. (באקולטה ללימודי השמאלנות של קפה טעמון (פאקולטה אשר שלום בן-שלום הוא אחד מבוגריה המצטיינים), ניתן להכיר את כל תורות המהפכה לסוגיה. כל שולחן שם הוא שמאל אחר. ישנם מרכסיסטים ו/או ספליניסטים; והאירוי-קומוניסטים, שם עכשיו האופנה האחרונה, ביום בגלוי לכל חסידי הדיקטטורה של הפרולטריון.

"אין לך ביטוי שהוא לועג לו ובז לו יותר מאשר, זקופות קומה". זקופות קומה כזאת לדעתו אינה אלא פטריטיזם לאומני המאפיין אותו סוג של חמורים, אשר כבר מזמן חלף מן העולם. "כאשר האויב הוא לא הערבים אלא בעלי- ההון, שוכח שלום בן-שלום את כל דיבוריו היפים על אהבה ואחוה, ומפציעם רגיש, ליכרל ויפה נפש, הוא הופך פתאום למחרחר-מדינה, שואף נקם ושש לקרב. או אז הוא גם שוכח את הביקורת הארסית והשנונה שלו על, זקופות הקומה ועל ה"איש המתקרא ראש-הממשלה", המשתחוה לדגל הלאום. כאשר הדגל הוא אדום, מודקף שלום בן-שלום מלוא קומתו המעמדית, ובפטריוטיזם ספוג עוז והקרבה הוא מרקלם מתוך קריאת הקרב של השמאל הסוציאליסטי.

"ליכרל. לרגעים הוא כלי-כך שיכנע, ובסוף קילקל הכל. עכשיו אפשר לומר על השמאל כל מה שהשמאל אומר על אורי צבי גרינברג." (ידיעות אחרונות)

בסוקי השבוע

- נשיא ארצות-הברית, ג'ימי קאר- טר: "אעדיף להתאבד מאשר לפגוע בישראל."
- שר-האוצר, שמחה ארליך: "אינני רואה כגוע שעת-חירום לישראל באופק."
- הנ"ל: "אין כוח בעולם שיוכל לפגוע בנו בצורה רצינית."
- שמואל ב"י, יועץ ראש-הממשלה לענייני הסברה: "מחלתו של ראש-הממשלה אינה מוסיפה בריאות לעם."
- ח"כ הליכוד משה ניסים בתגובה על ההצעה שיכהן כשר-התחבורה בממשלה: "קבלת תיק כמכשיר להיכנס לממשלה, כשאין לך רצון ויכולת להתמודד עם בעיות אלה, היא מעילה באמון הציבור."
- עורך, "מעריב", שלום רוזנפלד: "ענייני המדינה נמצאים בימים אלה בטיפול נמרץ."
- ח"כ שדי, דובא אזיאב: "אני כבר רואה לנגד עיני את האיש שיקפיע בטלוויזיה ויגיד לעם: 'אוי, רצינו הכל אבל הפריץ איננו נותן!'"

הסופר הרוסי הגולה אנדריי פינא- כסקי: "ישראל היא אחד המרכזים המעניינים ביותר בשעה זו, שבה נחרץ גורל העולם."

באודני האנטי

בשבוע שעבר דיווחתי על הסמינר הבינלאומי שנערך בזוני דון, על הנשוא "השלום והפלטסטינים". בעמודים אלה מתפרסמים כמה מן הדברים שנאמרו על ידי מייסגרת סמינר זה. אף שבכנס השתתפו למעלה ממאה מטובי המומחים לענייני המרחב מאירופה, מארצות-הברית ומארצות-ערב, ניתנה — בהס' כמה איזמט — זכות-קרימה לדושיה בין המשתתפים הישראליים והפלטסטיניים. כמחצית זמן הדיונים (14 שעות-נמו, כמשך יומיים) הועברה לדעותם. היושב-ראש הקפידו לתת חלק גדול מן הזמן לנציגי אש"ף אחד (וכראשם ד"ר עיסאם סארטאווי וסעיד חמאמי), והנציגי "המועצה הישראלית למען שלום ישראל" (פלטסטיני) (האגודה מתי פדר ואני) מהצד השני. כל אחד מאותנו דיבר כשכע"שמונה פעמים במיסגרת הדיונים, כשאנחנו מתווכחים זה

עם זה ומגיבים איש על דברי רעהו/אויבו. למרבה הצער אין בידי דבריו של מתי פדר, שהמשיך בדרכו מן הכנס לארצות-הברית, שם יבנה שנת-שבתון באוניברסיטת הארווארד. להגן ניתנים, על כן, קטעים מדבריו בלבד. במועד האחרון ממש, כמה שעות לפני פתיחת הסמינר, נמסר לי כי הוטל עלי להציג את הצד הישראלי בתלת-שיח ישראלי-פלטסטיני ערבי, שיפתח את אחד המושבים. בחלק זה של הסמינר ישבו על הכמה זה לצד זה, ההנהגה הישראלית המצויה הרגול מוחמד סיראחמד (שהציג את הצד הכל-ערבי של הכע"ה), ד"ר נאפו נואל, מרצה במיכלת דיריזר (שהציג את הצד הפלטסטיני) ואני. לא היתה בידי שעות להכין את נוסח הרצאתי בכתב, כשאר המרצים המרכזיים, והערתני על כך בראשי תדבריו:

התשובה היא: מעט מאד או הרבה. זה תלוי בגורמים שמייד אעמוד עליהם. נכון ציין הד"ר עיסאם סארטאווי, בדבריו הבוקר, כי כל כוחות-השלום הישראליים, המוכנים להכיר בזכויות העם הפלטסטיני, זכו בבחירות האחרונות רק בשיבעה מתוך 120 המקומות בכנסת. אבל נכון גם שבשיח השיחות בין נציגי אש"ף ובין המועצה הישראלית למען שלום ישראל-פלטסטיני, כאשר הידיעות על כך התפרסמו בארצנו ובעולם, הראו סקרי דעת-הקהל כי כמעט 40% מן הציבור הישראלי תומכים בהקמת מדינה פלטסטינית.

כוחנו עולה עם אמינותנו. כוחנו תלוי כמה שקורה סביבנו. אם האזרח הישראלי המצוי, שהוא יהודי ופטריוט וציוני, משתכנע כי אכן יש סיכוי אמיתי להגיע לידי שלום ודרכים עם הפלטסטינים, כוחנו עולה. אם משתכנע אותו איש טוב וחריץ כי אין סיכוי כזה, כוחנו יורד. זוהי התורה כולה על רגל אחת. בהקשר זה אני מוכרח להזכיר כי במהלך השיחות ההיסטוריות בין נציגי אש"ף ובין נציגי המועצה הישרא-אלית, שנערכו בפאריס, התפרסמו בצד השני הרדעות מסוימות ונאמרו דברים מסוימים, שלא תרמו להצלחה. **אני רוצה לעמוד על שגיאות העבר, אבל צריך להיות ברור כי לדברים אלה היתה הש' פעה הרפנית על דעת-הקהל הישראלית.** הם פגעו קשה באמינות כוחות-השלום בישראל בורה הפוליטית הישראלית.

וכי יש לשתף אותו בשלום, כדי שיהיה ערך לשלום. אנחנו מאמינים כי אש"ף מהווה למעשה את הנציג הבלבדי של העם הפלטסטיני, ושאין כל טעם להתכחש לעובדה זו. **אנחנו מאמינים כי יש להזמין את אש"ף לוועידת-זנבה כצד שווה-זכויות, כדי שיהיה ערך לוועידה.** אני, כשלעצמי, הייתי מוכן לוועידת זנבה כזו, כיצד? אני רוצה להזמין את אש"ף לביא את ממשלת-ישראל ואת ההנהגה-אש"ף למשאומתן ישר, פנים-אירפנים. אנחנו מאמינים כי במיסגרת הסדרה-השלום צריכה לקום מדינה פלטסטינית עצמאית בגדה המערבית וברצועת-עזה, לצד ישראל, ותוך שלום עימה. אני עצמי מאמין כי מעבר לפיתרון זה צריכה לקום בבוא העת מיסגרת מאוחדת של המיזרח התיכון — שוק מרחבי משותף, אירגון-הגנה מרחבי משותף, מיסגרת גג מדינית משותפת, שתשלב ביחד את כל המשאבים האנושיים והטבעיים, התרבותיים והכלכליים, החברתיים והצבאיים של המדינות הערביות ומדינת ישראל. **איוזו מעצמה כבירה זאת תהיה!**

אדוני היושב-ראש, אני מודה לך על ההזמנה לפתוח דיון זה. לצערי לא היתה לי השעות להכין את דבריי בכתב. לכן אין לי ברירה אלא לומר מה שאני חושב. (צחוק באולם). הרבה דברים חשובים כבר נאמרו בכנס זה, ואין ספק שעוד ייאמרו בו דברים חשובים רבים. אך נדמה לי שהדבר החשוב ביותר בכנס זה אינו מה שנאמר בו אלא מה שקורה בו. **אני רואה כאן לפני את מי שהיה מפקד אירגון-פיראטיון, שביצע פעולות-איבה נגד ישראלי.** אני רואה כאן אלוף צה"ל, אחד מאדרי ריבלי הניצחון הישראלי במלחמת ששת הימים. אני רואה כאן ישראלים ופלטסטינים, ציונים ואנטי-ציונים. עצם העובדה שאנחנו יושבים כאן ביחד, בגלוי, בפומבי ומתווכחים בצוותא על בעיות השלום — והו הדבר החשוב ביותר הקורה כאן. זהו צעד חשוב כשלעצמו לקראת השלום, צעד שלא היה עדיין כמותו.

מעצמה כבירה

אציג מייד, בראשית דבריי, את תעודת-הזנות שלנו, המשתתפים הישראליים בכנס זה. אנחנו מאמינים כי העם הפלטסטיני הוא צד בסיכון.

כמה אנחנו?

אחרי שאמרתי מי אנחנו, בודאי תשאלו: כמה אנחנו בישראל?

הזירה החשובה

הייתי רוצה לומר דבר על חשיבות הזירה הזאת. דובר כאן הרבה על לחץ אמריקאי ועל שלום כפוי, והובעו דעות שונות על יכולתו ועל רצונו של הנשיא האמריקאי להשפיע על ממשלת ישראל בעניין הפלטסטיני. אולם, רבותי, מה ערכו של שלום כפוי? אנחנו אומרים שאין ערך לשלום בלי הפלטסטינים, כי השלום לא יחזיק מעמד אם המוני העם הפלטסטיני לא יקבלו אותו ולא יסלימו עימו. **אותו הדבר נכון גם לגבי המוני העם הישראלי.** אם ייכפה שלום על ישראל, אך המוני העם הישראלי לא יקבלו אותו, לא יסלימו עי, מה לא יראו בו שלום טוב וצודק — איך יחזיק שלום זה מעמד? לכן, תהיינה הנסיבות של השגת ההסדר כאשר תהיינה, יש ערך חיוני לדעת-הקהל הישראלית, אני מבקש מנציגי הצד השני לזכור זאת היטב, בכל שלב. מה שאתם עושים, מה שאתם מדברים, משפיע במישרין על דעת הקהל הישראלית. **אני סבור שזוהי אחת הזירות החשובות ביותר של המאבק על השלום, ואולי הזירה החשובה ביותר.**

למה בגין?

מה קורה בזירה זו? מדוע הגיע מנחם בגין לשלטון? בגין זכה בבחירות דמוקרטיות. כל הכרעה דמוקרטית כזאת היא תהליך מורכב ומסובך, שמשתלבים בו יחד גורמים ומרכיבים רבים. כך זה כאן בבריטניה, וכך זה גם בישראל. בגין נבחר מפני שהשילטון הקודם בישראל נמאס, מפני שלא תיפקד כראוי, מפני שהיה מושחת. אבל קודם כל נבחר מפני שהשתרר בישראל יאוש כללי מן השלום. גם אזרח שבתר בבגין כמחאה על מחדליו ושחיתותו של המישטר הקודם, לא יכול היה לבחור בבגין אילו האמין שיש סיכוי סביר למשהו להשגת שלום. ממשלתו של יצחק רבין אשמה בכך במידה רבה. אין זה סוד שבמהלך השיחות שלנו עם נציגי אש"ף, * הכוונה היתה להודעותיו של פארוק אל-קאדומי, שהתנגד אז לשיחות.

ההסכם האמריקאי-סובייטי

פורסם במהלך דיוני הכנס הלונדוני בניגוד לתדהמה, שנגרמה על-ידי ההודעה המשותפת בישראל, לא עוררה ההודעה תגובות חזקות בכנס. איש מן הנוכחים לא ראה

סיטה העברית, כיום חבר אל-פתח והמועצה הלאומית הפלסטינית. הוא נחשב כמקורב לאנשי חזית-הסירוב בפתח, המהווים מיעוט באירגון זה. שופאני אמר כי ישראל היא אומה של „נחלנים“, ולכן היא לא תסכים לעולם לשלום. הנחלנים ירצו תמיד לכבוש ולהתפשט עוד. על כך עניתי, בין השאר:

ז'בוטינסקי והנחלנים

ד"ר שופאני בוודאי יתפלא לשמוע כי דבריו מזכירים מאד מאמר חשוב שנכתב על-ידי זאב ז'בוטינסקי, בשנות ה-30, תחת הכותרת קיר הברזל.

באותו מאמר היסטורי אמר ז'בוטינסקי: אנחנו נחלנים לבנים. בשום מקום בעולם לא השלימה האוכלוסיה הי לידה עם התנחלות לבנה. לכן צפויה מלחמה בינינו ובין ערביי פלסטין. לקראת מלחמה זו עלינו להקים „קיר ברזל“, שיוכל לעמוד מול ההשתקפה הערבית הי צפויה.

האם נגזר על נחלנים להישאר נחלנים לעד? דם ועד? מתי הם חרדים להיות נחלנים, והופ? כים חלק מנוף הארץ? אני עומד לעיתים קרובות מאד מול קהל ישראלי.

מינה רשמית את ד"ר עיסאם סאד-טאווי כראש ממשלת אש"ף לכנס, וכך מנע את אי-ההבנות שנחתרו בעיקבות פגישות קודמות של נציגי אש"ף עם אישים ישראליים.

עראכא

האומר לי: הפלסטינים אינם רוצים בשלום. הם לא יסכימו שלום לעולם. משום כך אין טעם לנהל משאומתן עם אש"ף, או להכיר בו.

ואני אומר לקהל זה: הבה, נעמיד אותם במבחן. נזמין את אש"ף למשאומתן. נראה איך יתנהג. מה יש לנו להפסיד מכך?

אני אומר דך את אותו הדבר. אתה מאמין כי ישראל לא תסכים לעולם לשלום עם העם הפלסטיני. העמד אותה במבחן! בטא בגלוי ובפה מלא את נכונותך להיות עימה בשלום, ופרט את התנאים שלך. נראה מה יקרה אז!

למחרת היום פיתח-סעיד חמאמי, נציג אש"ף ב-לונדון, את חזון הפדרציה הישראלית-פלסטינית שתקום, תוך הסכמה הדדית, „בעוד שניים-שלושה דורות“, אחרי תקופה של דו-קיום של מדינת ישראל ומדינה פלסטינית. חמאמי הדגיש כי זהו חזון הפרטי, וכמה מחבריו הבהירו כי אינו משקף את מדיניות אש"ף. מתי פלד היה ראשון הדוברים בוויכוח על הרצאה זו. הוא חלק מחמאות לחמאמי, על חלקו בתהליך השלום, אך הצביע על הסכנות החמורות הטמונות כיום בהפרחת רעיונות כאלה, העלולים לשמש נשק בידי אויבי השלום ולעורר חששות וחשדות כמוסים. לאחר מכן אמרתי בין השאר:

חלום וסיוט

גם אני רוצה להעלות על גס את חלקו ההיסטורי של סעיד חמאמי במאמצים למען השלום הישראלי-פלסטיני. הוא היה הפלסטיני הראשון שהזעז לקום ולדבר בגלוי על הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, ועל דו-קיום בינה ובין מדינת-ישראל.

אני מאמין בטווח כוונותיו גם כיום. הוא רצה להציג לפנינו חזון מתקדם. אלם אני חייב לחזור על מה שאמרתי אתמול: הי מלחמה בינינו היא מלחמה בין שתי טראומות. הטראומה הישראלית שונה מאד מן הטראומה הפלסטינית. לכן יש

בשנה שעברה זבראשית שנה זו. קיימנו מגעים גם עם ראש-הממשלה שלנו ועם שרים של ממשלתו. סיפרנו ליצחק רבין על תוכן שיחותינו. התווכחנו עימו. ניסינו לשכנע אותו לשנות את הקו הנוקשה שלו. ששלל כל משאומתן עם אש"ף.

לא הצלחנו בכך. מר רבין לא קיבל את דעתנו. * בכך חרף את דין ממשלתו.

כי בהעדר גישה חדשה לעניין הפלסטיני, לא ניתן היה לשבור את הקיפאון הישראלי-ערבי. לא ניתן היה לשכנע את המוני ישראל כי אכן יש סיכוי סביר לשלום. ואם אין סיכוי לשלום — מדוע לא לבחור בבגין? אם הכל מוביל למלחמה, כך אמרו לעצמם בוחרים רבים, מוטב שאת המלחמה ינהל מנחם בגין, ולא יצחק רבין. מר בגין ענה לשיטתון מפני שדעת-הקהל הישראלי לא האמינה שיש סיכוי לשלום. אם תוכיחו לדעת-הקהל זו שיש סיכוי לשלום, שהי סיכוי הזה הוא מציאותי וממשי, תיתכן הכי רעה לאומית שונה לגמרי.

טראומה מול טראומה

עלי לחזור לנושא שנידון קודם לכן, נושא הביטחון. כבר נאמר לא פעם כי הסיכסוך הישראלי-ערבי הוא קודם כל מאבק בין שתי טראומות — הטראומה הישראלית והטראומה הערבית.

כל עם מושפע מן ההיסטוריה שלו. כפי שהיא רואה אותה. הטראומה הישראלית גובעת מן תחווייה הנוראה ביותר שעברה על העם היהודי במאה הנוכחית. השואה. אתם יבולדים דומר שהעם הישראלי „משוי גע לביטחון“. אשיב על כך: יש לנו הזכות להיות משוגעים לביטחון. ההיסטוריה שלנו נטעה בנו את השיגעון הזה.

לעיתים קרובות נדמה כי גימוקי הביטחון אינם אלא תירוצים לכוונות אחרות לגמרי. ולעיתים קרובות זה באמת כך. אבל אל תתעלמו מן המציאות: חכמיהה הישראלית לביטחון היא אמיתית. שום פיתרון, שייראה בעיני הישראלים כפוגע בביטחון המדינה, לא יתקבל על-ידם.

אנא, הסתכלו נא במפה הזאת. (על הבמה עמדה מפה של ארץ-ישראל, שנועדה להראות את מיקום ההתנחלויות בשטחים המוחזקים). בין טולי-כרם ושפת-הים מפרידים 12 מייל. זוהי בעייה אמיתית. אנחנו המדינה היחידה בעולם שאפשר לבתרה לשתיים במהלך צבאי טאקטי — לא במהלך איסטרטגי, אלא במהלך טאקטי. כל ישראלי מכיר מפה זו בעל-פה, והיא משפיעה על תודעתנו. יש למצוא פיתרון לבעייה זו. הפיתרון הי מקובל עלי הוא צימצום גלוי של הכוחות במזר רח התיכון, כתוך מיסגרת השלום. אני חוזר ואומר: לא רק צימצום החימוש, אלא צימ ציום הכוחות בפועל.

הצינות הנוראית

ולבסוף, מילה על הצינות. נאמרו כאן כמה וכמה דברים בלתי-נעימים על הי צינות.

אני בא להכריח איש דאהוב את הצינות. אני רוצה רק להדגיש: מדינת-ישראל היא ציונית. ועם המדינה הצינית הזאת צרי כים לעשות שלום.

שלום בין מדינות ריבוניות פירושו — הזכות של כל מדינה לעשות בגבולותיה כאוות נפשה. כאשר תקום המדינה הפלסטינית, לא נוכל אנחנו, הישראלים, לצוות עליה באילו מנהיגים לבחור, באילו אידיאולוגיה לדגול, ואילו מדיניות לנהל. אותה הזכות יש גם לנו. איש אינו יכול להגיד לנו כיצד לנהל את עניינינו, באילו אידיאולוגיה לדגול, את מי להכניס למדינתנו ואת מי לא. אנחנו מדינה חופשית ודמוקרטית. והדמוקרטיה כוללת את זכותנו לבחור בממשלה הגרועה ביותר שאנחנו מסוגלים לבחור בה (צחקו באולם).

לכן, רבותי, אני מציע לכל הנוכחים למעט דיבורים על הצינות. זה לא ישרת שום מטרה מועילה. אני מציע שכולנו — ציונים, לא-ציונים ואנטי-ציונים — נמשיך לדבוק איש-איש בהשקפתו על הצינות.

הבה נשאיר את הוויכוח הזה להיסטוריונים. הם יקבעו, בבוא העת, מה היה טוב ומה היה רע בתנועה הגדולה הזאת, ששמה ציונות.

אנחנו נמצאים כאן באנגליה. התעניינתי פעם בשאלה: מה לומד ילד אנגלי על פלישת הנורמנים בשנת 1066? האם הוא לומד להזדהות עם הנורמנים או עם הי סאכסונים?

נוכחתי לדעת כי בסיפריה-ההיסטוריה הבריטיים מת-ייחסים אל שני הצדדים כאל חלק מן המורשה הבריטית. מלמדים את הילד להתנאות גם בסאכסונים וגם בנורי-מאנים.

אני חולם על היום שבו ילמדו בני שני העמים בארץ היסטוריה כזאת, שבו ילמדו ששני עמינו, העם הי-ישראלי והעם הפלסטיני, שייכים להיסטוריה של ארצנו. גם לשם כך צריך לקום שלום בינינו. אני מאמין שהוא אפשרי.

(בניגוד למקובל בסמינר, לוו דברים אלה במחאות כפיים, שבהן השתתפו גם הפלסטינים).

במהלך הוויכוח על דברים אלה זיבר גם הד"ר אליאס שופאני, יליד כפריסיף בגליל, חניך האוניברסי

* בהגיבו על דברים אלה אמר ד"ר עיסאם סאראאוי, בין השאר: „מר אבנרי גינה כאן סוד חשוב מאד, שהוא הודיע למר רבין על תוכן שיחותינו. אני רוצה להדגיש שהוא היה רשאי לעשות כן, כי הוסכם בינינו שכל צד יכול להשתמש במידע על השיחות כרצונו.“

חמאמי
כפי שצולם לפני שנתיים בכנס של הליברלים הצעירים בבריטניה. דבריו של חמאמי בכנס עוררו ויכוח ער והוא הדגיש כי הוא אומר אותם על דעתו האישית. כמה מחבריו הסתייגו ממנה.

לא סאראאוי

תמונה זו, שהתיימרה להיות תמונתו של ד"ר עיסאם סאראאוי, פורסמה במעריב ערב הכנס. אין זו תמונתו של האיש, שכיהן כראש הממשלה של אש"ף בכנס. סאראאוי עצמו סיפר לאבנרי כי תמונה זו צולמה לפני שנים. כאשר כתב של ירחון גרמני בא לראיינו. סאראאוי, המסרב תמיד להצטלם, הופיע בראיון כשפניו מכוסות על-ידי כפייה. הצלם המאוכזב צילם את שומר-הראש שלו ותמונה זו היא שפורסמה בגליון מעריב.

לכל צד שפה משלו, סמלים משלו, פחדים משלו. חלומנו שד האחד הוא הסיוט שד השני.

(המשך בעמוד 26)

אף אחד לא יכול לתופף כמו אהרל'ה קמינסקי. חוץ מהסטריאו שלו.

וכשאהרל'ה קמינסקי מאזין לאהרל'ה קמינסקי
במערכת הסטריאו S.G. 2080 של נשיונל, אפשר
להיות בטוח שהביצוע יהיה מושלם.

National

צעד קדימה אל המחר.

אהרל'ה קמינסקי יודע מהו ביצוע מושלם.

כמי שנמנה על
צמרת נגני הג'אז
והפופ, יודע אהרל'ה
כמה נסיון, ידע
ומאמץ דרושים
כדי להגיע לשלמות
מוסיקלית שאפשר
להתגאות בה.

"כאיש מקצוע", אומר אהרל'ה, "אני מעדיף את
מערכת הסטריאו S.G. 2080 של נשיונל. אני מאזין
למוסיקה מתקדמת מכל העולם, מתקליטים
ומקסטות, וחשוב לי במיוחד לשמוע את הביצוע
המדויק, ממש כמו בהופעה חיה.
כשאני רוצה להתרכז בכלי מסוים בתזמורת, או
בתחום מסוים של צלילים — אני מכוון את ה-BASS
וה-TREBLE, "משחק" קצת ב-BALANCE,

מוסיף VOLUME ואז אני מרגיש כאילו התזמורת
מנגנת ממש בתוך החדר שלי."
אהרל'ה קמינסקי יודע בדיוק כיצד צריכה להשמע
מוסיקה טובה. אחרי הכל, הוא "עושה" אותה במו
ידיו.

S.G. 2080

רדיו AM/SW/FM/FM stereo • מגבר 108 וואט • פטיפון אוטומטי •
טייפ קסטות סטריאופוני עם "DOLBY" • זוג רמקולים 2 Way משובחים

National Panasonic and Technics are the brandnames of Matsushita Electric

העיתונות הזרה

טוענת בעקשנות:

באתיופיה לוחמים

מומחים ישראליים

לצד יועצים

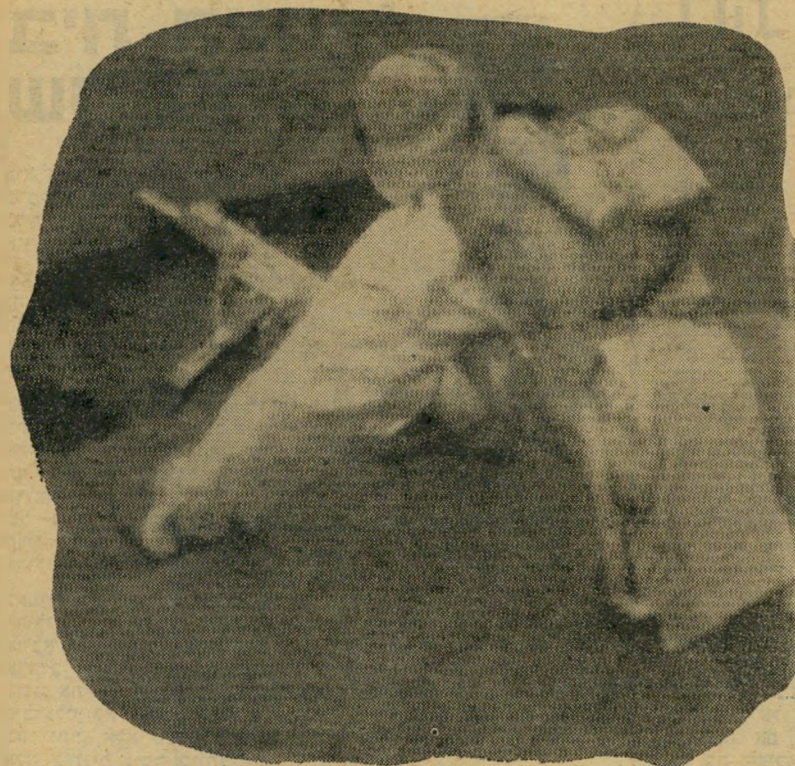
סובייטים, קובאים

לובים ותימונים

החזית הדרומית: אנשי כוחות הגרילה הסומאליים המנוצחים

ישראלים בחבשה?

עוזי בידי לוחם אריתראי: תמונה ב"שטרן"

אולם יותר מאשר עצם איזכור שמך של ישראל בהקשר עם המלחמה האתיופית, נראה מוזר שייחזה אל אחת הקואליציות התומכות בצדדים הלוחמים. הידיר עות שהסתגנו לעיתונות הזרה טענו כי עקשנות כי ישראל, במידה שהיא מעורבת במלחמה, תומכת בצד האתיופית. כלומר, היא נלחמת בחזית אחת יחד עם הרוסים, הקובאים, הדרום-תימונים והלובים, נגד קואליציה של יועצים ממצרים, איראן, סעודיה, צפון-תימן, עיראק וארצות-הברית.

חלפים למטוסים

אמריקאים

ה רכבים נראו דמוניים מכדי להיות אמת, עד השבוע שעבר, בעת שפורסמה ברחבי העולם עדותו של מפקד חטיבה בצבא אתיופיה, שערך אל כוחות המורדים באריתראיה. האיש, קצין בדרגה ה' מקבילה לדרגת סגן-אלוף בצה"ל, התייבץ בפני כתבים זרים, השמיע באוזניות עדות (המשך בעמוד 24)

המדינות הבוחשות בקלחת האתיופית. סור מאלני נהנית עתה מתמיכה חשאית של האמריקאים, כשהיא זוכה בגיבוי ובסיוע מצד מדינות כמו מצרים, סעודיה, עיראק, איראן וצפון-תימן. אתיופיה זוכה בסיוע מצד ברית-המועצות, קובה ודרום-תימן. השולחות אליה נשק יועצים צבאיים. לוב רוקדת בשתי החתונות, מסייעת בכספים ובנשק לשתי המדינות הלוחמות גם יחד. מעת לעת השתרבב גם שמע של ישראל אל בידעות שהופיעו בעיתונות העולם על המלחמה האתיופית ובדיווחים משדות הקרב. היו אלה ידיעות שנראו מוזרות ובלתי אמינות. שכן, אתיופיה ניתקה את יחסיה הדיפלומטיים עם ישראל, יחד עם כל מדינות אפריקה, בעקבות מלחמת יום הכיפורים. היה זה עדיין בתקופת שלטונו של גור אריה יהודה, היילה סילאסי, ש' נהנה במשך שנים רבות מסיוע צבאי ישראלי. הקשרים החשאיים שנשמרו בין אתיופיה לישראל גם אחרי ניתוק היחסים, הגיעו לסופם המוחלט עם עליית הכת הצבאית המרכסיסטית לשלטון. עם ה' מהפכה ביקשו כמה מאנשי השלטון ה' קודם באתיופיה מיקלט מדיני בישראל.

בגיורה זו בצבא אתיופיה, כשכל אחד מהם משתלט על גיורה אחרת בגבול הצפוני, תוך כדי מהלכת של המלחמה המתמדת התייבצו בריתות מוזרות של מדינות התומכות בכל אחד מהצדדים הלוחמים. עד לחדש אפריל השנה, נהנתה אתיופיה מתמיכה אמריקאית, בעוד שסומאלי, ירי' בתה, נחשבה לגרורה סובייטית. האתיופים קיבלו סיוע צבאי מאסבי מארצות-הברית, צויירו בנשק אמריקאי חדש, ויועצים של צבא ארצות-הברית הדריכו את צבאם. בעקבות ביקורו של שליט אתיופיה ה' חדש, הקולונל מנגיסטו מאריס, במוסקבה, התהפכו היצירות. היועצים האמריקאים שולקו מאתיופיה. במקומם באו יועצים סובייטים. במקום הנשק האמריקאי, שרובו הושמד בקרבות או נפל בידי המורדים, החלה רכבת-אוויר סובייטית להורים נשק רוסי לאתיופיה. כתוצאה מכך חל שינוי עמדות בקרב

ה מידתה המוזרה ביותר הנטושה עתה בעולם, היא זו המתחוללת עתה על אדמת אתיופיה.

אנשי הכת הצבאית החבשית, בראשותו של הקולונל מנגיסטו מאריס, שהדיחו לפני שלוש שנים את קיסר חבש, מלך מלכי המלכים היילה סילאסי, נלחמים ב' שתי חזיתות. בצפון המדינה ובדרומה, הם מטילים לקרב את אחרוני כוחות המליציה העממית הבלתי מאומנת כדי לשמור על שטחי המדינה ההולכים ומצטמצמים מיום ליום.

בדרום, במידבר אוגדן, נסוג צבא אתיופיה מפני הסומאליים, הטוענים לבעלות על המידבר רחב הידיים, המהווה כשליש משיטחה של המדינה. בצפון סופגים ה' אתיופיים מפלה אחר מפלה בהתמודדות ארוכת השנים שלהם עם המורדים ה' אריתראים הטוענים לעצמאות אריתראיה, שלרש, צבאית-מחרת שונים נלחמים

החזית הצפונית: לוחמים אריתראיים

הוצאה כדאית ב-L.M. סטריאו

מערכות להרכבה עצמית ומערכות מושלמות לעוסקים במוסיקה

ריב ב-L.M. סטראו תתרשם ממערכת הדגמה של המגברים להשוואה מיידית, וחיש מהר, תוכל להבחין, מהי המשמעות האמיתית של מערכות סטראו איכותיות, ומיכולתם של "קיי-טיים" לתפקד כמערכות סטראו לכל דבר, מבלי לפגום באיכות.

ב-L.M. סטראו, ידאגו לך "תפורה" עבורך את המערכת המתאימה לך: בהתאם לדרישותיך ולאפשרויותיך השונות. המטרה המרכזית ב-L.M. סטראו: סיפוק מירבי של רצון הלקוח, וזה עובדה, כדאי שתבדוק זאת בעצמך.

L.M. סטראו רח' בוגרשוב 22 פינת שלום עליכם 21 ת"א, טל. 286349 (קומה ב') פתוח רצוף 10-20 וביום שישי 14.00-08.00. בילוי מהנה.

תמיד חלמת על מערכת סטראו עם עצמה, עם איכות, מערכת לעניין. אבל... נכון, תמיד ה"תקציב שלך היה מעט מתחת למחירי הסטראו מרקיזי הש"חקים. למי יש כיום רבבות לירות לשליפה מהמותן, גם כשהמדובר בטיפוח חיי המוסיקה.

ב-L.M. סטראו פונים אליך, בסידרת קיטים להרכבה עצמית, נמנה רק מעט מדגמי "קיי-טיים" המצויים ב-L.M. סטראו: S.G., יוניק, S.S., סקטרה, A.S., קיטים אלו, כוללים גם אפשרות לשילוב טיונרים מאותם יצרנים.

פרט לזאת מצויים ב-L.M. סטראו פטיפונים CEC (גם להרכבה עצמית), BSR, גררד, רמקולים של פירלס ואלקטרו אקוסטיקס, וראשים מגנטיים מסוג אמפיר, אבל למה להא-

יעילותו של תכשיר השיער החדש ש/ט - 7 אינה מוטלת עוד בספק

התכשיר החדש שפותח ע"י זוג נטורופטים חודר לשוק בהצלחה גדולה

בטיפול לפי ההוראות. מומחה לדרמטולוגיה בעל שם עולמי בשטחו אשר חקר את התכשיר גילה כי אנשים שסבלו מ"סיביריאה ונשירת שיער מגיבים תוך זמן קצר על פעולתו של ש/ט-7 וזאת לאחר שילא הגיבו כלל על טפול מכל סוג אחר.

הערה חשובה: זאב הכטהולט חוזר ומדגיש כי קרחת שאיבדה לחלוטין את שרשי שיערה אין לה תקווה - אך לגבי קרחת ששרשיה עדיין "גוססים" ונלחמים על חייהם, קיימת סבירות גבוהה כי הש/ט-7 עשוי להועיל להם. ניתן להשיגו בכל בתי-המרחק והפרפורמיות בארץ וב-מרכז המכירה ברח' בוקי"ב-יגלי 17, טל. 282486, ת"א.

ש/ט-7 עשה פרי הלולים, ממנו נהנים כיום כל צרכניו. התכשיר ש/ט-7 אשר הורכב על טהרת צמחים (Herbs), מחזק שורשים, מסלק קשקש, מרחיק שומן יתר ועוצר בזמן סביר נשירת שיער. נתן קבלו אף מספר דיווחים מאת המשתמשים ב"ש/ט-7 כי כאבי הראש שלהם הוקלו או פסקו.

זאת ניתן להסביר, כנראה, לפי השערת ממצאי התכשיר, בכך שלשד הצמחים בתכשיר חדר מבעד נקבוביות הקרקפת ו"עשה מה שעשה. התכשיר נבדק ואושר ע"י משרד הבריאות הממשלתי. הנטורופטים אסיה וזאב פכטהולט דואגים להקפיד לציין, כי כדי להשיג תוצאות של ממש יש להתמיד

לאחר שנתיים מאז הוחל ב"שווקו של תכשיר השיער ה"מהפכני ש/ט-7, ניתן כבר להוכיח בהצלחה העצומה ב"חוג צרכניו.

התכשיר פותח ע"י זוג נטורופטים אסיה וזאב פכטהולט לאחר מחקר מעמיק של עשר שנים על השפעתם של צמחים מסוימים על שרשי השיער. זאב פכטהולט יצא מתוך ההנחה כי אם ככוחם של צמחים מסוימים לרפא מחלות - כפי שהדבר נעשה מזה אלפי שנות ההיסטוריה האנושית - מן הדין שחיוב להיות אצור בהם גם הכח ל"שרש בעיות של שרשי השיער שהוא חלק אורגני של הגוף ויונק מונו מאותם המקורות עצמם. ואמנם המחקר על

להב - הנשק החזק ביותר שלנו - האיכות

מעטה ב"להב" בנוסף לנשק, גם ספורט דיג ומחנאות

כל זאת בקומת הקרקע של "להב" בדרך פתחת-קוה 28 תל-אביב הפתוח ברציפות מ"18.00 - 08.00, ובימי שישי 14.00 - 08.00. בילוי מהנה.

תצוגת "להב" בתערוכה הבינלאומית לבטחון ובטיחות ביריד המזרח

נשק אישי הינו מן הדברים הרגישים ביותר, הקרובים לפרט המשתמש בהם, לכן ב"נשק יותר מכל דבר אחר, חשובים מכל היעילות והאמינות ומושם כך האיכות ורמת היצירות.

"להב", מייצגת בישראל את מיטב יצרני כלי היריה בעולם, בזכות מיגוון כלי הנשק שברשותה וטיב השירות, מסור, גל, "להב" לספק תשובה אידיאלית לבטחונך האישי, כמו גם לעיסוק בקליעה למטרה וציוד.

"להב" לא אמרה באלה, את המילה האחרונה וההוכחה לך, כי היתה, פתיחת מחלקה חדשה לספורט, דייג ומחנאות.

בימים אלה ממש, נמצא בעיצומו - מיבצע מיוחד במסגרתו ניתנות הנחות, על קניית נשק, תחמושת ואביזרים - במחלקת הנשק וכן הנחות מיוחדות על מוצרי המחלקה החדשה. אם, "להב" סיפקה לך עד כה תשובות קולעות להגנה

בית האהיל של גידי

היליו של גידי. בסיס האהיל בנוי מנחושת. קרמיקה או עץ. גידי שלמד אומנות זו מאביו מרדכי דיל (בעליו של "דיל" שבכיר וייצג 10 בחולון) מבר צע גם כל אהיל שברצונו של הלקוח אפילו מבדילון לא שמיש.

ומה לגבי המחירים? זה ממש צחוק. המחירים נמוכים מאד מהסיבה הפשוטה שגידי מייצג

רם בעצמו. כדאי לקפוץ ל"בית האהיל של גידי" ולבחור מבין המבחר הרעום, אחד שיתאים לאופי דיי רתך. כתובתו של "בית האהיל של גידי" הינה ברמת-גן, רח' הרא"ה 45 (פינת מודיעין). טל. 731728.

בוא נאמר אהיל! מיד יצטייר בדמיוןך אהיל כלשהו בדירה כלשהי אהיל המאהיל על ה"אור, פשוט מאוד.

אולם בדמיוןך, מצטיירת תמונה שונה, דמות צעירה ונאה המעצבת אהילים פרי דימונה, אהילים דקורטיבים יפהפיים מע"שה ידי אומן.

אותה דמות מוכרה בשם גידי דיל, הינה בעליו של "בית האהיל של גידי" שברמת-גן. אור תה פינת חמד (מודיעין פינת הרואה 45) המעוטרת בחנותו של גידי דיל מוסיפה מימד חדש לעיצוב הדירה בזכות אהיליו הנהדרים של גידי.

כאמור, גידי דיל, המעצב את אהיליו כמו דיו, לתפארת, מייבא את חומרי האהיל מ"אלה" בדוגמא את בדי השני טונג, את המשי ואפילו את ה"פיברגלס (לא תתוצרת חוץ טור בה יותר, אלא פשוט חומרים אלה נותנים נופך מיוחד לא-

האמת שבפירסומים על שטיחים

על ציבור צרכני השטיחים להכיר באיכות ייצור שטיחים מקומיים

הגנרלים של הגירים ג'נרל-גיר

כמומחים לכל סוגי הגירים האוטומטים הכרת את משה סלמה וצוות עובדיו, ביניהם שני אחיו. משה וצוות עובדיו בג'נרל גיר משרת את לקוחותיו בדיילות, באדיבות ולרגל פתיחתו של ג'נרל-גיר אף ב"מחירים נמוכים ביותר. ומה לגבי מהימנותו? בג'נרל גיר מבצעים את פירוק הגיר בנוכחות הלקוח, בצורה זו יודע הלקוח מיידית בו במקום את מחיר התיקון הסופי שייא"ר כיום-יומיים ובאחריות ל"חצי שנה או ל-10,000 ק"מ. בג'נרל גיר בודקים אף את הרכב הקראת מבחן הרישוי ה"שנתי, או לקראת קנייה ומכירה וכל זאת חנים אין כסף. את משה וצוות עובדיו ניתן לפגוש בג'נרל-גיר שבדרך פ"ת 62, מול סקטית המיזמי, טל. 31131. להתראות.

יש ביקורת טיב איכות ושי"רות. מחירי השטיחים נעים מ"285 ל"י ועד ל-610 ל"י למ"ר כאשר מומחה של החברה מייצג מקצועית בו במקום. דוגמא לשירות? במיבצע שיערך מפרסום כתבה זו ל"משך השבועיים הקרובים יזכה כל קורא כתבה זו בהתקנה, בהדבקה, בהובלה, ובספים חי"נם אין כסף, והמדובר בכל חלקי הארץ. כמירכ"ן ימכרו ב"מבצע זה קופונים (עודפי ב"צ) במחירים מיוחדים וכל המזמין שטיחים לדירה שלמה יקבל שמפונט (מכונה לשטיפה וניקוי שטיחים בשווי 590 ל"י) מיבצע זה מקיימת כאמור "פרוס-ל"י" שברחוב דיונגוף 218 ת"א. בדבר פרטים ניתן לפנות לסלפון 229154 / 234919.

הלא הוא היצור "שטיחי כר"מל". נפגשתי עם מר אפרים שטאובר לשעבר מנהל המכ"ר רות של, "מרבדי-כרמל" וכיום בעליה של, "פרוס-ל"י" שברחוב דיונגוף 218.

ב"פרוס-ל"י" בה ניתן למצוא אך ורק משטיחי כרמל ובע"י קר שטיחים מקיר לקיר, ניתן להיווכח באמינותם של הדב"רים אותם כתבת בתחילת הד"כתבה. השטיחים מסוג: סאן-רמו, צפה, קומראן, מדרד, וינדזור, לונדון וגלבוש (המומ"ל) לץ לתדיר ילדים ומשדרים) וסוגים רבים שונים ונוספים במבחר צבעים, ביניהם דגמים בלעדיים ל"פרוס-ל"י", כולם מיוצרים על-ידי "שטיחי-כר"מל". היא האחראית למחירי השטיחים, וכאשר על שטיחיה

מנת למשוך את תשומת לב הציבור. למה להסתכן? למה לרכוש "שטיחי-יבוא" ללא אב? למה לשלם מחיר מופרז? למה לצי"פות לתנאי שירות שכלל לא קיימים? כאשר ישנו יצרן

שטיחים, "צבר" אפילו בשמו כאשר על שטיחיו, מחיריהם וטיבם חל פיקוח חמור, וכל שנותר לו להקפיד הוא על תנאי שירות נאותים ללקוח

כיום, לכל הדעות ענף השטי"חים הינו פרוץ ביותר, לציבור אין כל שליטה בשטיחי היבוא. אינו יודע מהו מחירו של שטיח יבוא אמיתי, אין פיקוח על המחירים, תנאי שירות גרור עים ועוד כהנה וכהנה.

השטחנים למיניהם צועקים ב"חירות פרסומת ענקיות, ש"הם, שוברים את השוק" ו"מחלקים שטיחים חנים" לצ"בור (ראה פרסומים אחרונים). לאו דווקא תמיד מתפרסמים המחירים האמיתיים ו/או סוגי השטיחים שכלל לא נמצאים בידם. לשטחנים אלה כלל לא איכפת למסור לציבור אינפור"מציה לא מדויקת אם מחירי השטיחים, אם בסוגיהם (שלע"י תים אף כלל לא קיימים) ואם בתנאי השירות, וכל זאת, על

**עובד בן-עמי, האיש
שדאג לשיחרור יהושע
בן-ציון, גונה על ידי
מבקר המדינה על כי
הציע בצורה פסולה דירות
לפקידי מסי ההכנסה - אחרי
ששילמונות המס נתנו לו
מתנה של עשרות מיליונים**

חקירתו של אזור העומד מעל לכל חשד

**מיוון שיש לו באשדוד לבד 1500 דונם, שני
שוויים היה אז 300 מיליון לירות, הרי שאילו
מכרם אז היה משלם רק 75 מיליון במקום 150
מיליון לירות מסי ההכנסה.**

הסכם זה, שנתן לבן-עמי מתנת חנם של כמאה מיליון
לירות במחירי 1968, נראה לי מוזר. בכתבה לא יכולתי
להצביע על הסיבות לגדירות-החלב המופלגת של פקידי
מסי ההכנסה כלפי בן-עמי. אולם בתלונה שהגשתי אז
ליועץ המיספטי לממשלה, מאיר שמגר, הצבעתי על-כך
כי חברת אשדוד מכרה מיגרשים וזלים לכמה מראשי
האוצר ומסי ההכנסה.

חקירה שנעשתה העלתה כי קוני-מיגרשים אלה לא היו
קשורים ישירות להסכם של בן-עמי.

תלונות מורכבות

ובלתי-ברורות

פני שבועיים פירסמה פרקליטות-המדינה, במדור
אחה והלירה, את תגובתה לדיעה קודמת במדור, כי
עניין פרשת בן-עמי, הפרקליטות אמרה כי העבירות
המיוחסות נוגעות לשנת 1955 או סמוך לה, ולכן חלות
עליהן התיישנות. כן נאמר כי העובדות הנסענות ב-
תלונתי הן מורכבות ובלתי-ברורות, ואינן מאפשרות
ואינן מצדיקות חקירה. ביחס לתלונות אחרות הקשורות
לחברת נצ"ב נתניה החליטה ועדת-הבדיקה להמתין לתום
ביקורתו של מבקר-המדינה על חברה זו.

דו"ח מבקר-המדינה בפרשה זו התפרסם לציבור ביולי
השנה. אולם מימצאיו היו ידועים לוועדה קודם לכן.
תוכנו מלמד כי עבודת הוועדה הפרקליטות היא מחלל
חמור.

ראשית לכל, הפרקליטות טועה בטענה כי חלה ת-
יישנות וכי העבירות המיוחסות לבן-עמי חלו בשנת
1955. ההסכם שנעשה עימו היה בשנת 1968, והוא נעשה
על-ידי פקידים בכירים במסי ההכנסה. הדיונים עימם
נמשכו שנים אחדות לאחר מכן. תוך כדי עריכת
המיספטים של בן-עמי נגד מסי ההכנסה, התלונה שלי
היתה כי ההסכם האמור הוזה שבירה, ויש לבדוק אם
בן-עמי נתן או הציע תמורה לעושים אותו. העבירות
נעשו, אם כן, בשנת 1968 והלאה, ואין כל התיישנות.

הדבר החמור הוא כי במשך כל אותן שלוש השנים
האחרונות היה בידי הוועדה החומר של מבקר-המדינה
לגבי חברת נצ"ב, וחומר זה מוכיח כי בן-עמי אכן הציע
תמורה כספית גבוהה לפקדי מסי ההכנסה. חומר זה מוכיח
כי בן-עמי עבר עבירות נוספות על החוק, בכך שהכריח
חברה עירונית שהוא הקים וניהל, נצ"ב, לרכוש קרקעות
לשם בנייה, הגובלות עם קרקעות חקלאיות שלו עצמו.
ובכך להעלות את ערכן בצורה ניכרת.

על שתי האשמות אלה, המוכחות בדו"ח המבקר,
שותק פרקליטת-המדינה, שותקת הוועדה האמורה, שותק
מבקר-המדינה שנשאל על-ידי מדוע לא המליץ בדו"ח
להעביר את כל החומר לחקירה מיסטרית, אלא רק
חלק ממנו.

עם מסי ההכנסה, היו כה חמורים, שמישרד-המיספטים
הקים צוות-בדיקה מיוחד בהשתתפות מישרד-הפנים. בידי
הצוות היה כל החומר שפורסם אז בכתבה, ושנלקח מכמה
תיקי בית-מיספטים של בן-עמי.

עיקרה של הפרשה שתוארה אז הוא כי בשנים 1968
ו-1969 הסכימו ראשי מסי ההכנסה כי עובד בן-עמי
ישלם את חובותיו למסי ההכנסה לעשר השנים האחרונות
בתשלומים חודשיים נמוכים, בסך 5000 לירות לחודש,
וללא ריבית. אותו הסדר קבע כי על רווחיו ממכירת
מיגרשים באשדוד (בן-עמי הוא בעל עיקרי של חברת
אשדוד) לא ישלם מסי ההכנסה רגיל, ככל מוכר-מיגרשים
אחר, אלא מס-ריווחי-הון של 25% בלבד.

יש אדם אחד במדינה העומד מעבר לכל חשד.
הוא נמצא מעל לכל חקירה רגילה. הוא יכול לעשות
כימעט כל מה שבדעתו, ואיש במישרת-ישראל או ב-
פרקליטות-המדינה לא ייגע בו. הוא חסין בפני החוק
במשלתי-הליכוד ובממשלתי-המערך. הוא מעל החוק. הוא
סמל ההתעשרות המהירה על חשבון המדינה. הוא יכול
לומר, כלואי ה-14: "המדינה - זה אני!"

לפני שלוש שנים (העולם הזה 1924) פירסמתי את
פרשת הסדרי מסי ההכנסה של עובד בן-עמי. הכתבה פור-
סמה סמוך לתלונתו של ראש-העירייה החדש של נתניה,
אברהם בר-מנחם, נגד כמה אישורי-בנייה שנתן בן-עמי
כראש-העירייה לקבלן מקומי. ההסדרים, שעשה בן-עמי

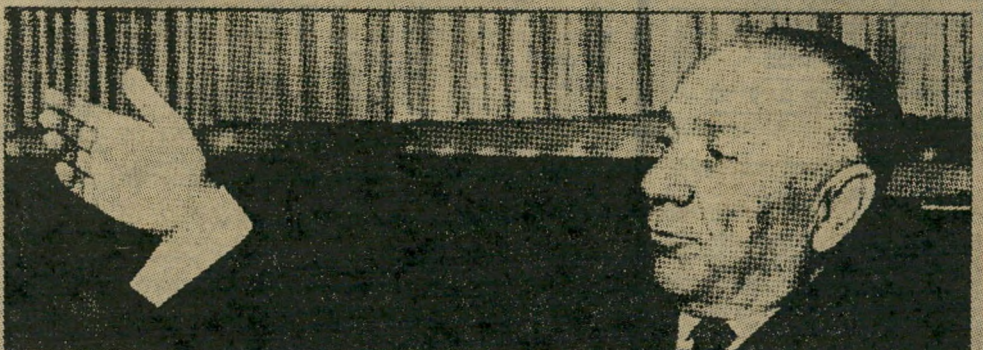
כך נראה עובד בן-עמי כאשד

היה חייב לשלם את המיסים וכך

הוא נראה כיום, כשהוא נדרש לשלם

מס-ההכנסה נותן

מתנה של מיליונים

כותרת הכתבה ב"העולם הזה" (17. 7. 74)

לפני שאתאר את מימצאי מבקר המדינה, חשוב לדעת כי הכתבה ב"העולם הזה" חשפה או לראשונה כי בן-עמי אישית וחברותיו היו בעלי 10% בשתי חברות-מקרקעין הדרים נתניה. חברות אלה נקראו דרום נתניה ולב נתניה. והן רכשו בשטח ליד בית גולדמיץ, בגוש 7941. שר-תפוז של בן-עמי היו גדולי הקבלנים של נתניה. הכתבה או תיארה כיצד כפה בן-עמי את הקמת בית גולדמיץ ליד קרי-קעותיו, כדי להעלות את ערכן.

שיכון לפקיד מסי-ההכנסה

במאוס 1973 החליטה עיריית נתניה על הקמת חברה לאמנות לפעולות שר-נות בשם נצ"ב ("נכסי צאן ברזל") נתניה. בעליה-המניות היו ראשי-העירייה, עובד בן-עמי ושני סגניו, וביניהם ראש העירייה של היום, אברהם ברימנחם. מישרדי-הפנים סירב לאשר את הקמתה, ובן-עמי רשם אותה כחברה פרטית, וכן עקף את משרד-הפנים. שתי הפעולות הראשונות של החברה היו רכישת שני שטחים להקמת שיכון לקצינים בשירות-קבע בניה-המקום.

לחברה היה הון של 3 (שלוש!) ל"י — ושלוש המניות חולקו לבן-עמי ולשני סגניו, "בשם העירייה".

ראש העירייה הקים ועדה של שבעה קצינים מבני-העיר, שהפיצה חוזרים ל"רכישת דירות בשכונות החדשות. נרשמו מאות קצינים ונאספו כמה מיליוני לירות. עליו ההסכם עם צה"ל היתה צריכה לקום ועדה משותפת לעירייה ולאגף כוח-אדם במטכ"ל, לאישור המועמדים. הדבר לא קיים.

ראש העיר בן מנחם
"לא הוזמנתי לשיבה"

עתה באה הפעצה הגדולה של המבקר. בעמוד 8 של הדו"ח שר: "במהלך הביקורת הועלתה חתי-כתבות בין מנהל החברה לבין עובדי-המדינה כמיר, ששימוש בתפי-קור של סגן נציב מסי-ההכנסה, כי דבר הכדלת קבוצה של 25 אנשים

בתוכנית השיכון, שרובם עובדי נציבות מסי-ההכנסה (ושל יחידות ממשלתיות אחרות) וכו', פרט לשניים, אינם תושבי נתניה.

"אמנם, התוכנית לא הוצאה לפועל, אף על פי כן לא נראה לביקורת כי מגע מסוג זה רצוי מבחינת השמירה על טוהר ה-מידות. בשום לב להיבט זה הפנה מבקר המדינה את תשומת לב היועץ המישפטי לממשלה לעניין."

שים לב: מדובר בשטחים חקלאיים. ר-ראש העירייה השתמש בנימוק של הקמת שיכונים לקציני-צבא כדי לקבל עליהם אישורי-בנייה בוועדה המקומית לתיכנון עיר. מנהל החברה, שהוא עובד בן-עמי, הציע לפקידים בכירים של מסי-ההכנסה (אותו מוסד שעזמו עשה סמוך לכך או קודם-לכן הסדרים-מס מדימיים) להשתלב בתוכנית. המעגל סגור. מובן שאין קשר בין שני הדברים — אך אילו היה מתעורר חשד של שוחד, לא היה זה משנה אם אכן ניתן או לא. החוק אינו אומר שעל השוחד להינתן בפועל. מספיק הכוונה לתיתו, הנכונות לתיתו, כדי לעבור עבירה פלילית. כל זאת ידוע היטב לפרקליטות המדינה, הזומרת עדיין — באקטורב-1977! — את מימצאי המבקר, וכיצד הם קשורים בהסדרים-המס של בן-עמי.

חצי מיליון

מתחת לשולחן

רכישת שני השטחים לשיכון פקיד מסי-ההכנסה של בן-עמי יש היבט נר-סף, שמבקר המדינה לא גילה אותו. מי שום-מה. מסתבר כי השטחים שחברת נצ"ב רכשה היו אף הם בגוש 7941, אותו הגוש שבו היו לחברות דרום נתניה ולב נתניה שטחים חקלאיים. בן-עמי היה שותף ב-10% בשתי חברות אלה.

עי-ידי הקמת השיכון סמוך ל-קרקעותיו הוא מעלה את ערכן פי כמה.

זהו עבירה חמורה, שכן אסור לראש-עירייה או לנבחרי-ציבור אחר לפעול ב"כספי העירייה ומנגנונה לתועלתו האישיה. נוסף לכך, אין המבקר כותב מי הן החברות שמהן רכשה נצ"ב את השטחים לשיכון פקיד מסי-ההכנסה. האם אלה הן שתי החברות של בן-עמי עצמו?

כאילו לא די בכל החומר שהובא עד כה, ממשיך מבקר-המדינה להדהים. מסתבר כי נעשו גניבות פשוטות בחברת נצ"ב.

כך, למשל, ניהל בן-עמי משאומתן עם חברה מסוימת שאין המבקר מזהה אותה (חברה ג') לרכישת שטח שאותו רכש בסוף מחברה ב', משום מה לא נחתם הסכם עם חברה ג'. בן-עמי נתן מכספי נצ"ב 500 אלף לירות דמי-יזום לחברה ג'.

מבקר-המדינה קובע (עמוד 14)
כי כפרוטוקול של ועדת-הכספים של העירייה, שבו נידונה העסקה, לא הוזכר תשלום זה, ואין תיעוד המוכיח שהובא לידעת יתר מנהל-י, "נצ"ב": המבקר אינו מקבל את הסבריו של בן-עמי לתשלום זה. אולם אין הוא ממליץ להעביר לחקירת המישרה את הנושא. אולי מפני שאינו יודע מי הן חברות ב' וג'.

הוצאות

ללא אסמכתאות

פרשה תמונה אחרת (עמ' 35) נוגעת לתשלום של חב' נצ"ב למנהל בן-עמי, תשלום של 20 אלף לירות במאי 1973, מזה 8000 במזומן. בחיקי החברה לא נמצא כל תיעוד המסביר את ההוצאות הללו. גם זאת אין המבקר מעביר לחקירת המישרה.

המבקר ממשיך באותו עמוד ומספר כי נצ"ב הוציאה צ"ק בסך 6.8 מיליון לירות לרכישת השטח מחברה ב'. אולם מיכתבי החברה המוכרת מראים כי קיבלה רק 6.7 מיליון לירות. קובע המבקר: "לא התקבל הסבר לשימוש שנעשה בסכום האמור ש-שולם לראש-העירייה, ובסכום העודף ש-שולם לתחנוך."

פירוש הדבר: נעלמו 100 אלף לירות מכספי החברה העירונית, ואין המבקר ממליץ להעביר זאת לחקירת המישרה.

על אותו שטח שנרכש היה פרס מגיב, והמבקר קובע כי הפרי לשנתי-המכר נמכר

אף הוא לנצ"ב. המבקר קובע כי "אין תיעוד על הסכום ששולם עבור הפרי ועל התמורה שנתקבלה ממכירתו."

גם לגבי צ'קים אחרים, בסכום כולל של 321 אלף לירות, שהוציאה נצ"ב, קובע המבקר: "בחשבוניות החברה נרשמו רוב סכומי-הצ'קים בסעיף הוצאות משותפות עם חברה ב', אולם לא נמצאו אסמכתאות למהות התשלומים."

מימצאי המבקר הביאו, לדברי עורך-הדו"ח אריה קמר, המטפל מטעם העירייה ב"נצ"ב, לחקירה יסודית של פעולות החברה. קמר אומר כי בקרוב תעביר העירייה ל-מישרדי-הפנים מימצאי חקירה של מומחים אוביקטיביים.

בן-עמי

אינו זוכר

עוד בן-עמי, שאליו פניתי בבקשת הסברים לדברי מבקר-המדינה, הגיב כי אינו יכול לתת עתה תשובה על דברים שאינו מספל בהם, וטיפול בהם מזומן. הוא מסר למבקר-המדינה בדיוק את תגובותיו, ושמורות עימו חליפת-מיכתבים עם המבקר בעניין. התכתבות זו, אמר בתשובה ל-שאלה, היתה לפני פירסום הדו"ח. הוא מסר את כל הסברים שהיו לו, ואינו אח-ראי למה שאומרים.

בן-עמי הוסיף כי הציע בזמנו לעירייה להשלים את הפרויקטים, אולם ראש-העירייה הנוכחי, ברימנחם, פחד פן התוכ-נית תצלחנה, כיוון שזה ייקוף לזכותו של בן-עמי. לכן החליט ברימנחם לקבור את הפרויקטים, שניתן היה להשליםם. ולפי-תור בעיות של קציני-צבא וחייבים. זהו מופעל גדול, שירד כנראה לטמיון, סיים בן-עמי את דבריו, והדגיש כי כל פעולה היתה בידיעת ועדת-הכספים של העירייה.

ראש העירייה הנוכחי, ברימנחם הגיב אף הוא על דו"ח מבקר-המדינה.

תגובתו, שהומצאה בכתב כי אמצעות עורך-הדו"ח אריה קמר, אומרת, בין השאר:

● המטרה שלשמה הוקמה חברת נצ"ב היתה והינה מטרה ציבורית מובהקת, ה-עשויה להביא ברכה רבה לתושבי העיר, על-ידי השגת שטח לבנייני ציבור כמו בית-החולים. שיכון קציני צבא-הקבע, בתי-ספר, גנים, מיגרשי משחקים וכיו"ב.

● כפי ש-מציין מבקר-המדינה בסעיף 5 של דו"ח הביקורת, התקיימה בחודש נר-במבר 1973, זומן קצר לפני הבחירות ה-אחרונות למועצת העירייה, אסיפה מכוננת של החברה, שבה נקבעו סמכויות הירשבי-ראש של מועצת המנהלים, עובד בן-עמי, ונמסרה לו זכות-החתימה בשמה של ה-חברה. לאותה אסיפה מכוננת לא הוזמן הד"ר ברימנחם, והוא לא היה מודע להחל-טות שנתקבלו בה.

● מיד לאחר בחירתו של ראש-העירייה הנוכחי, הד"ר ברימנחם, לתפקידו, בתחילת שנת 1974, החל לבחון את פעולותיה של החברה ואת התחייבויותיה השונות. אולם מספאת העדר ספרי-חשבוניות מסדרים, ור-העדר דוקומנטציה מלאה ושלמה, נבצר ממנו לקבל תמונה מקיפה מפורטת של המתרחש בחברה.

● בסעיף 30 של דו"ח מבקר-המדינה נאמר כי מאז הבחירות לעירייה, בדצמבר 1973, חל, מחמת גילויי הבעיות והליקויים, קיפאון כמעט מוחלט בפעילות החברה, אשר לא הופשר עד עתה.

● חרף כל האמצעים המרובים שהוש-קעו על-ידי ראש העירייה הנוכחי, ועל-ידי הנהלת העירייה, לא ניתן היה להשיג תו-צאות חיוביות, מכיוון שמיכשולים גדולים ובלתי-צפויים עמדו בדרכם.

● יש לצפות כי בשבועות הקרובים יושלם ההנהת הצעת הפתרון לשאלות ה-שור-נות העומדות בפני הנהלת העירייה והנהלת חברה נצ"ב נתניה בע"מ.

עד כאן תשובת ראש-העירייה הנוכחי. היא מתחמקת, כמובן, מן הגילויים החמור-רים של מבקר-המדינה, המתייחסים לפעור-לת קודמו. נראה כי אחרות ראשי-העיריות מחייבות אותם להחליק איש את מעשי רעהו בדבריי-נעום.

יגאל לביב

במדינה

העם

הקפה והמר

מי חשוב יותר —

מאות אלפי צרכנים

או קומץ יבואנים?

הממשלה החליטה:

יבואנים!

פרשה קטנה, שנחשפה השבוע, שופכת אור בהיר מאד על סולס-הערכים של ממי-שלת-הליכוד. במרכזו עומד ספל קפה. אחרי עלייתם המסחררת של מחירי ה-קפה בעולם, חלה בוודשים האחרונים ירידה תלולה. המחיר ירד עד כדי מח-ציתו.

כל צרכני העולם נהנו מירידה זו, כשם שסבלו קודם לכן מן העלייה. כל הצרכנים — מילבד הישראליים.

בארץ נשאר המחיר הגבוה על כנו — פי-ששה מחיר הקפה המיובא. בבואו ארצה. מחירי הקפה הנמס מתוצרת הארץ משתווה במחירי למחירי הקפה הנמס המיובא מח"ל. עליו מתווספים מכסים בשיעור גבוה יותר מאשר על גרעיני הקפה המיובאים לתע-שייה.

על הראש. מה גרם לכך? השבוע גילה כתב הארץ את הסיבה.

לפי הסבר רשמי, עודדה הממשלה את הייבואנים לאחסן בארץ כמויות גדולות של קפה, לכל מיקרה של יבוא. כמויות אלו נקנתה במחירים הגבוהים הקודמים. כדי לשמור על האינטרס של יבואנים אלה, הקפיאה הממשלה את יבוא הקפה במחירים הווליים החדשים. עד לחיסול מלאי הקפה היקר, כיוון שהצרכנים ממעטים לרכוש את הקפה היקר, או מעדיפים על פניו קפה נמס מתוצרת חוץ, ממילא מתעכב חיסול מלאי הקפה שנרכש במחירי השיא של השוק העולמי.

עץ או פלי. הקפה התפוך מבטא אידי-אולוגיה, שניתן לקרוא לה "קפיטליזם הפוך", "סוציאליזם הפוך".

הליברלים הקלאסי מעניק יתרונות גדדי לים ליזמים הפרטיים, אך הוא גם תובע מהם דבר גדול: שיכון אישי. במישטר קפיטליסטי קלאסי יודע היום כי הוא יכול להרוויח הרבה, אך גם להפסיד הרבה. הוא כפוף לחוקי השוק — חוק ההיצע וה-ביקוש.

המדיניות הממשלתית פוטר את היוזמים "פרטיים" ממחצית החוק הזה. אם מחיריו של המלאי עולה — בעלי-המלאי מרווח. אם מחיריו של המלאי יורד — הצרכן מפסיד. הממשלה מתערבת בתהליכי השוק, לפי מיטב השיטה הסוציאליסטית — אך לא לטובת הציבור, אלא לטובת בעלי-ההון.

נראה כי שיטה זו תואמת את האימרה ההיתולית הצברית: "עץ או פלי — עץ אני מרוויח, פלי אתה מפסיד."

מנגנון

שר-הביטחון לשעבר

כסיכון בטחוני

שר הביטחון לשעבר כסיכון בטחוני

שר-החוץ סרב לשחרר פקיד

במשרדו כמענה שסודות

מדיניים עזורים דיפוזי לידעתו

שי שמעון פרס

עד לפני חמישה חודשים היה שמעון פרס שר-הביטחון ובמסגרת תפקידו לא היה סוד בטחוני, צבאי או מדיני, שלא היה ידוע לו. באותה תקופה היה משה דיין חבר-כנסת מן השורה, ללא תפקיד שלטוני, שכל שיחותיו בכנסת הצטמצמו לשיחות עם הח"כ הבידואי לשעבר מוחמד אביר רביע.

יש הטוענים כי שמעון פרס עדיין לא עיכל את המהפך. יותר מכל קשה לפרס לעכל את העובדה שמשך דיין הוא אחד השרים הבכירים, המצוי בעניינים והקובע מדיניות בעוד הוא הובש את ספסלי האופי-זיציה וצריך להתמין לשיחות הרקע והי-מידע אותן הכטיח ראש הממשלה לערוך עימו באופן סדיר. שיחות מעין אלה נערכו (המשך בעמוד 30)

צאה של "כיבוש שטחים" אלא של סירובם של הערבים להכיר בזכותנו כעם למולדת. 4. מסיבה זו רצוי להקפיד על תיקון סמאנטי נוסף. אין להשתמש במונח "שטחים מוחזקים" אלא לקרוא לאזורים השונים — כפי שכבר הוסבר לעיל — בשמור תיהם הגיאוגרפיים המקובלים: יהודה, שומרון, עזה, סיני והגולן.

אין לקבל

★ "דין העולם"

ד אין דהירת מהפרכת-המיתוס של העם הפלשתינאי שאין לו מולדת והקיים, כביכול, בנפרד מערביי א"י החיים בעבר הירדן המערבי, או שהוא עם שונה מזה החי בעבר-הירדן מזרחי. העובדה ידועה והיא שמדינות-ערב השונות הקימו, אימנו, חימשו, ומימנו את אירגוני המחבר לים הערביים, הקרויים בשם "פלשתינאים". בעזרה מגוונת ורבת ממדים זו הצליחו לרצות אזרחים חסרי מגן בישראל ומחוצה לה — כמו גם לנהל מלחמת אחים בעבר-הירדן ומלחמה עקובה מדם נגד הנוצרים בלבנון. פעולות אלה אינן יוצרות מכוון עם פלשתינאי נפרד. אמנם, מדינות רבות בעולם מצאו — מפחד מחסור בנפט או מהשפעת ה"פטרול דולרים" — שאכן קיים עם פלשתינאי, ושהוא חסר מולדת, וכי ישראל (שאיננה

מה ישי? ישי כא!

יכולה להטיל טרור נפט או פטרודולרים). עניינה אינו צודק ועל כן עליה להיכנע ולסכן את נפשה. אך עובדה זאת אינה מחייבת את עם ישראל להיתמם ולקבל את "דין העולם". הפרכה נמרצת של עצם המושג של "עם פלשתינאי" (ערבי) השוכן, כביכול, בא"י המערבית (חוץ מנציגיו המחבלים הפועלים בעיקר מחוץ לגבולות ארץ-ישראל, הרחק מיד החוק הישראלי), היא משימה הסברתית מיידית ועליונה בחשיבותה.

בדרך כלל, הטענות נגדנו בעניין זה הם עוינים לנו או סתם תמימים חסרי ידע. לעתים הם מונעים ע"י חישובים שאין להם קשר להגיון, לעובדות או לצדק. יהיו ממדום וחשיבותם אשר יהיו — אין להימנע מהרצאת העובדות והחדרתן בפני כל חוג שהוה. ה. שינויים טריטוריאליים. מעוגנים ב"חוקי שלום, בעקבות מלחמת מגן, יש להסתמך על התקדימים הרבים במשפט ובפרקטיקה הבינלאומית (אחרי שתי מלחמות העולם ועוד) המוכיחים, כי בעקבותיה של מלחמת התגוננות נגד תוקפנות בלתי-חוקית, הדין הבינלאומי, אפילו רבי היקף, קביעת השינויים האלה הכוללה בחוקי השלום.

במלחמת ששת-הימים השתמשה ישראל בזכותה להגנה לאומית עצמית במשמעות האמיתית של המושג. אייביה שהקיפה בטבעת פלדה הדפס עבר, איימו עליה בגלוי, בהשמדה. חלפנו במלחמת מגן, על פי הזכות המוכרת, הטבעית. לפי כל כללי הצדק הבינלאומי המקובלים וכאית ישראל לעמוד על שינויים טריטוריאליים. ממשלת ישראל תעמוד על זכותה זו.

1. לסיכום: לישראל זכות בעלות מלאה, מכל הבחינות, על יהודה, שומרון ועזה.
2. ההתנחלויות הן פעולה חוקית.
3. שינויים טריטוריאליים, כתוצאה מ"מלחמת מגן, מקובלים לפי החוק הבינלאומי."
4. אין לומר: הגדה המערבית או שטחים מוחזקים, אלא — יהודה ושומרון.
5. אין לומר: סיפוח, אלא — "הכללה" או החלת חוק ישראל (לפי העניין).
6. אין לומר: החזרת שטחים, אלא — נסיגה ויחזור.

עד כאן הנחיותיו של יועץ ראשי הממשלה להסברה. צריך רק להמתין ולחכות עד שיודפסו בספרון כחול-לבן קטן ויהפכו ל"אמירות היושבראש" שכל אזרח יהיה חייב לשנן יום יום.

טעותם. וודאי שאין להיסחף לטעותם, חובה להקפיד על מינוח זה בכל הודעות. 1. הטענים ל"איי-חוקיות" ההתנחלות מסתמכים (במידה שיש להם יסוד טיעוני כלשהו) על אמנת ג'נבה הרביעית משנת 1949. אך אמנה זו אינה חלה על מעמדה של ישראל בשטחים שנכבשו ב-1967. כלומר לא במערב א"י ואף לא בגולן ובסיני. אמנה זאת מתייחסת לכובש זר של שטחים לא שלו, והוראת ולידתה במגמה למנוע הישנות המדיניות שנקטו הנאצים בשטחי הכיבוש שלהם. ההיגוי, עקית אוכלוסיה מקורית והחלפתה באוכלוסיה גרמנית. מדיניות דומה ננקטה בזמנו גם ע"י ברית-המועצות לגבי חלקים בלתי רוסיים, כגון הארצות הבאלטיות. 2. הטיעון האחר נגד ההתנחלות הוא שהיא מפריעה לתהליך השלום, ולמ"מ לשלום וכד'. טיעון זה מופרך מיסודו. הוא נובע מהשקפת יסוד שרעורה חייב להיות בראש יעדי ההסברה שלנו. על פי השקפה זאת — שהיא ביסוד תעמולת אויבינו — "מקור הסיכסוך" בינינו לבין הערבים הוא ה"כיבוש" של 1967. מכאן שהשלום יושג ע"י "החזרת" שטחים שנכבשו במלחמת ששת-הימים. הנכונות המוצהרת של דוברים ישראליים בעבר להחזיר שטחים תמורת שלום" כאילו אישרה את ההנחה שהשלום מתעכב בגלל החזקתנו ב"שטחים". הנחה זאת עזרה ל"שטש" את האמת היסודית והטראגית על שורש הסיכסוך. שהוא מלחמת המהומות של הערבים נגד ישראל בכל שטח שהוא ובכל הדרכים האפשריות, כוונתם לחסל אותה ונסיגותיהם המעשיים לעשות כך ב"1948 וב-1973.

3. נכונות זאת, ועצם השימוש במונח "החזרת שטחים", סיעו לטיעון הערבי שכאלו השטחים בהם מדובר שייכים להם, כי הרי אין מדברים על החזרת חפץ אלא לבעליו. מכל מקום השתרש בתודעת רבים (ואף טובים) בעולם — רוב הציבור, כולל מדינאים, עיתונאים, הרי אינם חוקרים מקצועיים וודאי לא מורי הלכה בציונות — שאכן "יהודה, שומרון ועזה, שלא לדבר על סיני והגולן" — שייכים, למעשה, לערבים. מאחר שמו"מ לשלום יהיה (כהנחתם) קודם כל על שטחים, הרי שמלבד חובת ישראל להחזיר בסופו של דבר את השטחים, נראית בעיניהם התנחלות בתוך השטחים הללו כפעולה מרגיזה ומיותרת. המפרץ את הטענות הללו חייב אפוא, להצטייד בעובדות היסטוריות והפוליטיות על הסיכסוך ועל שורשיו. בקיצור: הסיכסוך אינו תרי

גם הסכם שביתת הנשק של 1949 לא העניק לירדן שום זכויות של בעלות. יתר על כן, אף הסכם זה הופר ע"י ירדן, כאשר התקיפה את ישראל ב-1967, והוכרז עליידי ממשלת ישראל כבטל ומבוטל. מאז 1967 קבעו ממשלות ישראל השונות שמעמדה של ישראל בשטחים שנכבשו ב-1967 איננו של כובש אלא של בעל זכויות לריבונות. קביעה זאת התבטאה בהחלטת הכנסת ביולי 1967 (אחרי מלחמת ששת-הימים) להחיל את משפט המדינה על כל שטח של ארץ-ישראל שייקבע בצו. בהתאם לכך אוחדה ירושלים, ומזרח העיר הוכלל במדינת ישראל.

הערות

סמאנטיות

1. שמות האזורים שהיו בכיבוש ירדן הם: יהודה ושומרון. אלה שמוניהם ההיסטוריים של חבלי הארץ מאז ומתמיד, מזה כשלושת אלפים שנה. יהודה ושומרון היו ליבה של ארץ-ישראל בכל הזמנים. כאשר כבשה ממלכת ירדן את יהודה ושומרון וסיפחה אותם, קבעה להם כינוי חדש: הגדה המערבית. זה כינוי טכני גיאוגרפי, במקביל ל"גדה המזרחית" של הירדן. אבל כך נוצרה גם אסוסיאציה פסיכולוגית בין "שתי הגדות", תוך כדי כך עשתה ממלכת ירדן גם למען מחיקת זיקת חבלי ארץ אלה לעם היהודי ותולדותיו. מתוך רשלנות או שיגרה מחשבתית נפלו יהודים רבים בי מלכודת זאת ואף הם דיברו, ועדיין מדברים, על "הגדה המערבית". יש לשים קץ לשימוש במונח הגדה המערבית. לחבלי ארץ אלה יש שמו, ויש להשתמש רק בהם: יהודה, שומרון, יש להקפיד על כך בחוק כלפי אי-ישראליים, לא פחות מאשר בתוך ישראל עצמה.

2. יש למחוק את המונח "סיפוח" לגבי הרעיון של הכללת אזורים אלה במדינת ישראל. אפשר לספח רק אדמות השייכות לזולת. שימוש במונח "סיפוח" רק מחוק את הטיעון הסלפני והחמסני של הערבים ושל ידידיהם לגבי בעלות העם הערבי על א"י ואף רומז ללגיטימציה, לכאורה, של הכיבוש הירדני.

מי שמתכוון לרעיון של הכללת יהודה, שומרון ועזה במדינת ישראל ישתמש במונח "הכללה" או החלת חוק ישראל, הכל לפי העניין. סיפוח, בשום אופן לא! לעיתונאים אי-אפשר להכתוב באילו מונחים להשתמש אך אפשר להעמידם על

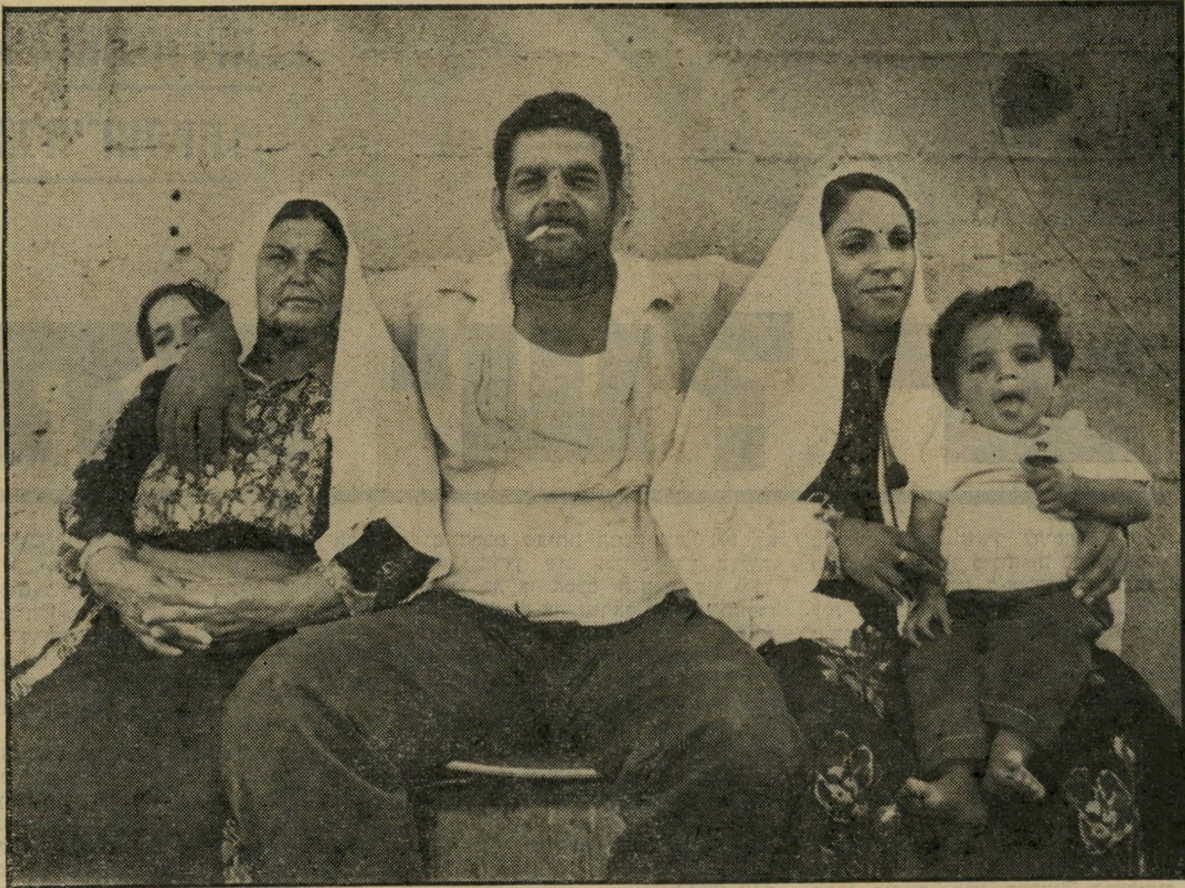
ה מינוי הרשמי של שמואל כ"ץ הוא "יועץ ראש-הממשלה להסברת חוק". אולם כיוון שעל פי הוראתו האישית של שרי-החוק משה דיין, נמנעה עד כה מכ"ץ כל דריסת-רגל בתחום הסברת-החוק, שהיא לדעתו של דיין עניינו של משרד-החוק בלבד, היתה פעולתו הראשונה של כ"ץ בתחום הסברת-הפנים.

כ"ץ חיבר מיסמך הנושא את הכותרת "הנחיות למסבירים א"י הכולל בתוכו את "מושגי היסוד במדיניות ישראל" כפי שהם נראים בעיני כ"ץ. הנחיות אלה חולקו בסוף החודש שעבר לכל משרדי הממשלה ולכל המוסדות הממלכתיים, כולל המיסמך וצה"ל, מתוך מגמה להנהיג את הסיגנון ואת המושגים החדשים של ממשלת הליכוד. עורכי החדשות בשידורי-ישראל דחו את המיסמך בבוז. טענו כי אין הם מוכנים להיות מסבירים של משרד ראש-הממשלה. לא ידוע גם על מסבירים אחרים, במוסדות ממלכתיים, שאימצו את קו ההסברה החדש לפי הנחיותיו של כ"ץ. אולם המיסמך עצמו הוא תעודה מאלפת, המעיד כיצד מתכוון כ"ץ להפוך את תפקידו למכשיר של שטיפת-מוח טוטאלית.

להלן הניסוח המלא של מיסמך "ההנחיות" של כ"ץ, שתוכנו אינו זקוק לבי פרשנות. הוא מדבר בעד עצמו:

א. יהודה, שומרון ועזה הם חלק מן המורשת ההיסטורית של ישראל. גם מביחינת החוק הבינלאומי וכאית ישראל לבעלות על אזורים אלה. כיבוש מערב ארץ-ישראל ע"י ממלכת עבר-הירדן ב-1948 היה מעשה תוקפנות, ופלישה בלתי חוקית לשטח שלא היה לה שום שייכות אליו. לסיפוח השטח לירדן, אין, לא היה ולא יכול להיות, תוקף חוקי. אין לממלכת ירדן כל זכויות שם. ישראל כבשה את השטח ב-1967 בפעולה מובהקת של הגנה עצמית. אף מבחינה זאת בלבד יש לה בו "זכות בעלים עדיפה". וזאת זאת יונקת גם מעמד עם ישראל בארץ-ישראל שזכה להכרה בינלאומית. לפי מנדט חבר הלאומים המנדט נוצר על מנת, להקים מחדש את הבית הלאומי היהודי, הסוכנות היהודית, בתורת נציגו המוכר של עם ישראל, היתה מוכנה, אמנם, ב-1947 לוותר על זכות זאת לגבי חלק מן הארץ, לפי תכנית החלוקה של האו"ם — אך התכנית ההיא נחתה על ידי הערבים (שניסו למנוע בכוח צבאי וע"י פלישה גם את הקמת המדינה היהודית). הוחזר אפוא הסטטוס קוו על פי המנדט, וההויתור של הסוכנות היהודית התבטל מאליו.

שתי הנשים של גאזי אבו-סיף

מבוגרת יותר, מתחלקות בעבודות הבית בצורה שווה והוגנת כשתפקידה הנוכחי והעיקרי של הצעירה מביניהן (25) הייגר, הוא ללדת ילדים ולהגדיל את משפחתו של אדון הבית בן הארבעים ואחת, אבו סיף גאזי, שהתחתן לראשונה כשהיה בן 13.

גאזי אבו סיף יושב בין שתי נשותיו, הייגר מימין וילד בזרועותיה. הילד הקטן של משפחת אבו סיף, ופטמה משמאל, בחצר הבית שבכפר גרוסי ליד רמלה. שתי הנשים, הצעירה וה

משולש מאושר

פני כחודשיים נכנס אדם לתחנת המיטרה ברמלה, מסר ליומנאי הר דעה קצרה. היתה זו תלונה בה נאמר כי באחד מבתי הכפר גרוסי, כפר ערבי קטן ליד רמלה, מתגורר גבר בשם גאזי אבו סיף ולו שתי נשים. מספר שוטרים נשלחו לאמת את הידיעה. אברסיף לא ניסה להכחיש את העובדה שהוא נשוי לשתי נשים. הוא רק ביקש לדעת מאין הגיעה הידיעה למיטרה. "אחי אישתך הראשונה התלונן על כך", אמרו לו.

בשבוע שעבר הועמד גאזי לדין בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב לפני השופט חיים דבורין. הוא הואשם בביגמיה ובריבוי נישואין. לאחר שנשא אישה שנייה, בניגוד לחוק הישראלי, בבית-הדין השרעי שב-חברון.

אלא שסיפורו, סיפור חייו של ערבי ישראלי ברמלה, העמיד את בית-המשפט במבוכה.

את אשתו הראשונה, פאטמה, נשא גאזי כשהיה בן שלוש עשרה וחצי. חצי שנה של יחסים רעים קדמו לנישואים אלה, שדובר בהם בכל הכפרים הערביים בסביבה. הסיבה: לפאטמה מלאו באותה שנה עשרים ואחת שנים. היא היתה מבוגרת בשבע שנים מבעלה.

אביו של גאזי ובני משפחתה של פאטמה התנגדו בכל כוחם לנישואים אלה. הם ידעו שהפרש גילים כזה עלול להעביר את חיי המיטרה אחרי כמה שנים של חיים בצוותא. אבל גאזי ופאטמה לא ויתרו למרות שמשימה כזו באותה ימים, נחשבה

מפורטת על מעורבותה של ישראל במלחמה החבשית.

"יועצים צבאיים ישראליים אימנו את כוחות צבא אתיופיה החל מי שנת 1975. טען הקצין העריק, "ולעיתים קרובות נטלו חלק פעיל בקרבות נגד המורדים. המדריכים הצבאיים הישראליים אימנו יחידה צבאית מבחחרת, שמנתה 400 חיילים, המשמשת כיום כמשמר ראשו של שליט חבש.

"עוד בשנה שעברה", הוסיף העריק וסיפר, "אימנו תריסר מדריכים צבאיים ישראלים 75 מדריכים אתיופיים, שהיו ממנינים אחר-כך על אימונה ותרגולה של חטיבת מחץ בת עשרת אלפים חיילים ב" צבא אתיופיה. הרעצים הישראליים נטלו חלק פעיל בהגנה על מחנה הצבא האתיופי בנאקפה, שכותר בידי המורדים האריתריאים."

לטענת הקצין האתיופי סייעו המומחים הישראליים בהצנחת אספקה לכוחות ה" אתיופיים הנצורים, מכרז לאתיופיה נשק שלל סובייטי ואף סיפקו לה חלפים ל" מטוסי קרב אמריקאיים, הרבה אחרי ש" והחסים הדפלומטיים בין ארצות-הברית לאתיופיה נותקו.

סיפורו של הקצין האתיופי העריק הוא העדות המפורטת ביותר שפורסמה עד כה מאשר לנוכחותם של ישראלים בחבש. רק טבעי הוא שאחרי שעדות מעין זו מתפרסמת גם בעיתון רציני וחשוב כמו הוואשington פוסט, יתחיל גל של פרשנויות סביב השאלה: מה בעצם עושים הישראלים בחבש, שלוש שנים ויותר אחרי שסולקו משם?

על פי הסיפור שהתפרסם בוואשington פוסט, שטען גם כי המישטר הצבאי של אתיופיה עיין לאחרונה בקשירת יחסים דיפלומטיים גלויים עם בתי-בריתו החש" אית, ישראל, ניתן לשער כי אם אומנם יש אמת בסיפורו של העריק האתיופי, נעשה הסיוע הישראלי לאתיופיה נעשה במטרה לפרוץ פריצה חדשה ליבשת האפ" ריקאית. מאז נותקו הקשרים הגלויים עם מדינות אפריקה, עושה ישראל מאמצים להרחבת הקשרים הסמויים שלה עם מדינות אפריקאיות וחותרת לחידוש היחסים הדיפלומטיים עמהם.

ישראל וקובה

במיטה אחת

רח"הרשב הממושך של ישראל עם מדינות אפריקה, בתקופה שקדמה למלחמת יום-הכיפורים היה מושתת בעיקרו על הסיוע הצבאי והחקלאי שהושיטה ישראל למדינות אלה. גם אחרי שנותקו היחסים התפרסמו מעת לעת ידיעות עק- שניות בעיתונות העולמית שסיפרו על המשך הסיוע הצבאי לכמה מדינות אלה. כך, למשל, בעת שזאיר נלחמה בכוח פלישה שפלש לתחומה מאנגולה והסתייעה, בין השאר, גם בחיילים מארוקאיים ובי" יחידת חיל-אוויר מצרי, התפרסמו ידיעות על הימצאותם של יועצים צבאיים ישרא- ליים בצבאו של הקולונל מובוטו.

כמו הקשרים האחרים עם מדינות אפ" ריקה, הנעשים כיום בעיקרם בידי גורמים ישראליים פרטיים, קיים גם סיוע פרטי לכמה ממדינות אלה.

אם אומנם קיים סיוע צבאי ישראלי לאתיופיה, אין ידיעות ברורות אם זהו סיוע רשמי או סיוע של יועצים פרטיים. העדויות מצביעות גם על כך שבמידה שקיים סיוע ישראלי כזה הוא נעשה בעיקר בחזית הצפונית, במלחמה עם המורדים האריתריאים ולא בקרבות עם צבא סו- מאליה.

כך או כך, שמה של ישראל נקשר שוב ושוב למלחמה האתיופית, ידיעות שמקורן במצריים, התומכת בסומאליה, סיפרו כי בתמורה על הסיוע הצבאי של ישראל העניקו שילטונות אתיופיה לישראל שליטה באחד האיים שלהם בים-סוף, משם ניתן לאבסח את התחבורה הימית בנתיב זה למפרץ אילת.

מעורבות מעין זו, במלחמה פנימית, עלולה להיות הרחבת-סכנות מבחינה מדינית. הפתגם האנגלי טוען כי הפוליטיקה וההאבה מזמנות יחד שותפים מורחים במיטה אחת. אבל שותפות יותר מוררה מזו, בה נמ צאים ישראליים וקובאיים באותו צד של המיתר, קשה להעלות על הדעת.

ילדיו של אבו סיף גאזי מצטופפים סביבו כשבין זרועותיו תינוק בן שנתיים מילדיה של הייגר. כל הילדים נהנים מטיפולם של שתי הנשים, ללא הבדל, וכולם נשמעים להן. משפחתו של גאזי על הנכים שכבר התווספו למשפחה, מזנה היום שלושים וחמש נפשות.

(אחדים מן) הילדים

כבלתי אפשרית. הם הסתובבו בכוונה תחילה כוונת מודרני לכל דבר. אחרי חצי שנה נעתר אביו של גאזי לנישואי בנו וביקש את פאטמה מבני מישפחתה.

גאזי החל לעבוד בקרן הקיימת לישראל כחוטבי עצים באזור ירושלים. חמש עשרה שעות ביום חטב עצים בהרים, נשאם על גבו והעמיסם על משאיות. כעבור שנים מעטות כבר אירגן קבוצת פועלים שהוא היה מרכזה, זכה במיכרנים של הקרן הקיימת והתפרנס בכבוד.

באותם ימים בנה את ביתו ליד בית אביו בכפר גרוסי שבקצה העיר רמלה. היה זה בית גדול בן שמונה חדרים מרורי חים על שטח אדמה של דונם וחצי, אותו קיבל ממינהל מקרקעי ישראל. עם השנים החל ביתו להתמלא בקולות ילדים. בכל שנה ילדה לו פאטמה בן או בת... כשר הגיעה פאטמה לשנתה השלושים וחמש כבר היו לבני הוג אחידעשר ילדים. כוחה של פאטמה לא עמד לה לאורך ימים. בשנתה השלושים ושש חלתה ברר מטוים. לקחה באפיסת כוחות מספר פעמים. לא היה זה קל לשרת גבר כגאזי, שתבע ילד נוסף בכל שנה. צרכיו המרובים, רצונו למישפחה בת ילדים מרובים סחטו ממנה את לשדה. גאזי עצמו היה עדיין צעיר בן 29 במלואו אונן.

משפחה בת

35 נפשות

גאזי לא רצה לוותר על אישתו הי אהובה. כבעל אוהב ומסור למישפחתו נעדר מדי פעם מעבודתו כדי לדאוג לאישי תו ולילדים. הוא היה יושב ליד מטתה שעות ארוכות, מזעיק רופא בשעת הצורך ומניח מטלית ספוגת מים קרים על מצחה להוריד את החום. כשלוש שנים ישב לידה ובין בניו הקדיש את מרבית זמנו לטיפול בה והזניח את עבודתו. עד שנותר ללא

הפרט הקטן ביותר. תפרו את הבגדים הקרועים, אפו את הלחם בבית והתקיימו במינימום הדרוש כשהן דואגות לכל הילדים כאילו כל אחד מהם הוא ילדה שלה. אלא שהיה מי שעזרן היתה צרה באורח חייו ובמישפחתו העניפה של גאזי. אחי אישתו הראשונה רב איתו בעקבות סיכסוך עבודה. הוא התלונן במיטרה על שתי הנשים של גאזי. חלפו פחות מחודשים עד שגאזי הועמד לדין על ביגמיה. גאזי, שידע כי הוא עובר על החוק הישראלי טרח להסביר לשופט כי נרשם ונישא לפי החוק המוסלמי בבית הדין השרעי בחברון ואף נרשם כבעל אישה שניה עלידי הקאדי שם. טיעון זה לא היה בו כדי למנוע את הרשעתו. היתה זו דווקא אישתו הראשונה, פאטמה, שהתלה לערער את בטחונו של השופט חיים דבורין בדבר חומרת העונש שמגיע לנאשם.

„כולנו נמצאים בבית אחד“, טענה „אנחנו, הנשים, עובדות באותו מיטבח. מחלקות את עבודות הבית בינינו כשהבעל דואג לכל מחסורנו. אני הייתי זו שהלכה לחפש את האישה השניה לבעלי משום שלא היה בכוחי לספק את צרכיו של הגבר. כאשר דבר כזה קורה חייבת האישה למצוא לבעלה אשה שניה כדי שלא יסתובב ברחובות. יידבק ממחלות נשים ויצא לתרבות רעה.“

מייד אחריה עלה גאזי עצמו אל דוכן העדים, הפעם ניסה להסביר לשופט כי ליבו לא מלאו לשלוח אישה בת ארבעים מביתו רק משום שחלתה.

„אלה הם אורחות החיים שלנו“, אמר לשופט. „את זה למדתי מאבי ומסבי ואלה למדו את אותם הדברים מהדורות הקודמים. נכון שהחוק הישראלי אוסר על נישואים לשתי נשים, אבל איזה צדק יש בחוק שכזה?“

למרות הדרמה שהתחוללה באולם בית המישפט היפה התובע „עו“ משה טליק, את תשומת לב בית המישפט למדיניות

השופט קבע: שתי הנשים חיות עם הנאשם באחוזה

הענישה של בית המישפט העליון בעבירות מהסוג הזה. כל התקדימים הצביעו על כך שבית המישפט העליון קבע כי יש להטיל עונש מאסר בפועל על מי שנושא אשה שניה ללא היתר.

עונש

סמלי

בפסק דינו מתה השופט ביקורת על מדיניות הענישה המקובלת. הוא הדגיש בהחלטתו, כי הוא נאלץ לצעור, להטיל על גאזי עונש מאסר בפועל. אך כדי להביע את מורת רוחו מכך דן את גאזי לעונש של חודשיים מאסר בלבד, תוך המלצה שיירצה את העונש בעבודות חוץ.

קבע השופט בהחלטתו: „נראה לי ששתי הנשים חיות ביחד עם הנאשם באחוזה ורעות באותו הבית. אין טעם להזכיר את הפסיקה העניפה של בית המישפט העליון על עבירות מהסוג הזה. הדברים ידועים. אני עצמי שמעתי תיקים רבים מהסוג הזה ולא פעם דנתי אשמים כאלה למאסר. אבל, כאשר דנתי את הנאשמים למאסר על תנאי, התערב בית המישפט העליון והפך אותם למאסרים בפועל. „לרגל הנסיבות המיוחדות של המקרה שלפני, אני שואל את עצמי איזה עונש להטיל, שיהיה ראוי הן לציבור והן לי נאשם? — ותנה, אם אטיל עליו מאסר על תנאי וקנס, ממילא צריך הקנס להיות משמעותי. אבל האם זה יהיה צודק להטיל קנס כזה על נאשם שלו שלושה עשר ילדים?“

„מחד גיסא סבור אני שלגבי עבירות כאלה אין להסתפק במאסר על תנאי בלבד. לו אמרתי להטיל על הנאשם עונש כזה, הדבר לא היה משמעותי לגביו. לא נראה לי שהוא מתכוון לעבור עוד עבירות מהסוג הזה, ומאידך גיסא לא היה בכך משום הרתעה לעבריינים ככוח מהסוג הזה, ועלי לצייין בצער, שעבירות כאלו די נפוצות. „לכן אינני רואה שום דרך, לצערי, מאשר להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל. ברם בנסיבות אלה יהיה זה עונש כמעט סימלי.“

בינתיים חזר גאזי לחיק מישפחתו. הוא ירצה את שני חודשי המאסר שהוטלו עליו. אבל שתי נשים אהובות, החיות ביניהן בשלום, תמתנה לו בקוצר רוח בבית.

אגורה. הרופאים הרבים שהזמין לא הועילו. גאזי, שלא רצה לצער את אישתו, החל לחמוק בלילות מביתו לאחר שאישתו נרדמה. הוא היה מבקר אצל נערות הרחוב ברמלה ולאחר שעה שעתיים של בילויים חזר לביתו. באחד הלילות הבחינה פאטמה בכך. היא עצרה אותו על סף הבית, ביקשה ממנו להיכנס ולשוחח עימה.

תחילה לא הבין גאזי על מה היא מדברת. אחר כך לא האמין למישמע אונני. לבסוף יצא מן החדר מוטרד מאד ומבוויש. פאטמה הציעה לו לקחת אישה נוספת, שנייה, על פניה. היא אף הציעה שהיא עצמה תחפש לו אישה מבנות מישפחתה בחברון. שכן, מי כמוה יודע מהם צרכיו. שלושה חודשים דחה גאזי את הפצרות אישתו עד שלבסוף נתן את הסכמתו. עוד באותו יום נסעה פאטמה לחברון, אל מישפחתה, לבקש לו אישה. אחרי חיפושים מרובים הגיעה לבת דודתה, הייגר, בת עשרים ואחת, רווקה ובשלה לנישואין. היא הציעה לה לבוא ולהינשא לבעלה. הייגר סירבה.

פאטמה שיגרה מיברק דחוף לגאזי וביקש שה ממנו שיגיע מייד לחברון. כאשר ראתה הייגר במי המדובר, נועצה בהוריה ונתנה את הסכמתה לנישואין. היתה זו מהדורה מודרנית של סיפור שרה והגר. חגיגת החתונה נערכה בחברון, והיתה זו הילולה שלא תישכח. ארבעה כבשים נשחטו כאות וכעדות לאונו של הגבר, כשהנשים יוצאות בריקודי בטן ומפוזות סביב גאזי. שלושה לילות ושלושה ימים נמשכה חגיגת הנישואין.

כשתמה החגיגה יצאו הנשים עם הבעל חזרה לגרוסי. שתי הנשים החלו בעבודות הבית תוך התחשבות ושיתוף פעולה. כאשר יצא גאזי עם שני בניו לעבודה ביערות הקרן הקיימת כדי לדאוג לפרנסה, במרוצת הזמן הצטרף אליו אחיו ובנה את ביתו בשכונת.

שניים מבניו של גאזי נישאו גם כן ועד מהרה העמידו צאצאים רבים כדי לא לבייש את שם אביהם. בשלוש השנים האחרונות ילדה הייגר לגאזי שלושה בנים. בסך הכל מונה כיום מישפחתו של גאזי על הנכדים וילדי שתי הנשים, שלושים וחמש נפשות. כדי לכלכל מישפחה שכזו צריך משק הבית להיות מתואם וחסכוני. גאזי קנה פרה הולנדית המניבה אחד עשר ליטר חלב ביום. נטע עצי לימון סביב ביתו וגפנים ליד פתח הבית. הנשים שי התחלקו בעבודות הבית דאגו שלא יבזבזו

מיצאי חקירת המישטרה בפרשת קניית הקולות של

פלאטשרון עשויים

לגרום לסילוקו

מ | ה | כ | נ | ס | ת

כשנעצר בחודש ינואר השנה סמואל פלאטשרון, קמה סערה בי ארץ. שרון, שנעצר על-פי בקשת הסגרה של שלטונות צרפת, על פשעים שביצע לסענתם בצרפת טען כמובן לחפותו. אך אחת הטענות המרכזיות שלו, שהוצגה בדראמטיות רבה היתה זו: "אחי היה דים, אל תחרצו את דיני לפני שהגויים אפילו עשו את זה. אל תתנו להסגיר אותי לגויים. אם אעשה פשעים בארץ, הכניסו אותי לכלא בארץ".

פנייה זו של פלאטשרון מצלצלת היום כי נבואה. האיש הבודד שרק לכנסת כדי לזכות בחסינות ולהינצל עלידי כך מהכלא הצרפתי, עומד עתה בפני סכנה רצינית ביותר להכנס לכלא הישראלי והפעם בגלל פשעים אותם ביצע לפי החשד בארץ.

אחרי תקופה ארוכה בה הודלפו לעיתון נים ידיעות כאילו לא העלתה חקירת המישטרה חומר המוכיח כי פלאטשרון קשור במעשי שוחד וקניית קולות בבחירות.

האם

הוא ייכיר

אל הכלא?

נפלה השבוע ההחלטה במישטרה להמליץ להעמיד את חבר הכנסת פלאטשרון לדין. צוות החקירה, עליו היה ממונה ניצב משנה ראובן מיינקובסקי, איתו קצין חקיר רות אשר עצר את פלאטשרון עם רדתו מהרמטק בחודש ינואר שעבר, חקר בחודשים האחרונים 82 עדים אשר היו מעורבים במערכת הבחירות של פלאטשרון. בין הנחקרים היו פלאטשרון עצמו, כל אנשי מטהו, אנשי הפרסום ויחסי-הציבור שלו, הגזבר הראשי של מערכת הבחירות, שתים מהן פקידות שעבדו במטה הבחירות, פעילים בכל רחבי הארץ ואנשים אשר על פי הישמועה קיבלו שוחד.

בין היתר נחקר גם כתב הטלוויזיה חיים גיל, אשר שידר שבועות מספר לאחר הבחירות את הכתבה המפורסמת על מסע קניית הקולות ופיזור ההבטחות של פלאטשרון בפרסום הדרווי שכתב-האל סגור.

מרבית החומר בתוכיר בן 54 עמודים אשר הוגש השבוע ליועץ-המשפטי לממשלה הוא חומר רקע. המישטרה מגוללת בו האשמות כפדות כנגד פלאטשרון ואנשי מטהו על רכישת קולות, הענקת מתנות והבטחות שוחד, מהוות עבירה, אולם טוענת כי למרות שבדין לה שהעובדות נכונות, ספק אם תוכל להוכיח את כולן בבית-המשפט. יחד עם זאת המלצת ה-מישטרה היא, חד-משמעית: להעמיד לדין פלילי את פלאטשרון ושבעה מעורריו.

ראש צוות החקירה של מיינקובסקי, סגן ניצב אלכס איש-שלום טוען בדין-השבוע כי מקבלי השוחד האמינו, וזאת בעקבות טיפוח מוח של אנשי פלאטשרון, שיכלו להם אם יעידו כנגד פלאטשרון ופעיליו, ולכן קשה היה לגבות מהם עדויות אמת. רבים מהעדים חששו שאם יעידו נגד פלאטשרון יסלילו גם את עצמם ובני משפחתיהם.

באזורי האויבים

(המשך מעמוד 15)
למילים, לרעיונות, לסמלים יכול להיות מובן שונה לגמרי משני עברי המיתר. מה שנראה לחמאמי כחזון יפה וחיוני, עלול להיראות לישראלים כמזימה שחורה, ולגופו של עניין:
מי יודע, מר חמאמי, מה יהיו פני העולם בעוד שניים-שלושה דורות? מי יודע אם בכלל עוד תהיה קיימת או המדינה הלאומית כמיסגרת אנושית? אולי יבואו במי קומה מיסגרת שונות לגמרי? אולי תבוא המהפכה העולמית, שהסוציאליסטים חולו-מים עליה? אולי מהפכה אחרת לגמרי? דבר אחד אני יכול להבטיח לך: אם תתקדם האנושות כולה מן המדינה הלאומית אל צורת-התארגנות אחרת, לא נהיה האחר רונים במיצעד. אבל אנא, בבקשה ממך, אל תדרוש מאיתנו להיות הראשונים.
אחרי מה שקרה לנו במאה ה-20, אנחנו לא נהיה הראשונים שנוותר על מדינה לאומית.
בסיכום דיון זה חזר חמאמי והדגיש כי זהו חזונו הפרטי, וכי הוא מתייחס למה שעשוי לקרות בעוד, לשניים-שלושה דורות. "תוך כדי כך אמר: "אם מתי פלד יהיה מחר ראש ממשלת ישראל, יקום שלום במרחב כולו".

בנאומו האחרון לפני נעילת הכנס, במיסגרת הוויכוח על הרצאתו של הפרופסור קית קייל (ראה הנדון), אמרתי:

"צדק גם"

אני רוצה לברך את הפרופסור קייל על ההרצאה המבריקה. אני סבור שזאת היתה אחת ההרצאות החשובות ביותר של הכנס. אני מציע שכולנו נחשוב עליה היטב, כשניסע הביתה, איש-איש לארצו. אני נזכר בדברים שאמר לי פעם הפרופסור פסור המנוח מארטיין בובר, שהיה הומאניסט גדול, ידיד גדול של התנועה הלאומית הערבית — וציני גדול.

הוא אמר לי: לכל רעיון פוליטי יש רגע משלו. רגע לפני כן עדיין אינו נכון. רגע לאחר מכן כבר אינו נכון. הוא נכון ברגע מסוים — וכל התוכמה הפוליטית היא לתפוס את הרגע ולהגשים את הרעיון. **אני מאמין שהרגע הנוכחי כשר להקמת מדינה פוסט-נציונלית, שתתחיל בשנים עם ישראל. זה ניתן לרגע הזה לחלוף!**

פעם, בימי המנדט הבריטי בארצנו, היה קיים באחד המחנות של הצבא הבריטי בית-ספר צבאי לנהיגה. בכיכר המרכזית של בית-הספר עמדה גריטאה של מכונות, שנהרסה כליל בתאונה, ועליה היה תלוי שלט: "אבל הוא צדק!"
אני מהסס לומר מה שאני עומד לומר עתה, כי הדבר עלול להיראות כדוגמה טיפוסית של שחצנות ישראלית. אבל אני סבור שהייתי משתמש מחובתי המוסרית, אילו לא אמרתי את הדברים שעל לבי.
אני רוצה לומר למשתתפים הי-פוסט-נציונליים: יש רגע הזהב בהיסטוריה של כל עם, כשישנה הודמינות הוסטורית. אז צריכים לקפוץ והתפוס אותה.

אנחנו עשינו זאת ב-1947. הציעו לנו מדינה קטנה מאד בארץ. המוני עמנו, ההנהגות הלאומיות, הסכימו לקבלה. הם דחו את הצעתו של מנהל בגין, שהתנגד לכן. כך קמה מדינת-ישראל.
יש לכם עכשיו סיכוי גדול להשיג את הדבר שנקרא בפי כמה ממשותתפי כנס זה בשם Rough Justice, "צדק גס". צדק שאינו מושלם, חלקי, אנא, עשו זאת, למען עמכם, למען השלום, למען כולנו. אם תוותרו על סיכוי זה, תוך דבקות למה שנראה לכם כצדק מושלם, כצדק מוחלט, אתם עלולים להמיט אסון על המרחב, על העולם, וקודם כל על העם הפלסטיני עצמו!

מישאלית היא: דברי בשפה ברורה ככל האפשר. תגידו בצורה חד-משמעית למה אתם חותרים, ומה אתם דורשים. אימרו זאת כי מפה המוכנת להמונים, ובעיקר יי-המונים במדינת-ישראל.

אני תומך בדבריהם של משתתפים אחרים בכנס, שהציעו לכם להקים לאלתר מדינה פלסטינית זמנית, שתוכל לדבר באופן ברור בשם העם הפלסטיני. **אני מציע לסיים כנס זה כנימה שר אוטומטיים. הסכנות ברורות לי כולן, הן אינן אלו. אך אל נסיר את עינינו מן הפיכויים הטובים לי השגת השלום. הוא אפשרי. כנס זה תרם לו את תרומתו.**

הוא ייכיר

אל הכלא?

כתב ידו של חלפון (כמה מהן עם שגיאות כתיב) או בחתימת חלפון בכתיב יד של אחת ממזכירותיו המורדות לגזברות או לגזבריות-מישנה לשלם סכומים שונים לפעילים עבור הוצאות, חלקן בעלות אפי-ברור וחלקן לא מזהות.
דוגמה להוצאה מגוחכת היא של פעיל-כביכול, אשר ברור למישטרה שהוא היה בין נותני השוחד. אותו פעיל, שהוא קרוב רחוק של אשתו של פלאטשרון, אנט, הגיש קבלות וקבלת תשלום עבור הוצאות דלק למכונית הסוטיאט שלו בסך 2500 לירות עבור שני ימי נסיעה. דוגמא אחרת היא של סידרה בת 8 קבלות בעלות מיספור עוקב ממסעדה באזור גוש דן אשר הוגשו להוצאות על-ידי אחד הפעילים, ואשר ה-מישטרה טרענת שהן שימשו כסיוי לכספים ששולמו כקניית קולות.

בדין-השבוע שלה טוענת המישטרה כי מצוית בידה ראיות שפלאטשרון ידע ואשר, אם כי לא בכתב, כל הוצאה כזו וכי ב-מערכת הבחירות שלו, כמעט ולא יצאה אגורה אחת מ-8 מליוני הלירות, מבלי שקיבלה קודם לכן את אישורו של פלאטשרון. שם אחר המוזכר בדין-השבוע של ה-מישטרה הוא של זאק בן-אודיס, איש שידורי-ישראל בצרפתית, אשר המישטרה מדגישה להעמיד גם אותו לדין. למרות התארים הנכבדים שבן-אודיס לקח לעצמו, כיועץ-איש, איש יחסי-ציבור ומעצב ה-מדיניות של פלאטשרון, טוענת המישטרה כי בן-אודיס היה עוזר מלווה של פלאטשרון ומתורגמן. לדבריה ידע בן-אודיס על כל הוצאה שהיתה במערכת הבחירות ואף הירשאה לעצמו להוצאות ותשלומים עד סדר גדול מסויים גם ללא אישור הבוס הגדול, תוך תיאום עם חלפון. האירועי הוא שבן-אודיס פוטר על-ידי פלאטשרון משום

לעומת אלה הצליחה המישטרה לגבות עדויות ולאסוף מיסמכים, ביניהם צילומי צ'קים ועותקי צ'קים שהוחרמו במטה פלאטשרון ובמטות-המישנה שלו, עדויות אשר לדעת המישטרה די בהן כדי להעמיד את פלאטשרון, שלושה מעורריו הבכירים ועוד ארבעה פעילים מקומיים, לדין.
ראיות המישטרה מתרכזות בשלושה נושאים: מתות (מלשון מתת) והבטחות-שוחד במסגרת המטה המרכזי של פלאטשרון, מתות והבטחות שוחד בעיירה דימונה בה היתה לפלאטשרון הצלחה מסחררת ומתות והבטחות שוחד בכפר סגור.
לדברי דו"ח המישטרה קיימות הוכחות חותכות על קשר בלתי ניתן לספק בין ראש מטה הבחירות של פלאטשרון, יעקוב חלפון, לבין מה שנקרא בדו"ח "פעילים ופעילים מדומים". על פי חומר המישטרה אישר חלפון שכן והתחייב לשלם סכומים נוספים (אשר עד כה לא שולמו לפעילים) — אשר היה גדול מספר מונים מהשכר המקביל לפעילי בחירות וברור למישטרה כי הוא היווה שוחד. על אותם פעילים, או מגויסי המולות לפי לשון הדו"ח, היה להביא לקלפי משפחות שלמות שיצביעו עבור רשימת פלאטשרון. תמורת זאת היו מכ-ניסים את המגויסים לרשימת פעילים-מדומים, אשר קיבלו שכר מבלי שעשו מאום, מלבד לברא עם החמולה שלהם ול-הצביע.

הוצאות פיקטיביות מנופחות

המישטרה לא הצליחה למצוא אף צ'ק או הוצאת תשלום בכתב של פלאטשרון עצמו. מצויים בידה פתקאות ב-

שהגיש חשבונית תוצאות בסדר גודל של 20 אלף לירות לחדש בתקופה שלאחר הבחירות.

שני שמות נוספים המוזכרים על ידי המשטרה הם של גדעון קוטלר, מי שהיה עד לבחירות מנהל המשק של בית ארבע ובמסגרת הבחירות שימש כגובה; ומקס סלומרי, פקיד משרד המסחר והתעשייה, שלקח חופשה ללא תשלום כדי להיות ה"יועץ הכלכלי" של פלאטו.

לגבי העיירה דימונה, טוענת המיטרה בדו"ח שלה ליועץ המשפטי לממשלה, שיש לה ראיות חותכות לתשלומי שוחד ולגבי עבירות פליליות של שורה של עסקנים מקומיים, וכן של חלפון ופלאטו עצמו. על פי הוראות יעקוב חלפון ובידיעתו של פלאטו, ובעניין זה הודה פלאטו בעדותו במיטרה, נערכה רשימה של זוגות בעריס רים בעיר המבקשים את עזרת רשימת פלאטו בסידור הדיור שלהם. משפטני ה"מיטרה" טוענים כי במקרה זה אין מדובר בהבטחה פוליטית כללית, לפתור את בעיית הנוגות העצירים, אלא הבטחה שוחד של ממש, ברצוע שנערכה רשימה ספציפית ושמות הנוגות העזרה. העובדה שפלאטו לא קיים את הבטחתו ולא שילם לנוגות הצעירים שהצביעו עבורו בדירות אינה גורמת מחומרת העבירה. בעניין זה יש למיטרה הוכחות לטענתה כי פלאטו מעורב ישירות בהבטחת שוחד לבחוריו.

גם בעניין נוסף יש למיטרה הוכחות לטענתה כי פלאטו מעורב באופן ישיר בעבירות פליליות. הכוונה היא למאות חבילות שי בערך של 100 לירות כל אחת, שחולקו לעירי פלילי רשימת פלאטו ובידיעתו המלאה לתושבים בדימונה אשר הבטיחו להצביע עבור רשימת פ"ש.

במה שנוגע לכפר הדרוני סגור כי בידי המיטרה עדויות הוכחות לכך כי כספים בסדרי גודל שונים, ביניהם תשלומים של עשרות לירות בלבד, שולמו במזומן לתושבים בכפר ביום בו ביקר פלאטו במקום.

אבק יהלומים

בצורת פ"ש

פרשת סיכות היהלומים של פלאטו אף היא מוזכרת בדו"ח של המשטרה כהוכחה לקניית קולות. פלאטו הפיק סיכות עדי משבוצות אבן-יהלומים בצורות האותיות פ"ש בערך של כ-400 לירות כל אחת וחילק אותן לאנשים שונים. המשטרה לא הצליחה לוודא כמה מאות סיכות כאלה חולקו, אולם מה שברור מהדו"ח שלהן שהן לא חולקו רק לידידים המקוריים לפלאטו.

לדעת המיטרה יש בידיה חומר עובדתי מספק, ראיות בכתב ועדויות מהימנות הי מספיקות כדי להעמיד לדין את יעקב חלפון, מי שהיה בעבר יועץ הסתרים של רבין, את בן-אודיס, איש המטה המרכזי ואף עוד ארבעה פעילים מן המטה המרכזי. לגבי פלאטו עמדה המיטרה בפני שתי בעיות, אשר לדבריה לא היה קושי להתגבר עליהן בבית-המשפט.

הבעיה הראשונה היא העובדה שפלאטו מעולם לא חתם על שום צ"ק, פיסת נייר או מסמך היכולים לקשר אותו עם עבירות על חוקי הבחירות. לעומת זאת טוענת המיטרה כי יש לה מספיק הוכחות למצב ברעות על כך שמעשים פליליים נעשו בשליחותו ועל פי הוראותיו של פלאטו.

הבעיה השנייה, שדווקא פלאטו עצמו עורר אותה בעדותו, היא בעיית הסכומים ששולמו על-ידי מטה הבחירות שלו. סכומים בני מאות אלפי או מיליוני לירות, שהיו בתקציב הבחירות לא שולמו למעשה על-ידי פלאטו והוא נשאר חייב אותם. נראה כי אי-התשלום אינו נוגע לחקירת המיטרה בעניין השוחד, אלא שייך ל"נוהגו של פלאטו לדחות תשלום חובות, כאשר אין לוחצים עליו.

עד היום מגיעים לבית ארבע, שם שוכן עתה משרדו של פלאטו, עשרות אנשים התובעים את הכספים שהובטחו להם. עורר כים סקאנדלים ולעיתים נאלצת המיטרה להתערב. בין אלה נמצאת גם מזכירתו האישית של חלפון, מזל, לה חייב לדבריה פלאטו סכום של למעלה מ-4000 לירות. עתה משתמש פלאטו בחובות אלה כראייה מסוימת לכך שהוא לא שילם סכומים גדולים כפי שנטען נגדו, אך הי מיטרה החליטה להתייחס לא רק לכספים ששולמו בפועל אלא אף להתחייבויות של פלאטו או צוותו כאל הבטחות שוחד לשם קניית קולות בבחירות.

מצבו המשפטי של ח"כ פלאטו שרון, בעקבות מימצאי חקירת המיטרה, הוא מסובך ביותר. למעשה יש למימצאי המיטרה הוכחות בשני מישורים. במי

שור המשפטי ובמישור הפרלמנטרי. אם יגיע היועץ המשפטי לממשלה, הי פרופסור אהרון ברק למסקנה, כי יש בי מימצאי חקירת המיטרה די חומר ראיות לכאורה על מנת להצדיק את העמדתו של סמי פלאטו-שרון לדין, הרי לפני שי יוכל לנקוט בהליכים פליליים כל שהם יהיה עליו קודם כל לבקש את הסרת חסינותו הפרלמנטרית.

צפוי סילוק

מהכנסת

שם כך עדין לפנות רשימת ליו"ר הכנסת ולהגיש לו את המלצותיו בצי"ר חומר הראיות. יו"ר הכנסת יעביד את המלצת היועץ המשפטי לוועדת הכנסת שתצטרך לעיין בחומר ולדון בו. ועדת הכנסת תצטרך לזמן אליה את ח"כ פלאטו שרון על מנת לתת לו וליועציו המשפטיים לענות על חומר ההאשמה נגדו. רק אם תגיע ועדת הכנסת למסקנה שאומנם יש בחומר שהוגש נגד פלאטו האשמות פליליות המצדיקות את הסרת חסינותו, תיקרא ישיבת מיוחדת של כל חברי הכנסת על מנת לדון בהסרת החסינות.

אם תיענה הכנסת לבקשת היועץ המשפטי וחסרי את חסינותו של ח"כ פלאטו יוכל היועץ המשפטי להגיש כתבי-אשמה פליליים בבית-המשפט נגד ח"כ. במקרה זה יהיה דינו כדיון כל אורח רגיל ואם בית-המשפט ימצא אותו חייב בדיון וירשיע אותו, עלול פלאטו שרון לשבת במאסר, כפי שקובע החוק לגבי העבירות המיוחדות לו.

גם אם לא תסיר הכנסת את חסינותו של פלאטו, או שבית-המשפט לא ירשיע אותו בעבירות המיוחדות לו, נשקפת לי פלאטו סכנה של סילוק מהכנסת במישור אחר לגמרי. אילו היו תוצאות הבחירות לכנסת מאושרות סופית לא היתה צפויה סכנה כזו לפלאטו. אלא ששרונו מולו תלוי ועומד נגדו עדיין ערעור על חוקיות בחירתו, שיהדיון בו בוועדת-הכנסת טרם הסתיים.

הערעור על בחירתו של פלאטו הוגש ע"י עורכי-הדין אריה מרינסקי בשםם של הח"כים שולמית אלוני והעתונאי ישעיהו בן-פורת. הם טענו כי פלאטו נבחר כתוצאה מקניית קולות בניגוד לחוק. כן טענו כי עצם מועמדותו לכנסת והשגה בצורה בלתי חוקית, על פי החוק רשאי רק אורח ישראלי להציג את מועמדותו לבחירה לכנסת.

לפלאטו יש אומנם אורחות ישראליות, אבל עו"ד מרינסקי טען כי היא הרשגה במימרה כיוון שפלאטו שיקר במידע בעת מילוי הפרטים בבקשת קבלת האזרחות. הוא נמנע מלציין בבקשה זו כי היו לו הרשעות פליליות בחו"ל. כיום קיימות עדויות מפורשות כי מלבד העובדה שפלאטו ישב בצרפת בכלא פעמיים תלוי ועומד נגדו גורדין של חמש שנות מאסר בפרשת הונאת חברות הביטוח הצרפתיות.

אילו היתה ועדת-כנסת מסיימת את דיון ניה בתלונה זו ודוחה סופית את הערעור על בחירתו של פלאטו לא היתה למימצאי חקירת המיטרה כל השפעה על כך. אולם הדיון בערעור נידחת ביוזמת פרקליטו של פלאטו.

עתה יוכל עורכי-הדין מרינסקי להגיש לוועדת-הכנסת בשיבתה הבאה את מימצי חקירת המיטרה במטרה לתמוך בי תלונתו לגבי אי-החוקיות בבחירתו של פלאטו. כתוצאה מכך קיימת אפשרות תי-אורטית לפחות, שגם אם לא תאושר הסרת חסינותו של פלאטו והוא לא יועמד למשפט פלילי, תקבל ועדת-הכנסת את תוצאות חקירת המיטרה ותמליץ על פיהן לבטל את בחירתו של פלאטו כח"כ כיוון שהיתה בלתי חוקית.

לפלאטו צפויה אם כן סכנה של גירוש מהכנסת. במקרה כזה לא יהיה צורך לערוך בחירות חדשות, אלא לערוך מחדש את חישוב תוצאות הבחירות ולזכות את הס"ע בעלת העודפים הגדולים ביותר במנדט נוסף. אם אומנם כך יקרה, עשויה סיעת אגודת-ישראל, שהיא כיום בעלת עודף הקולות הגדול ביותר, לזכות בחבר-כנסת נוסף.

הונאה

רבת היקף

אומנם השבוע כבר פנה עורכי-הדין אריה מרינסקי לוועדת הכנסת וליועץ המשפטי לממשלה, והסתמך בטיעונו על מימצאי המיטרה כפי שפורסמו באמצעי התקשורת.

להלן נוסח פנייתו של עורכי-הדין מרינסקי:

ביום 19.7.77 התקיים דיון בוועדת-הכנסת בעטייה של תלונת מרשי, שהוגשה בעניין הנוגות, בדיון זה, לאחר שטענתי כי 10-15 דקות ניתנה רשות-הדיבור לב"כ מר פלאטו שרון — עו"ד יצחק לאלו, אשר

שטח את טענותיו בפני הוועדה, והמשיך לטעון עד אשר הדיון הופסק ונדחה מפאת חוסר זמן.

נאמר לי באותו מעמד, כי עם סיום דבריו של ב"כ ח"כ פלאטו שרון, ניתנת לי אפשרות להשיב על הדברים, בטרם תחליט הוועדה הנכבדה ותכריע בגדו. פורר טוקול ועדת הכנסת בעמ' 10 עד 19 ועד בכלל, משקף את האמור לעיל. אני מרשה לעצמי להפנות את תשומת-הלב לדברי כפי שפרסמו בפרוטוקול (עמ' 11), לאמור: "...במקרה הנוכחי הגשנו גם תלונה לי-מיטרה בשם המבקשים (שתואמת, חופפת ולמעשה מקבילה לערעור זה), הסדר הטוב וניהול חקירה משטרתית יעילה, מחייבים לא לפרסם את העובדות בשלב המוקדם, אלא לאפשר למיטרה לחקור את חקירתה, או למעשה המשאלה שלנו היום. אנחנו מבקשים לדחות את הדיון הזה ולקיים דיון ממשיותי בעובדות עצמן לאחר שמשי-טרת-ישראל תסיים את חקירתה. העובדות במלואן תהיינה ידועות אז גם לוועדת הכנסת, גם למשיבים שבדואי חייבים לדעת אותן ללא צל של ספק. לאחר מכן ניתן יהיה לקיים בידור, להזמין עדים ולחקור חקירות נגדיות. על בסיס חומר החקירה המשטרתית."

זה עתה נודע לי על סיום החקירה המשטרתית והעברת מלוא מימצאי ליועץ המשפטי לממשלה ישראל. בנסיבות אלו, אני מרשה לעצמי לפנות לוועדה בבקשה ומשאלה לכנס את ועדת הכנסת, כדי לאפי שר לשני הצדדים לסיים את טענותיהם ולהשלים את הדיון בענין זה.

תהיה החלטת ועדת-הכנסת בגדון אשר תהיה, נראה לי כי טובת הציבור וכבוד בית המחוקקים מחייבים הכרעה מהותית — לכאן או לכאן — ממש ללא השהיות. כי בסופו של דבר:

● "גרם עוול משווע לאדם שנבחר כדיון לבית המחוקקים של מדינה דמוקרטית אם ייקבע כי הערעור נטול אחיזה במציאות. או לחילופין:

● במסד הריבוני העליון של המדינה מכה ופועל אדם שפילס דרכו לאותו מוסד בעטייה של עבירה פלילית והונאה רבת היקף.

עד כאן מכתבו של מרינסקי. פלאטו שרון יוכל להתנחם רק בעובדה אחת. גם אם תוסר חסינותו, לא ניתן יהיה עוד להסגירו לצרפת. בשל התיקון שנעשה לאחרונה בחוק ההסגרה, אם יגורר עליו לשבת בכלא, יהיה זה בכלא ישראלי.

ח"כ פלאטו-שרון עם גבריאז בך, פרקליט המדינה

יד עם, או בלי איומים?

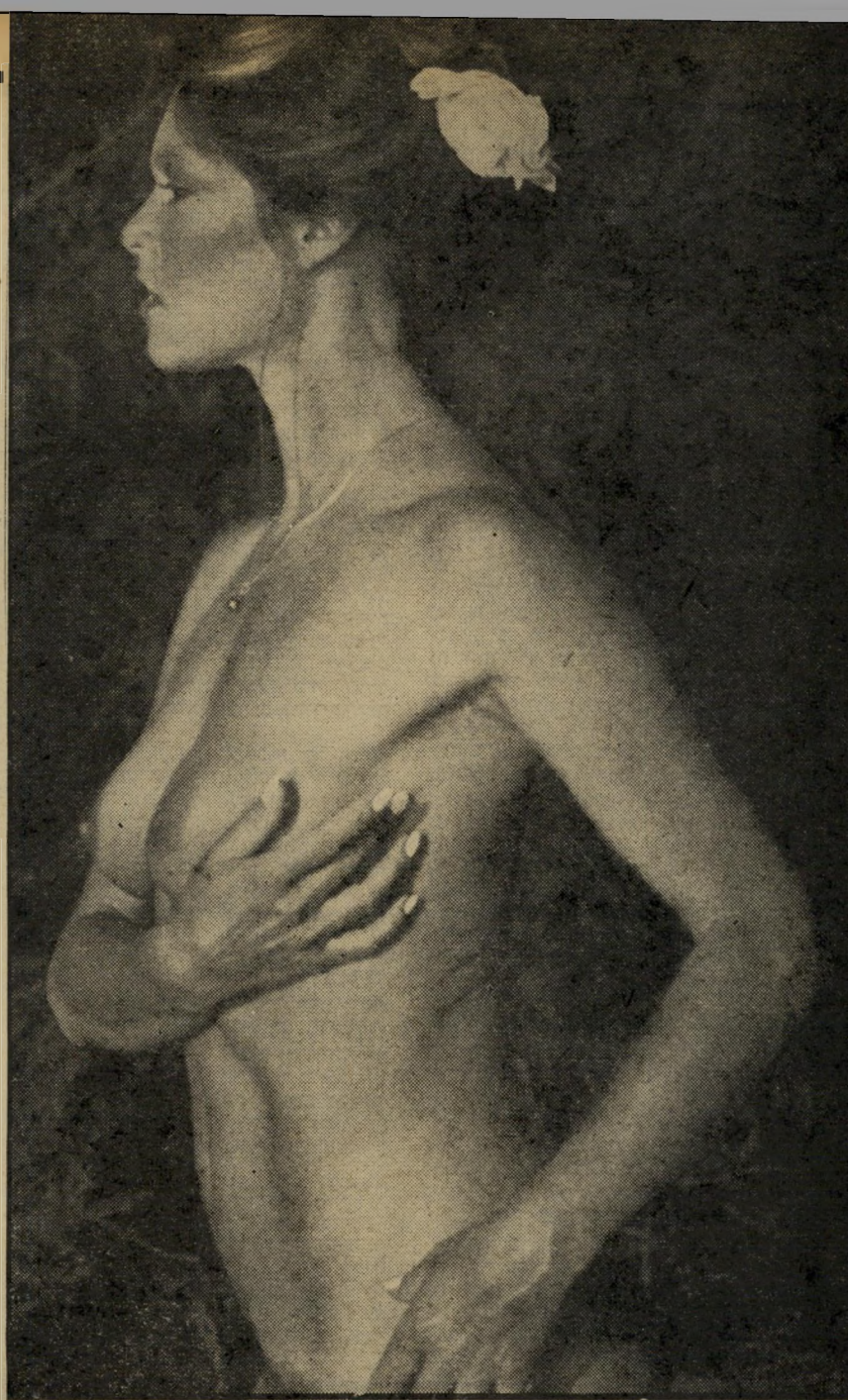
בגיל 43 מוסיפה גריג'יט בארדו

המאה — פלא ושמו בריג'יט בארדו. אחת לשנה, כשהיא חוגגת את יום-הולדתה, מסתערות עליה המצלמות בתאוה פראית לחפש את הקמטים, את המבט העייף, את שערתי-השיבה הראשונה. אבל היא כמו לועגת לכולם, מפגינה שוב ושוב כי לזמן אין שליטה עליה וכי גם בתקופה האמורה להיות תחילת הסתו הביולוגי

בת 18 ב"ב באחד מסרטיה הראשונים, שנקרא "נאנינה, הנערה בלי הצעיפים". היא היתה אז אשתו של הבמאי רוז'ה ואדיס, אבל הופיעה תחילה בסרטיהם של במאים אחרים.

שלה, היא עדיין האשה-ילדה הנצחית. היום כבר אינה חתולת-המין של הקול-נוע. היא הפסיקה גם לספק חומר למדורי הרכילות בשערוריות האהבים ובחילופי-הבעלים המרתוניים שלה. אילו היתה מתאבדת או מוצאת לעצמה מוות טראגי אחר, בדומה לפצצות-המין הקולנועיות

בת 40

בריג'יט בארדו בתמונה שצולמה לפני שלוש שנים, אחרי שלושה בעלים, תריסר רומנים וניסיון התאבדות אחד, אבל מספיק בטוחה כדי להתייצב בעירום מול המצלמות. למטה מימין: תמונה נוספת מאותה תקופה.

רדמה שהעורם כולו, או לפחות עולם-השעשועים, עומד עם סטופר ביד וממתין: מתי כבר תקפוץ הזיקנה על אחד הפלאים הביולוגיים הגדולים ביותר של

הסתו

ה-18 ההולכות בנתיב שהיא פילסה לרא-שונה לפני 25 שנה. לפני שמונה שנים, כשמלאו לה 35 שנה, כבר התחילו להספיד אותה. המרא-יינים היו מתגרים בה ללא רחם. "אילו היה ביכולתך לעצור את השנים," שאל אותה אחד מהם, "באיזה גיל היית בוחרת

של תקופתה. מרלין מונרו וג'יין מאנספילד, ייתכן והיתה כבר אגדה. והיא היתה די קרובה לזה, כאשר ניסתה להתאבד לפני 17 שנים. אבל היא מתעקשת לחיות ולהפגין את חיותה והיותה בת-אנוש. גם כיום, כשהיא מצטלמת בעירום לירחוני הגברים, היא עדיין מאפילה על בנות

אלוהים ברא את האשה. היא נראית בסצינה אירוטית עם השחקן ג'אן לואי טרינטיניאן, שבגללו התגרשה אחר-כך מבעלה. המליצה שנועדה לחלצה בכבוד משאלות עיתונאים הפכה נבואה.

אחת התמונות הקולנועיות מפורסמות ביותר של בארדו סרטו של בעלה, רוז'ה ואדיס, בתחילת הקאריירה שלה, מתוך

יציד האלוהים

להוכיח כי לזמן אין שליטה עליה

להישאר?

"בין 25 ל-35 שנה" השיבה ב"ב.
 "ולא יותר צעירה?" הוסיף המראיין
 ושאל באי-אמון.
 "לא!" פסקה הבארדו החלטית. "לבני
 25 יש המון דברים שהם אינם יודעים
 להעריך מספיק. אינני חוששת מגיל
 מבוגר."

בת 20

בריג'ט בארדו בסרטו של בעלה, האלוהים ברא את האשה. היה זה הסרט שהעלה אותה בבת אחת לפיטגת התהילה, היקנה לה את המעמד של סמל מין קולנועי.

וכששאלו אותה כבר אז אם אינה חורששת מפני הויקנה, השיבה: "לא. הויקנה היא משהו הקורה רק לנשים אחרות." או זה צילצל כמו מליצה שנועדה לחלצה בכבוד מהמבוכה שבהתייצבות מול לוח השנים. היום זה נשמע יותר כנבואה או כהחלטה.

שכל BB

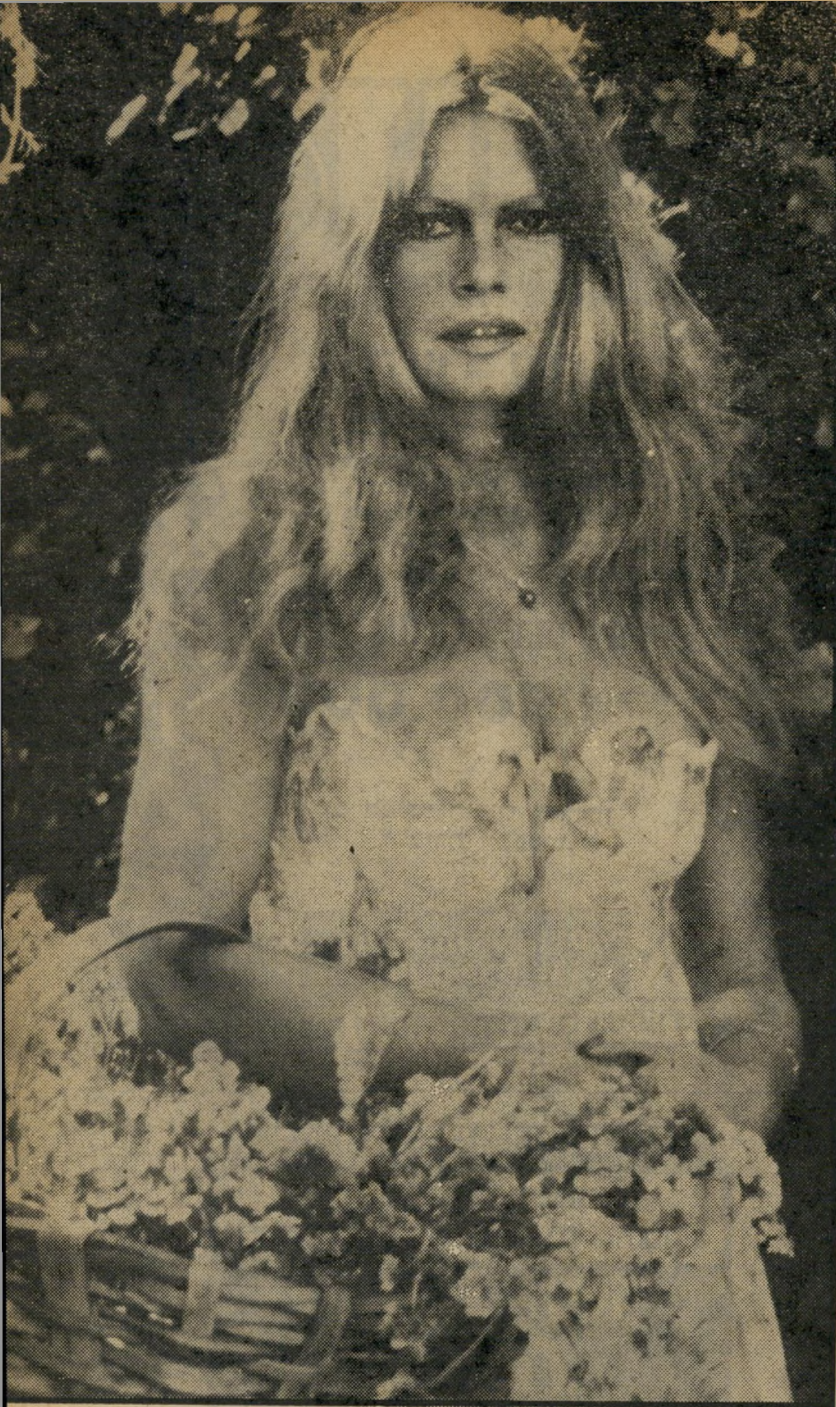
היא חגגה לפני שבועיים את יום הולדתה ה-43. כמו תמיד, מול המצלמות. הסתו של ב"ב, עובר עליה בכפר שם יש לה חווה גדולה. במקום נערי-זוהר מחוג הסינלון הבינלאומי או כוכבי-קולנוע נוצצים, היא מצטלמת עכשיו בחברת כלבה פישנו, לצד החמורים, הסוסים והכבשים שהיא מגדלת

שם, חתולי התפנוקים שלה והגבר האחרון של חייה: הפסל הפולני מירוסלב ברונו'ק. אם היא לא מתחמקת עדיין מאור הזר- (המשך בעמוד 30)

האופנאית

בארדו בגילגולה החדש, כיצרנית אופנה, המתכננת במו ידה את יצירותיה ומדגימה אותן (בתמונות מימין ומשמאל). בתמונה למעלה נראית בארדו בגיל 37, כשתמונות העירוס שלה. היו עדיין סתורה מבוקשת

בת 43

תצלומיה האחרונים של בריג'ט בארדו, ביום הולדתה ה-43 שנחוג לפני כשבועיים. בתמונה זו לובשת בארדו את אחת השמלות שהיא מייצרת בבית-האופנה שלה. גם התמונה במרכז היא מסיידת התמונות שצולמו לאחרונה.

(המשך מעמוד 23)
דק פעמיים, ובצורה דלילה, מאז איבד פרס את מקומו ליד שולחן הממשלה. אולם אם לא היה די בכך, באה פרישת הפקיד ממשלה כסטרית לחי לפרס. הפקיד בן ה-30 משמש בתפקיד לא-בכיר במחלקת החקר של משרד החוץ. בתיווכו של חברו, ישראל ("רוליק") פלג, עוזר יושב-ראש טיעת המערך בכנסת, הציע פרס לפקיד לביא ולכהן כעוזרו האישי במפלגת העי-בוצה.

הפקיד הסכים וכנהוג הגיש בקשה ל-חופשה ללא תשלום ממשרד החוץ. איש לא צפה שבקשתו תידחה. כששמע על כך שרת החוץ משה דיין, הוא סירב לשחרר את הפקיד. נימוקו של דיין היה: לבל עוסק בעבודה בה מגיעים לידעתו לעיתים סדורות מדיניים חשובים, ואין זה בריא שהוא יעבור מעבודה זו לשמש כעוזר ראש-האופוזיציה, ויעבור עימו את כל המידע שברשותו.

כששמעו פרס והפקיד את עמדת דיין בעניין זה הם החליטו לא להכנע. הוא פנה ליועץ-המשפטי של משרד החוץ ב-שאלה אם רשאי השר לעכב את בקשת החופשה ללא-תשלום שלו בגלל נימוקים אלה. היועץ-המשפטי החליט להעביר את הנשוא כולו להחלטת היועץ-המשפטי של הממשלה, הפרופסור אהרון ברק.

עתה ממתנים דיין, פרס והפקיד להחלטת היועץ המשפטי לממשלה אשר יחליט היתה האם יש מקום לחשש שסודות מדי-ניים יפלו לידי שר-הביטחון לשעבר, או שהוא מהימן מספיק כדי לדעת אותם.

עסקים

מכח נפש למזכיר מפי"ח

התחרות על המתנות והצ'קים

שז נכבדי חיפה בין אליעזר

מוקד דמשה ורטמן הסתיימה

שוב כנצחוננו של מוקד

העסקונה החיפאית כולה המתנה לראש השנה כדי לראות כיצד ינהגו שני החו-גנים המסורתיים של חג זה, מי יהיה מזכיר מועצת פועלי חיפה אליעזר מולק ומי שמכהן כיום בתפקיד זה, חברי-הכנסת לשעבר משה וורטמן.

משך שינים רבות נהג מולק לערוך מדי ראש השנה קבלת פנים בביתו לעסקני העיר ונכבדיה. התרכובת העשירה היתה ממומנת על-ידי קופת מועצת הפועלים ואילו המתנות יקרות הערך, אותן היו מביאים העסקנים ל-"בוס" היו נשארות ב-ביתו של מולק. בין היתר היה נהוג להביא למולק מלבד בקבוקי ויסקי ובובנוגיות יקרות, גם צ'קים על סכומים בני שלושה וארבע ספרות.

ורטמן, שהיה בתקופת שנותיו אז מזכיר מחוז חיפה של מפלגת העבודה וחבר כנסת, התקנא במולק והחל אף הוא לערוך קבלות פנים בביתו בערב ראש השנה. יתכן שבגלל הוויכוח של מולק, או משום שבחיפה פחדו יותר ממולק מאשר מ-ורטמן, היו קבלות הפנים של מולק מוצי-לחות יותר, הצ'קים היו שמנים יותר והי-מתנות היו רבות יותר.

שוק על ירך. ראש השנה שנחוג לפני כשלושה שבועות, היה החג הראשון שבו לא מילא מולק כל תפקיד ציבורי ו-אילו ורטמן מכחן כמזכיר מועצת פועלי חיפה. לוורטמן היה ברור, כי הפעם הוא יכה את מולק שוק על ירך.

כשבועיים לפני ראש השנה הורה ורטמן ברית מילה לבנו, אליה הופיעה כל שמנה וסלתה של חיפה. מלבד המתנות הסטנדר-טיות שקיבל הוגו הצעיר, בתו של ורטמן ובבעלה, הם גם קיבלו מתנות צ'קים בסכום של למעלה מ-50,000 לירות. לאיש לא היה ספק, כי המתנות גייסו לא עבור העולל הרך ואף לא עבור הוגו הצעיר אלא כדי למצוא חן בעיני הסבא.

הנסיין של חגיגת ברית-המילה עודד את משה ורטמן, כאשר נודע לו, כי מולק עומד לערוך קבלת פנים פרטית, למרות שאין הוא מכחן כבר בשום תפקיד. שתי המסיבות נערכו בערב החג, בדיוק באותה שעה. התוצאה היתה מפח-נפש למזכיר מפי"ח. בעוד שביתו של מולק שקק חיים, המתנות אשר משפחת מולק קיבלה מילאו מחצית-חדר, היתה ההענות לקבלת הפנים של ורטמן דלה ביותר וכפי שאמר אחד מתאורחיה הבודדים של המסיבה: "המת-נות לא כיסו אפילו את ההוצאות".

קורים, זה לא רק מפני שאין לה עדיין מה להסתיר ובמה להתבייש, אלא גם משום שהיא הפירסומת החיה הטובה ביותר למוצרי הגילגול השני שלה: יצירות האופנה שהיא מתכננת בעצמה, מייצרת, מדגימה וכמובן מוכרת בסיטונות לדור שלם של נשים ונערות, שהשלים עם העובדה שלא יוכל להראות כמוה ומפצה את עצמו בלהתלבש כמותה.

לדור שלא ידע אותה, קשה להסביר מה היתה בארדו עם הופעתה המטאורית בקול-נוע בתחילת שנות החמישים. היא הפכה בין-לילה למושג אוניברסלי, חלום בקנה-מידה בינלאומי. כישורן המישחק לא היה או הצד החזק באישיותה, והיא גם לא המציאה את העירום בקולנוע. הרבה התי-פשוטו לפנייה מול המצלמות. היו בהן

חתולה במגפיים

בריג'ס בארדו באחת התצוגות האחרונות בהן הוגימה יצירות אופנה שתיכננה עדיין יכולה להרשות לעצמה לחשוף את רגליה.

דמויות אירוטיות הרבה יותר ממנה, בעלות חזות שופעים ואחוריים בולטים, אבל היא היתה היחידה שהצליחה ליצור את הסמל המיני המבוקש ביותר באותה תקר-פה: האשה-ילדה בעלת הנשמה התינוקית והגוף הבשל.

היא נשארה כזאת כל הקריירה שלה. והיום, על סף הסתיי שלה היא מאיימת ליצור סמל מין חדש: הזקנה-הילדה.

רק טבעי הוא שכל מי שפגש את בארדו כיום מעוניין לדעת כיצד משפיעות עליה השנים הנערמות לחובתה. לבי"ב יש תשר-בות מוכנות לכל שאלה מסוג זה.

"אני מרגישה את עצמי כיום יותר צעירה מתמידה", היא טוענת, "עובדה: אני עדיין מושכת גברים. נכון שלפעמים, כאשר אני רואה קמט בכוונת העין אני חושבת לעצמי: כמה חבל שכל זה הולך להיגמר. אבל למרות הקמטים אני יודעת שגם לי אשה בגיל הזה יש מעלות שאינן קיימות אצל אשה צעירה".

טונו

טופורט
טונו

השבוע
בטונו

מינימום הפרס הראשון
650.000 ₪

מינימום כלל הפרסים
1,500.000 ₪

יום חמישי המועד האחרון
למסירת הטפסים.

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בסמורט

"בידור ממדרגה ראשונה!"
טיים

הסרט שהלהיב את מבקרי

פסטיבל ברלין וילהיב גם אתכם !!

מעקב של חצות

שבוע 2 - "פאר" תל-אביב
9.30, 7.15, 4.30

ארט קארין
(פרס אוסקר 1975)

ילי תומלין

פרס שחקנית השנה הטובה ביותר -
פסטיבל ברלין 1977

הפקה: רוברט אלטמן
בימוי: רוברט בוטון

מסום גור

בחורות יפהפיות

במסג' מעולה ומקצועי
אבן-בירור 134, תל-אביב
בפינה, בית בודד
פתוח בין 9.00-21.00

שושני - מכונות כתיבה

- * מכונות כתיבה חשמליות וחישוב
- * מכירה, השאלה
- * שירות תיקונים
- * רחיצות ואוברולים
- * שירות חודשי
- * מחירים נוחים
- * לילינבלום 40 (פינת נחלת בנימין)

ג'וזבר דולצ'ין
— למנהל תקציב הענק

„אחרי הכל הוא חבר הנהלה!“ אמר מנכ"ל החברה

הסוכנותית והורה לשפץ את דירתו של דולצ'ין במחיר אפסי

דולצ'ין ויכוח

חברת דיור לעולה הוקמה בשנת 1953 כדי לעסוק בהקמת מיבנים במעברות לעור לים החדשים שהיו אז בארץ. עם חיסולן של המעברות, הוטל על דיור לעולה לפרק את המיבנים, למכרם או למצוא להם שיי מושים אחרים.

החברה, אשר כל מניותיה נמצאות בבעלות הסוכנות היהודית, אשר דולצ'ין הוא הג'וזבר שלה וחבריה הנהלה, עוסקת מאז בהקמת מיבני ציבור לעולים חדשים, כמרכזי קליטה, אולמות תרבות, ויישובים חדשים, וכן באחזקה שוטפת של למעלה מ-45 אלף יחידות דיור של חברת עמיגור, שבהם מתגוררים עולים חדשים. החברה דואגת לשיפוץ המיבנים, להוספת מיבני מישנה למיבנים אלה ואחזקתם, כאשר התנאי היחיד לטיפול של החברה הוא שהמתגורר בביתם יהיו עולים חדשים או מתיישבים ביישובים חדשים.

מנכ"ל דיור לעולה, חיים ליכטמן, הודה השבוע באוזני כתב העולם הזה כי „מעולם, לפני המיקרה של דולצ'ין, לא ערכנו שיפוצים בדירות של אנשים שהם לא עולים חדשים. אבל דולצ'ין הוא חבר הנהלה הסוכנותית היהודית, אז עשינו לו את זה“.

לדברי ליכטמן לא נעשו כלל שיפוצים בביתו של דולצ'ין. „בסך הכל היה איזה צינור שהתפוצץ, אז החלפנו אותו. רק לאחר שהובאו בפניו ראיות אחרות, הודה ליכטמן כי בבית החלפה הצנרת כולה, נחפרו תעלות בריצפה, הוחלפו מרצפות, שוברי קירות ונבנו אחרים במקומם.“

כן הודה ליכטמן, לאחר שהוברר לו כי בידי העולם הזה מימצאים חותמים, כי הדירה סויידה ונצבעה, הוחלפו טפטים בחדרים המגורים ונעשתה עבודת בנייה בחדריהם מבטח. בנוסף לכל אלה נעשו שיפוצים בחדרי המדרגות של הקומה הי שביעית, הקומה שבה מתגורר דולצ'ין, ונערכו תיקונים ועבודות צבע בבתיים של שני שכנים של דולצ'ין: שכן אחד, הגר באותה קומה, שנגרמו לו נזקים בעיקבות עבודתם של פועלי דיור לעולה, ושכן אחד בקומה הששית של אותו בנין, שנגרמו לו נזקים בעיקבות שיטפון, שאירע בבית דולצ'ין תוך כדי מהלך העבודה.

אחרי הכל

חבר הנהלה!

אין ספק כי כאשר הזמין דולצ'ין את חברת דיור לעולה לערוך את הרמנט אצלו בבית, הוא עשה זאת ביגלל שתי סיבות עיקריות:

● היה לו ברור כי מחיר השיפוצים יהיה סימלי, וגם סכום זה הוא יוכל לשלם בזמן ובצורה הנוחים לו;

● דולצ'ין ידע כי הוא יוכל לסמוך על חברת דיור לעולה, שתעשה עבודה טובה בבית אחד הבוסים שלה.

אולם דולצ'ין גם ידע כי אסור לחברת דיור לעולה לעשות עבודות לאנשים שאינם עולים חדשים. למרות זאת ניצל דולצ'ין את מעמדו בסוכנות היהודית, ידע שאיש בדיור לעולה לא יעז לטריב לו.

אך השערוריה הגדולה מכל היא החשבון שאותו הגישו אנשי דיור לעולה לג'וזבר הסוכנות היהודית, חשבון שעדיין לא נפרס. מחודש מאי ועד לימים אלה לא הוגש חשבון עבור העבודות, סמוך לתחילת חקירת העולם הזה בפרשה, הגיש חיים ליכטמן, לדבריו באופן אישי, פיסת נייר לבנה מודפסת, ללא כותרת או שם של חברת דיור לעולה, ללא חתימה, חותמת או בול, שבה ריכוז חשבונית של קבלני מישנה, שאינם עובדי דיור לעולה, שהוגשו עבור השיפוצים בביתו של דולצ'ין.

החשבונית, המצורפת לפיסת הנייר, הם בעיקר על חומרים, ביניהם בולטות המרי צפות השחורות שהוזמנו על ידי דולצ'ין, כל החשבוניות הם על סכום של 13,672.25 — שלוש עשרה אלף לירות, שש מאות שבעים ושתיים לירות ו-25 אגורות, כאשר העבודה וההוצאות של דיור לעולה אינם מופיעים בהם כלל.

ליכטמן מודה כי דיור לעולה לא חייב את חשבונו של דולצ'ין כלל עבור עבודה, אלא רק הגיש לו חשבוניות של חומרים מספקי מישנה. לדברי ליכטמן היה ג'וזבר הסוכנותי משלם את אותם סכומים לבעלי המלאכה אילו היה מזמין אותם בעצמו, ודיור לעולה רק עשה לו טובה. לגבי

לשבור קירות ולבנות מחדש, החליפו את כל צנרת המים הפנימית שבבית, עקרו מרצפות ושמו אחרות, טיחו, צבעו, סיידו, החליפו טפטים וערכו תיקוני חשמל.

70

ימי עבודה

על הפועלים פקח רכזי עבודה בכיר של דיור לעולה פסח טישלר, ואפילו מנכ"ל החברה, חיים ליכטמן, הטריח עצמו לפחות פעם אחת לבניין כדי לראות איך מתקדמת העבודה אצל הבוס.

בבניין הושקעו למעלה מ-70 ימי עבודה של בעלי מיקצוע שונים, ביניהם אמנים כרצפים, צבעים מדביקי טפטים ובעלי מיקצוע כשרברים, בנאים וחשמלאים, כשהנהלת דיור לעולה מקפידה להביא לביתו של ג'וזבר הסוכנותי הוישבראש לעתיד שלה את מיטב הפועלים ובעלי המיקצוע בארץ.

כאשר מונה, לפני מיספר שנים, יוסף אלמוגי כיושבראש הנהלה הציונית והסוכנות היהודית, היתה אחת ההוראות הראשונות שלו לשפץ את הי לישכה שלו בירושלים, להחליף בה את הריהוט ולהוציא על כך כ-100,000 לירות מקופת הציבור.

אריה לייב דולצ'ין, ג'וזבר הסוכנות היהודית, הוא המועמד הכי מעט ידוע לרשת את יוסף אלמוגי בחודש ינואר הקרוב. דולצ'ין ירצה בודאי לעלות על קודמו אלמוגי, ונראה כי הוא החל ב מאמציה הצטיינות שלו עוד הרבה הרבה לפני שנבחר לתפקיד הרם.

את הלישכה של היושבראש לא יכול דולצ'ין לשפץ. אלמוגי עשה זאת לפניו, לכן החליט דולצ'ין לשפץ את ביתו הפרטי בתל-אביב, וגייס לשם כך את שירותיה של החברה הסוכנותית דיור לעולה.

בחדש מאי האחרון הופיעו בביתו של דולצ'ין, שברחוב מאפו 11 בתל-אביב, פועלים ואנשי מיקצוע אשר החלו

דירתו של דולצ'ין ברח' מאפו 11 בתל-אביב

חשבון מגוחך —

העבודה, ההוצאות והזמן של עובדי דיור לעולה, אשר שלחו למקום מילכד מנהלי עבודה גם את אחד מרכזי העבודה הטובים ביותר שלהם, פסח טישלר, אומר ליכטמן: „אחרי הכל, דולצ'ין הוא חבר הנהלה שלנו!“

קבלנים שאליהם פנה העולם הזה, בצירוף הערכת גודל הדירה של דולצ'ין (היא למעלה מ-120 מטר-מربع), מיספר ימי העבודה, תיאור מהות העבודה והחרי מרים כפי שהופיעו בחשבונית שהוגשו לדולצ'ין, העריכו כי העבודה שווה למעלה מ-70,000 לירות.

„אנחנו

מאמינים לו“

דולצ'ין עדיין לא שילם את החשבון לא-חשבון כלל. לדברי ליכטמן, המנסה להגן על הבוס שלו, ביקש דולצ'ין לעכב את תשלום החשבון במיספר חודשים, כדי שיעבור זמן והוא יוכל לראות אם אין נזילות מהצינורות החדשים, אם הקירות אינם מתפרקים, אם המרצפות אינן נשר חקות, ואם הצבע והטפטים אינם מתקלפים. החשבון נמצא עתה בידי מזכירתו של דולצ'ין בלישכת ג'וזבר הסוכנות בתל-אביב, מתווכי בתיק מיוחד.

„אנחנו לא דואגים על הכסף“, אמר השבוע ליכטמן, „אנחנו גם מאמינים ל- ג'וזבר הסוכנות שהוא ישלם בסופו של דבר את הכסף“. לגבי „העבודה הפרטית“ שערך דיור לעולה בביתו של דולצ'ין אומר ליכטמן: „הוא חבר הנהלה שלנו“. האיש שדרש להיות שר-החזק בממשלה בגין, מי שמנהל במשך שנים רבות את תקציב-ההענק של הסוכנות היהודית ומי שעומד להיות יושבראש הנהלה הציונית ויושבראש הנהלת הסוכנות היהודית, ניצל את מעמדו הציבורי, כפה על חברה השייכת לסוכנות לסטות מהמטרות שעבורן הוקמה, ולערוך עבודת-שיפוצים פרטית אצלו בבית, נדרש לשלם ועדיין לא שילם סכום מגוחך עבור החומרים שהושקעו בשיפוצים בבית, ולא שילם עבור העבודה של מנהלי ועובדי דיור לעולה. כל זאת עוד לפני שקיבל את המינוי של מנהיג העם היהודי.

**במשך 4 שבועות ישובה עדית פאנק
7 שעות בכל יום מאחרי הקלעים של
הקירקס, כדי לחיות את חייו ולציירם**

הקירקס הפרנטי של עדית

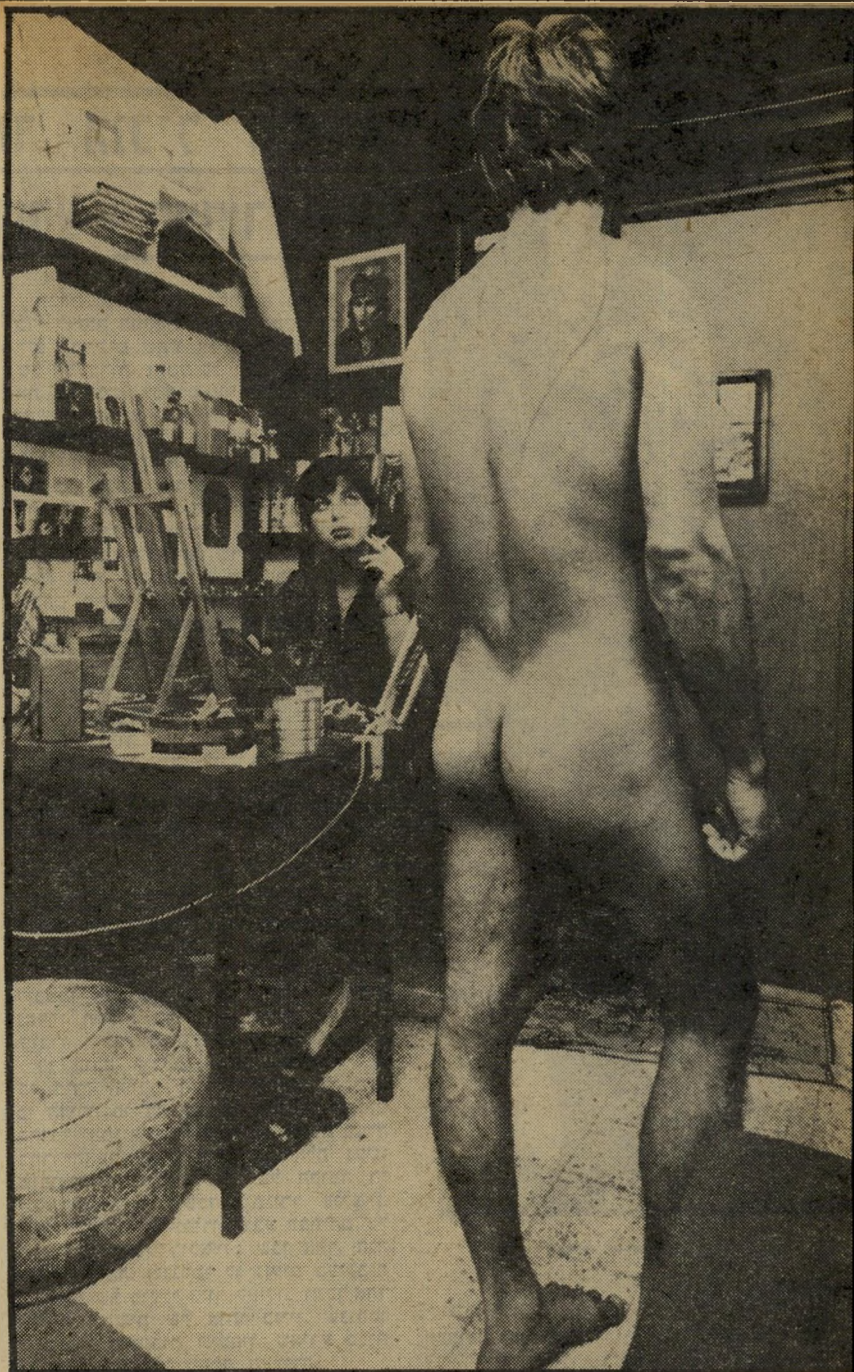

נערת הטראכז
לינדה מורנו, דמות סגנונית מאד בין אנשי הקירקס, מבשלת בין מופע למופע ספגטי בטונות לכל אנשי הקירקס הרעבים. לינדה הנשואה, אמה לילדים, נראית צעירה להפליא, עמדה שעות באותה התנוחה כדי לאפשר לעדית לציירה על רקע הקרונן הסטגוני בו היא מתגוררת.

אתלטי, יושב ומסתכל באשתו במבטי הערצה כנה. שניהם מודים שהכי חשוב להם הוא העובדה שהם חברים טובים, יותר מנשואים. הם חברים וידידים מצוינים, וכאן המפתח לחייהם המאושרים. "איך הגעתי לקירקס?" שואלת עדית. "ובכן, אמן, לדעתי, חייב להתנסות בכל מה שנקרה בדרכי. והוא חייב להמציא התנסויות, אם הן לא ניקרות. "הקירקס היה בשבילי חלום ישן, וכך ערב פרמיירה, התרגשות והתרוצות מסביב. ביקשתי רשות להיכנס, ותוך שעה מצאתי את עצמי עוזרת במיספור מקומות הישיבה בהתנדבות. וקניתי לי שם את מקומי. "במשך ארבעה שבועות, מאושרים ומטורפים הפכתי חלק מן הנוף בקירקס, כשבני-

אחר כך הם רכובים על פילים בגופות גמישים, בחיוכים גדולים, בזהר מלוטש. אותי מעניינים תרגילי החימום, האופור לקראת המופע והבגדים המבריקים, אני מתה עליהם, הם עושים לי מבריק בלב. קטנת קומה, בעלת אברים מלאים, חיוך משגע שמקמט את גשרון האף הקטן, שקר לה ומיושבת, יכולה קסם אישי, זוהי עדית פאנק.

הזוג פאנק מתגורר בדירת פנטהאון משי געת בצפונה של תל-אביב. דירה חמימה ומסודרת להפליא, רובה עשויה מעץ כזה שמשרה אווירה אינטימית וחמימה. הקירות עמוסים תמונות פרי מכחולה של עדית. אבי, הבעל, שהוא יפה אמיתי, גם הוא קטן קומה עם שיער שטני ארוך, בעל גוף

"זוהי עדית פאנק." לחשו אנשי הקירקס. "היא נמצאת פה איתנו כבר ארבעה שבר עות. ישנה ואוכלת איתנו, מחלקת איתנו הכל. ממש צועניה אמיתית." "לכל ילד יש חוויות של קירקס בילדור תו," אומרת עדית. "קירקס של ילדות, קירקס של חלום, פיסת אגדה. אורות ציבי עוננים, סוכר נפוח על מקל, ליצנים, נערות מבריקות בביקיני-חלום שאפשר לגעת. ה קירקס שלי הוא אחר. הקירקס שלי הוא מאחרי הקלעים.

אנשים פשוטים שאוכלים ספגטי, ושעה

ה אורות במאהל הקירקס כבר אט-אט. קול החצוצרות נשמע, ולצילי המארש החגיגי וקריאות השמחה פרצו אל הווירה ליצנים ומקוונים בתרגילי אקרד בטיקה מרהיבים והישרו, תוך רגעים ספורים, אווירה של קרנבל עליו. בפינה אפלה מאחרי הקלעים יושבה אשה צעירה, בעלת עיניים כחולות בורקות וזוג צמות שובבות, כשהיא מחזיקה בלוק ציור וידה משוטטת במרחק על פני הדפים החלקים, מציירת דף אחר דף בהתמכרות, בשיכחה עצמית מוחלטת.

פורטרט עצמי בקירקס
הציירת עדית פאנק ציירה את עצמה מחבקת את ראשו של הליצן פאפה פראטליני, שהוא דמות מרכזית בקירקס, אבל הפעם לפני האופור. פאפה בן ה-77 שעדיין ממשיך להופיע, חי כל חייו, עם אישתו וילדיו, חיי צועני, ועובר מקירקס לקירקס.

הקור מושים את העיפרון

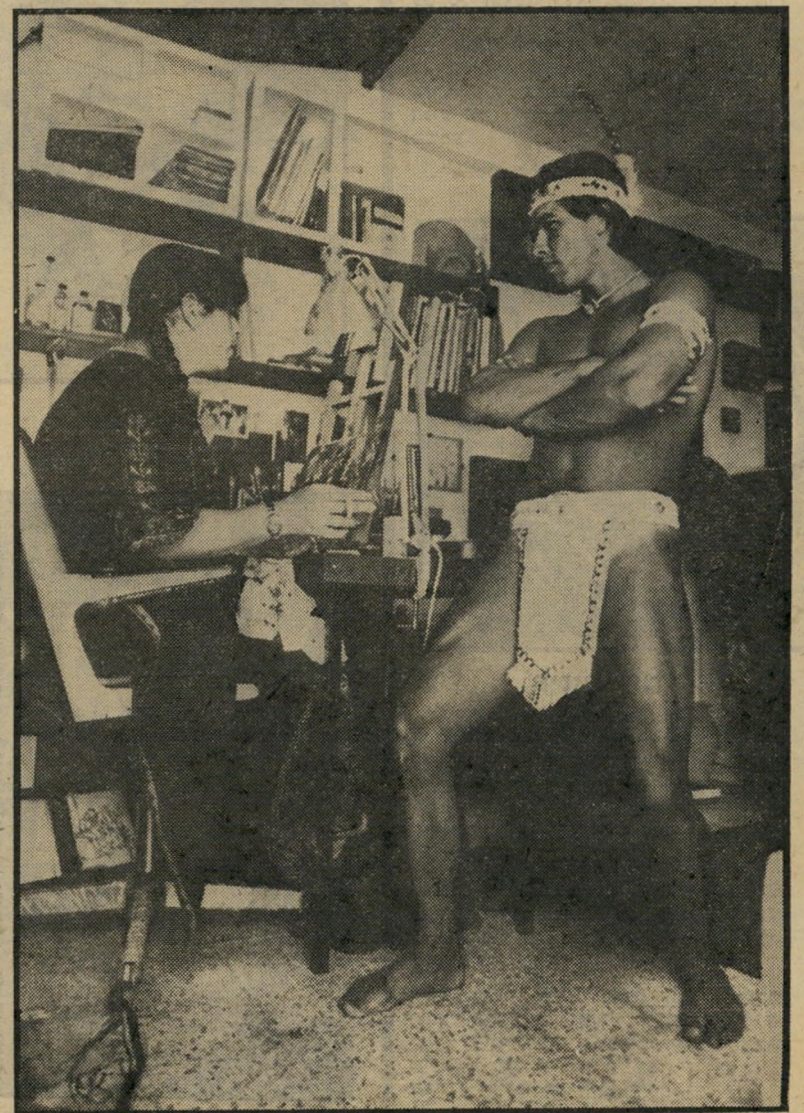
לעדי פאנק, מתחנן לפני שתייר אותו. טיטו הקוף הוא אחד מארבעת אחים קירקסנים. אתבתה הגדולה לתיאטרון הביאה אותה לצייר בקירקס.

של חיי. אולם כשנולדה בתי, לירי, ויתרתי על התיאטרון. "הדמויות בקרקס הן דמויות תיאטרליות, ולי יש צורך עז לצייר תיאטרון. התיאטרון של לא עשיתי הוא המוטו שלי. החלל שהותיר בי הצורך לשחק הוא מה שאני עושה בציור."

במידרשה למורים לציור ואמנות הייתי נטע זר. היו הבדלי גישות ביני לבין מורים אחרים. אני רציתי לצייר אנשים. יש לי

מישפחתי הופכים שותפים פעילים בחוויה זאת. בתי בת הארבע ובני התינוק הרגישו נפלא בין החיות וליצני הקירקס. ובעלי, אבי, האהוב עלי מכל, הסתגל במהירות לסדרי הבית המשתנים. כשבני מישפחתי חווים את החוויות, הן מקבלות אצלי משמעות וצבע עמוקים הרבה יותר.

"אולם, כל חלום טוב סופו להסתיים. וכך, יום אחד התעוררתי והכל היה חשור כמו לפני ואני הרגשתי כמו להתעורר מחלום."

צורך עצום להשפיע, לגעת באנשים. לא רק פיסית. לגרום להם לתנועה פנימית. להוציא מהם דברים שהם עצמם לא ידעו שיש בהם. ללמוד אנשים. זה אוניברסיטה לכל החיים. כל עוד אינני מסוגלת להביא את הטבע למצב אנושי, לא אצייר נוף. בשבילי, האמנות, לא היתה ולא תהיה

כמו מיקסס-שווא. נותרו רק המישקע העצום של צבע, והאור של ליצנים מאופי רים, של נערת טראפז בביקיני כסוף וצלילי התיזמורת ברקע. המישקע נוצר, וכעת הוא פורץ מתוכי בציור. "עד לפני כחמש שנים חשבתי שבעלי אבי והתיאטרון הם שתי האהבות הגדולות

איפור לקירקסנים

תמונה מפרי מכולה של הציירת עדית פאנק, המתארת את הערומים והכימעותיבוסים מ' אחורי הווילון לפני ההצגה. אלכס מדרנו, בן בעל הקירקס, בשעת איפורו. נלי, נערת הוליווד, מוכנה כבר למופע. לידה בנה הקטן וילי (המופיע בתמונה במרכז) נראה כאן גם הוא מתכונן להופעתו על הוירה, לפני שהוא חובש את הפיאה הנוכרית למופע.

הייתי גאה להיות מושפעת ממנו. לעולם לא אשכח מה שאמר לי קינג לפני ששוב את הארץ: "עד כאן ביחד, עכשיו תורך ואני גאה בך". עד כמה מילות העידוד שלו היו חשובות לי, רק אני יודעת. "יש לי רגישות גבוהה לביקורת, לאנשים. היה זמן שכל מילה שנאמרה הייתה חשובה לי, שלקחתי כל ביקורת ללב. איכפת היה לי מה אומרים, למה אומרים. היום אני אחרי זה. אימרים שהמבקרים הם אמנים מתוסכלים, אני לא יודעת. אני יודעת רק שהמבקרים, כולם כאחד, עוסקים באינני מילולית, אבל לאורגומה אמיתית מגיע רק האמן."

"אני יודעת גם שאנשים לא מסוגלים לסבול שאת בת 25 ועושה דברים שהם לא עשו עד גיל 50 ואולי גם לא יעשו אף פעם. זה גורם קינאה עצומה שהגבול (המשך בעמוד 34)

גליל מוגדל של גייר טואלט, תלוי על עמוד ברזל בשמש. על כך נלחמתי, ועודני נלחמת היום.

"ציור הוא תיאטרון"

"ר יימונד ראולי קינג היה הצייר שפתח לפני את שערי ההכנה. ש' עזר לי לדעת להבין את מה שאני רוצה לעשות באמנות. ישבנו יחד בחדר של בית חרושת לנעליים, מול אריאנה, וציירנו לצלילי מוסיקה יוונית."

"הייתי איתו כשנה וחצי, לא לפי שעות, לא בדרך הלימוד המקובלת. הלמידה הייתה מותנית בכושר הספיגה שלי. פשוט הייתי בסטודיו שלו, דיגמנתי לו, בישלתי עבורו ומיציתי כל מה שיכולתי מהכישרון שלי."

האינדיאני של הנמרים

(מימין) אינו אלא אחד האחים ניקוליני, שתפקידו בקירקס הוא אילוף הנמרים. פרננדו, המשתתף גם בהצגת הטראפז וגם בהצגת הנמרים, הוא בן 21 בלבד, חי כל חייו עם הקירקס. למעלה: כולם מחכים לרגע הגדול שלפני הכניסה לזירה.

(המשך מעמוד 33)

בינה לבין הצורך להרוס או לפגוע בתוצי
אות היצירה מטושטש למדי. הדיבורים של
האנשים לטוב או לרע הם אפס, לעומת
הצורך לצייר.

„כל ציור הוא לידה, הוא נס. המכירה
של הציור היא בשבילי מחיאות הכפיים
שעליהן ויתרתי בניתוק מהתיאטרון. אנשים
שואלים איך אני נפרדת מהציורים שלי.
אבל אני יכולה למכור 1000 ציורים וכולם
נשארים שלי.

אמא, אשה

ואמנית

„אני גאה במשפחתי ובאמהות ש-
הוענקה לי, בזכות לגדל, להאכיל,
לטפל. זה לא קל, השליב הזה של אמא
ואמנית. אבל הילדים שלנו לומדים מהר
לחיות בקצב שלנו. לומדים לנוע, להיות
ניידים ופתוחים לשינויים. רוב שעות היום
מוקדש בעיקר לטיפול בילדים. אך כל
לילה, כשהעיר מתחילה להחשיך, הטלפון
מפסיק לצלצל והדלת נסגרת לכמה שעות.
אני עולה לסטודיו ומתחילה לעבוד. אבי,
בעלי, אתי תמיד. אנחנו נמצאים יותר
שעות יחד מכל זוג אחר שאני מכירה.
אנחנו חיים פעמיים, פעם ביום כששנינו
עסוקים — אני בגידול וכביסה, ואבי
בעבודתו בבית הלוחם בשיקום נכי צה"ל.
ובלילה חיים את השעות שלנו, כשאני
מציירת ואבי ממסגר את הציורים שלי.
מסגרות עץ כהות עם קטיפה רכה. הוא
מתאים כל מסגרת לאופי הציור.

„אולי זה בנאלי, אבל המיסגרות של אבי
הן בשבילי סמל לחיים שלנו, היכולת שלו
לשמור עלי. לתחום את ההתפרצויות שלי.
והוא תמיד אתי, אבל חזק יותר, יציב
יותר ואני כל־כך אהבת אתה.

„מטרידה אותי מאד בעיית הממדים שלי.
עם כל ההומור שאני משווה לבעיה, הרי
להיות שמנה זה תמיד להיות היצא־דופן.
אבי פיתח תיאוריה על הנושא. הוא אומר
לי שאלוהים ישב עם „עוגה“ גדולה ופרס
אותה, וכל אדם הוא פרוסה. וכשאלוהים
הגיע אלי, הוא פרס פרוסה גדולה תרתי-
משמע.

„יש ימים של התלבטויות ודכאונות. בימים

איפור לדינן

כל ציור — לידה

כאלה, כשהיד הימנית שלי כמו משותקת
אבל הכוח היוצר דורש פורקן. אני כותבת.
בינתיים לעצמי, אוספת מילים. עדיין לא
כורכת אותן. אבל נהנית לפלרטט עם העט
והחיר.

„נהנית לקום בבוקר עם אבי ולדעת
שאת חלק ממנו והוא חלק ממך.

„נהנית מהתלות וכותבת את מרבית המי-
לים בגללו ואליו.

„בלילה / סגרנו שפתותינו / על מילים
שלא אמרתי לך / ושפתותייך סגרנו על
שלי. היום ידעתי / פעימותייך מכתיבות
את קצב דמי / מתן כי באת / ואל תוכי
חלך / ואנוכי רק היום ידעתי.

„חבר טוב שלי. גם הוא אמן. אמר לי
פעם מילים שרשמתי בגדול מעל שולחן
העבודה שלי. גם בלי להיכנס להיסטוריה.
אמר לי, את יכולה להיות חיים יפים
יותר בזכות הציור. ואני אכן חיה.”

אולי טל

תעלול־פירסומת או הוראת בימוי?

נל העולם מיטבח

עומרי ניצן במטבח „תרמור“

טבחים לא! שחקנים אולי!

מינה דוינשטיין

זה אוכל זה?

אביבה מרכס בסיר

סיר הסירים

זכתה להצלחה עצומה. טבחים לא יצאו
מהקורס הזה, אבל אולי יצאו ממנו שח-
קנים.

שרית ישי

כ? העולם מטבח וכל תרשבויו טב-
חים, כך חשב וכתב המחזאי הבריטי
הגודע ארנולד ווסקר, שמחזהו המצליח
ביותר המטבח הטביע את שמו על אסכולה
שלימה במחזאות האנגלית של שנות ה-
שישים „מחזאות המטבח“.

הבמאי הישראלי עומרי ניצן, שנפגש
לפי חודש עם ווסקר בלודון, עומד להצי-
לוח את המטבח בהבימה. אולם לפני
שיעלו על הבמה, נטל ניצן את 29 חברי
האנסמבל המשחקים במחזה לבית־הספר
למלונאות תרמור שם עברו השבוע קורס
מזורז בטבחנות ובמלצרות.

חדשנותו של ניצן אינה רעיון מקורי.
בכל מקום בו הוצג המחזה התקיימו חלק
מהחזרות במטבח אוטנטי. לא ברור אם
לכל מקום הוזמנו גם נציגי העמותות
כדי לדווח על שחקני התיאטרון המבשלים
את המחזה במטבח. אבל אם כבר אפשר
לנצל עובדה זו כתעלול פירסומת, מדוע
לא?

שחקני הבימה עצמם התייחסו למלאכה
בשיא הרצינות. מדי בוקר התייצבו במט-
בחן של בית־הספר למלונאות, בילו שם
עד שעות הצהריים.

במשך שבוע הומים בו למדו לבשל
הלכה למעשה הוכתר השחקן אסי הנגבי
כטבח הכשרוני ביותר. אסי הכין ביום
השלישי לזימורים סטייק ברוטב פטריות,
מנהל בית־הספר טעם ממנו והודיע לו
חד וחלק: „עברת את הבחינות. אתה
יכול לקבל דיפלומה.“ מה שאסי לא גילה
למנהל ולא לחבריו השחקנים הוא כי
שלוש שנים מימי בחירתו עברו עליו
מאחורי הגריל של סטקית קרוסל עליה
השלים כך שהוא בא אל המטבח עם
מומחיות מהבית.

בין הסירים והמחבתות הסתובבה באופן
חופשי יונה אליאן, המשחקת בהצגה מל-
צריה. במטבח היא פרה. כולם רוצים
שדווקא היא תטעם מהמעדנים שהכינה.
יונה סירבה באלגנטיות, היא שומרת על
הגיוורה.

אביבה מרכס שבתוקף זכייתה בתואר
סגנית דונה אידיאלה אמורה להיות מומ-
חית לבישול. הסתובבה בין תנורי הר
בישול והכיריים וחילקה עצות חונם.

מה שנראה תוך כדי עשייה כמעדני
מלכים מתגלה אחר כך על יד שולחן-
האוכל כפי העתונאים שהתבקשו לטעום
את ארוחת השחקנים, כתרגיל לא מוצלח
בבישול. מה אפשר לעשות? מרק הבצל
דליל מדי, הסטייק חצי קשה וחצי שרוף.
והדג, מעשה ידי של אסי הנגבי, שהיה
המנה המוצלחת היחידה, נחטף על ידי
ההנהלה. טעמו של הסלט שהכין עורא
דגן לא רע. אך עוגת הנפוליאון נראית
כמו עיסה של אגס וקצפת שלא הוקצפה
כראוי. לעומת זאת עוגת שוקולד שהכינה
השחקנים חיים חובה ואלכס קלצ'קין

שחקנית אליאן

שמירה על דיאטה

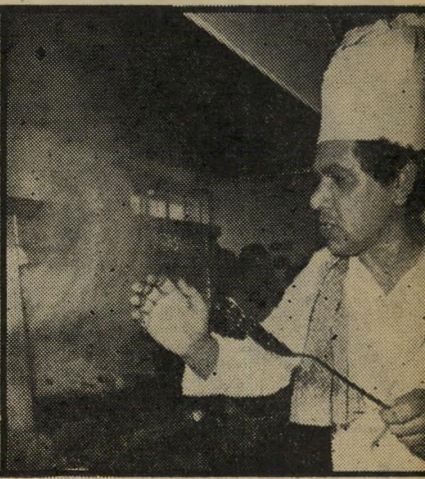
רפי תבור

עיסה של אגס

חיים חובה

הרפרפת לא הצליחה

יעקב אשכנזי

עשן בלי ציפוס

האיש שזכה עתה בחנינה מטעמים של רחמים-התנגד למתן חנינת-רחמים להורג אביו, ותבע להוציאו להורג

בן-ציון לא ריחם!

שבוט בן-ציון

עוד בזמן המישפט ניסה יהושע בן ציון להפעיל את השפעתו, שסעיף הר אשמה יהיה רצח ולא הריגה, כפי שהוסכם בין התביעה לבין ההגנה. אך גם זה לא הספיק ליהושע. במשך התקופה שבה התנהל המישפט, יום פניות לא-מעטות לחברייכנסת ולאיש-ציבור אחרים, כדי שיחקקו חוק מיוחד שאפשר יהיה לדון אותי ואת שני שותפי למוות על מה ש-עשינו *...

חוויה נעימה ליפול לידיו של אבא בן ציון... על רקע סיכסוך כספי עם אחד מדיירי, שאול נחמיה, אירע המיקרה הטראגי. שאול, שמיד לאחר המעשה טען שלא התכוון להרוג את בן-ציון, אלא רק לחטוף אותו, הודה באשמה, ויחד עם שני שותפיו, אלברט סיטון ומרדכי גוזלן, נידון למאסר עולם.

היה זה שלב נוסף בטראגדיה של שאול נחמיה, שאיבד את רגלו השמאלית בתאור נתיירים בהיותו בן 16, ושניסה במשך שנים ארוכות לשקם את חייו.

אך נכותו של שאול נחמיה לא השפיעה במיוחד על יהושע בן-ציון. עקב מחלת אביו, ניהל יהושע תקופה ארוכה את עסקי המישפחה. הוא שניהל ביד קשה את תהליכי-הפניו נגד שאול נחמיה, שהביאו למשבר שבהמשכו עשה שאול את מעשהו הנואש.

לדון אותי

למוות...

אחר שנחמיה פיגר בתשלומיו למי שפחת בן-ציון, החליט יהושע בן-ציון לתבעו לדין, ולהכריחו לפנות את הדירה. כל תחנוניו של נחמיה, שימתין קצת עד שיתאושש מבחינה כלכלית ויוכל להמשיך ולשלם את חובותיו, לא השפיעו על יהושע.

ב-14.10.53, לאחר שקיבל התראה נוספת שעליו לעזוב את הדירה, שלח נחמיה ליהושע בן-ציון מיכתב מרגש, שבו ביקש לרחם עליו ולהתחשב במצבו. "אני קר בלתי הומנה לבית-המישפט. זה מאד הרהים אותי, וגם נודע לי מההומנה כי עלי לקחת עורך-דין להגנתי.

"אני רוצה לומר לך מה שהיה אתי. אני סבלתי קשות מהרגל, ושכבתי בבית והחוקתי את החנות פתוחה למיספר שעות ביום. כי לא יכולתי לעבוד ולא היה באפשרותי לשלם את שכר-הדירה.

"אמנם זה הכל לא מעניין אותך, אבל אני מאד מקווה שאתה תבין אותי, ואני מבקש ממך שתבטל את המישפט נגדי, כי אני לא יכול לעמוד בהוצאות המישפט, ואני מקווה להבא לשלם כל חודש בתודעתי. אדון בן-ציון, אני פשוט מתחנן לפניך שיהיה לך לב לאדם כמוני.

"אילו היה באפשרותי, לא הייתי גר עם שלושה ילדים בחדר אחד ושוב אני מבקש ממך, שאתה תעשה את כל מה שיש באפשרותך לעזור לי, ואני בטוח שלהבא העניינים יהיו בסדר גמור. אני בטוח שיש לך לב רחמן כמו האבא שלך, אני אהיה אסיר-תודה לך מקרב לב..." הפנייה הנרגשת לא שיכנעה את יהושע בן-ציון לנהוג במידת-הרחמים. שאול נחמיה נאלץ לנטוש את דירתו, באמצע החורף הירושלמי הקר, ולחפש מקום אחר לו ולמישפחתו.

"שלא אזכה

לאותם רחמים..."

אחר המישפט, ניסה פרקליט מחוז ירושלים, עמנואל הדיה, להתחשב בנכותו ולזיום פניה אל נשיא-המדינה, יצחק בן-צבי, כדי שיחון אותי ויבטל את עונש המאסר, ביגלל מצב בריאותי. אך שוב התערב יהושע בן-ציון, שהפעיל את השפעתו, והנסינו לחנון אותי ירד מהפרק. "אף אחד לא מסוגל להבין מה האיש הזה רצה ממני. עשיתי טעות גורלית, ברגע שלא שלטתי בעצמי, כי הייתי בדכי און מהסבל שנגרם לי על-ידי שמואל בן ציון. היתה כוונה כנה לעזור לי להשתקם, להתחשב במצבי ובנכותי ולא לשלוח אותי לכלא. אך אותו בן-ציון, שלפני חודש קיבל חנינה ויצא מהכלא, עשה את הכל כדי שאני, שאול נחמיה, לא אוכל לאותם רחמים שהוא זכה בהם עתה..." בעדותו במישפטו של נחמיה אמר יהושע בן-ציון:

"אניני זוכר את סכום ההוצאות שהיה על שאול נחמיה לשלם עקב מישפט הפניו שלי. אני לא מתעניין בהוצאות... אבי היה אדם עשיר, הסכום של 18 לירות, שנחמיה היה חייב לאבי, לא השפיע על רמת-החיים של אבי, והסכום לא היה נחוץ לו... שאול נחמיה ציפצף על החוק, הוא חשב שהוא החוק..." דברים אלה, בחקירתו הנגדית על-ידי עורך-דין יעקב הגלר, ממחישים יותר מכל את מצב העניינים, כפי שהיה. מצד אחד — בנו של אחד מעשירי ירושלים, ומצד שני — אדם נכה, מחוסר-עבודה, אב לשלושה ילדים, שהתגורר בדירת-חדר קטנה, ושהתחנן לפני בעליה-בית שיתן לו הודמנות נוספת. בטרם ישליכו החוצה. עושר המושלג של בן-ציון לא הושפע מהתשלום הפעוט של שאול נחמיה, אך האדם שהציף את הארץ בבקשתו לרחמים, לא הסכים להתחשב במצבו הנואש של נחמיה.

רק לאחר שישב נחמיה למעלה מעשר שנים בכלא, הוא זכה לקבל חנינה

* נראה כי עניין עונש-המוות הוא עניין כפייטי אצל יהושע בן-ציון. כאשר כיהן כשופט צבאי (במילואים), גזר דיו-מוות על פדאי, למורת-רוחו של צה"ל ובניגוד לדרישת התובע הצבאי, הרמטכ"ל מיהר לבטל את גזר-הדין.

שבוט נחמיה

מנשיא-המדינה. גם אז ניסה יהושע בן ציון לעכב את מתן החנינה. אך הנשיא זלמן שזר החליט להתעלם ממיכתבו האישי, ולשחרר את נחמיה. אחרי שריצה שתי-שעשרה שנה מאסר-עולם שהוטל עליו.

"חיה

רעה"

"אני מכיר טוב את יהושע בן-ציון. הוא יותר גרוע מחיה רעה. מי ש-נופל לידים שלו, אין לו סיכוי לצאת ב-שלום. והוא ישתה את הדם שלו עד שימות לגמרי.

"הוא אותו יהושע בן-ציון. כמו שאני הכרתי אותו, וחבל שאלה שהודרו לתת לו חנינה, לא הכירו אותו כל-כך טוב כמוני..."

"השתחררתי מהכלא, ולא נשאר לי גרוש על הנשמה. קיבלתי קיוסן קטן למכירת משקאות קלים וסגריות, וחודשים שלמים התקיימתי רק מפיתות ופלפל, כי לא היה לי משהו אחר. עבדתי כמו חמור, והצלחתי להגיע למשנה. יש לי שוב מישר פחה, הילדים שלי גדלו, הגעתי לדירה ולמכונית משלי, לכל מה שבן-אדם יכול לשאוף, אחרי שעובר עליו מה שעשיתי אני שילמתי את החוב שלי על מה שעשיתי. אבל אוכל אותי חזק שבן-ציון לא קיבל אפילו חלק קטן ממה שהיה מגיע לו באמת..."

קשה למנות את מיספר הבקשות לחנינה בכתב ובעלפה, שהגיש יהושע בן-ציון בתקופה שבה ישב בכלא. קשה למנות את אותן סיבות בריאותיות שהביאו כדי לחזק את בקשותיו. אך ספק רב אם זכר, בין בקשת-חנינה אחת לשניה, את הנכה מירושלים, שאול נחמיה, ואת בקשות-החנינה שלו, שלא הוציאו אותו מהכלא. משהו שגורלו לא שפר עליו, והוא לא הכיר את כל האנשים החשובים במדינה, וכל בקשותיו נתקלו בלאוו מוחלט של יהושע בן-ציון.

לפני 23 שנים, במהלך מישפטו של שאול נחמיה, הקדיש העולם הזה (882) שני עמודים ליומנו האישי של הנאשם. בעמודים הנאים מתפרסמת כתבה זו בדיוק כפי שהופיעה בשעתו, ללא שינוי כלשהו.

מענה מעשרים שנה חלפו מאז אותו רגע, שבו ראיתי את שמואל בן-ציון שוכב בשולית-ידם לפני. "השנים עשו את שלהן. אני השתדלתי למחוק מזיכרוני את אותה תקופה בחיי. אבל כששמעתי, לפני חודש, שיהושע בן ציון, בנו של שמואל, השתחרר מהכלא לאחר שישב רק שנתיים מתוך שתיים-עשרה השנים שקיבל, חזרו אלי כל אותם זיכרונות רחוקים.

"אני יושבתי שתיים-עשרה שנה, רק משום שיהושע בן-ציון התנגד בכל תוקף שאקבל חנינה מנשיא-המדינה, והפעיל את כל השפעתו והקשרים של מישפחתו כדי שאותה חנינה לא תינתן לי. זה אותו יהושע בן-ציון, שמהרגע שהורשע בבית-המישפט לא הפסיק להתחנן שיקבל חנינה, אותה חנינה שלפני עשרים שנה מנע ממני באכזריות..."

כך אמר השבוע שאול נחמיה. כשנפתחו שערי הכלא לפני יהושע בן ציון, והחל הפולמוס הציבורי על השאלה האם היו נשיא-המדינה וראש-הממשלה צריכים לחון את האדם שהוגדר כגנב הלאומי של מדינת ישראל, ניסו אנשים רבים לפרוט על רגש הרחמים. הם טענו שלאור מצב-בריאותו של בן-ציון, יש מידה רבה של אכזריות בהמשך החוקתו בכלא. ללא טיפול רפואי נאות, אך כאשר היוצרות היו הפוכות, ויהושע בן-ציון ניצב בעמדה שבה היתה לו השפעה על גורלם של אנשים אחרים, הוא לא הפגין את מידת-הרחמים וקבע בצורה חרי-משמעת: אין חנינה!

"שהיה

לך לב..."

ב-20 באוקטובר 1954 נרצח בן ירושלים שמואל בן-ציון, אביו של יהושע בן-ציון, האב, שהיה אחד מעשירי ירושלים ובעל מיספר בתים ברחבי העיר, השכיר את דירותיו, והיה ידוע בקשיחותו כלפי שוכרי הדירות, "שמואל בן-ציון" נזכר השבוע אחד מעורכי-הדין בעיר, "היה ממש חונק את הדיירים שלו, כדי לקבל כל פרטה שהם היו חייבים לו. משיחות עם אנשים ש-הכרתי באותם הימים, ושהיו דיירים שלו, אני יכול לומר בפה מלא שזו לא היתה

כיצד נבדל

שעור לי בהשגת סכומים ניכרים. היה עלי לעבוד יומם ולילה לסילוק החובות, ועד מכירת החנות הייתי עוד שקוע בחובות די ניכרים. אטאט התגברתי על כל הקשיים וסידרתי את החנות ללא עזרת איש.

בשנת 1953-54 עבר על משבר חזק שלא יכולתי לעמוד בפניו. המצב הכלכלי היה ירוד, ולא יכולתי לעמוד בהתחייבויותי, ולפרע 2 שטרות אשר היה עלי לפרעם לפקידת בעל הבית בן ציון. (6 ל"י כל שטר). בחודש השלישי שלחתי את בני עם 18 ל"י כדי לשלם לבן ציון או לבאכחו. אולם הם דחו אותו. בא בני וסיפר לי כי לסיבת סירובם, מדוע אינם רוצים לקבל את הכסף? הם ענו לי שאשלים בבית המשפט, כי כבר תבעו אותי למשפט, מכיון שאיחרתי בפרעון השטרות.

כעבור שבועות מספר קיבלתי הומנה לבית המשפט. עליתי שוב לבאכחו של בן ציון, גדעון ריינר, והראיתי לו את ההומנה של בית המשפט. הסברתי לו כי אין ברצוני ואין לי את הסבלנות להופיע בבית המשפט בענין הסכסוך הנ"ל. ושוב הצעתי את שכר הדירה אולם הוא עמד בסירובו. לא עלה בדעתי כי אפשר להכניס את הכסף לבנק או לדאר לחשבונא.

ערביאיים

בסופו של דבר השיג את צוהפינוי ימים מספר לפני הגיהפסה. פניתי לבית המשפט ובקשתי לדחות את צו

זהו סיפורו של הוכה הואשם בהריגת בעל- הבית הירושלמי בן ציון אחר' ס'כסוך דיירים שרבים מסוגו בארץ.

הפינוי עד אחרי החגים, בתקוה שאוכל להספיק להתפרש עם בעל הבית.

ימים מספר לאחר החגים הופיעו בבית שוטרים ופקידי ההוצאה לפועל, וביקשו לפנותי בכוח. הסברתי לאנשי המשטרה שאני מוכן לשלם את הכל, ואף את הוצאות המשפט וכל הוצאות אחרות. המשטרה ופקידי ההוצאה לפועל התערבו לטובתי אצל בן ציון, אולם ללא הועיל. התארגנה קבוצה של שכנים ובראשה מר צבי כספי אף הוא שכן, אשר ביקשה להתערב לטובתי ואף התקשרה עם כל מיני אנשים אשר יש בידם לעזור, ואף עם השופט עצמו (זה שהוציא את צוהפינוי). כל אלה התקשרו עם בעל הבית טלפונית בתקת להשיפע עליו לחזור בו מהחלטתו ולבטל את צוהפינוי, וגם אז לא עזר במאומה. חיתת הצעה מצידה של בתו של בן ציון שאם אחיה מוכן לשלם סך של 110 ל"י עבור אותו לילה נוסף, אז הם יסכימו להשאיר אותי בדירה עד למחרת. בלי ברירה שילמתי את הסכום המבוקש עבור אותו לילה נוסף. זה הרגיו את הנוכחים וחמתם בערה בהם. שאילוני להם הסכמתי לשלם סכום כה מפולפל? בסופו של דבר שילמתי את הסכום הנ"ל ונשאירתי לילה נוסף, והבטחתי למשטרה כי למחרת בשעה 8 בבוקר אחיל לפנות את הדירה בלי כל לחץ.

למחרת בשעה קרוב ל-11 לפנה"צ ביקרה אצלי המשטרה ובראשם הקצין אפשטיין וראת שעמתי בדיבורי, ובשעה 12 בדיוק פניתי את הדירה ממש עם כל חפצי ומסרתי את המפתחות במו ידי לידו בתו של בן ציון הגברת ריינר. שמתי פעמי לכפרסבא אצל המותי, המתגוררת בצריף רעוע וסדוק מכל עבר, ומשפחתי פחדה ללון באותו הצריף מחמת השרצים והנחשים המצויים לרוב באותה הסביבה. באותו הלילה הראשון קמתי לאחר הצעות כמוכה-סגורים אל בית השימוש. עדיין לא האמנתי שאני מפונה מהדירה והלכתי בכיוון שאילוני התרגלתי שנים, אולם בדרך הליכתי נשלתי מלוא-קמתי כשנתקלתי בלא-יודעין בקיר. מיד נזעקה אשתי ושאלה אותי מה רצוני. עניתי שאני חפץ לגשת לבית השימוש. היא אמרה לי שבית השימוש נמצא בחצר, קמתי ובעזרת אשתי יצאתי החוצה עלימנת ללכת לבית השימוש. אך הפעם נכשלתי בצעור המים ונשלתי על פני. את הלילה הזה לא אשכח לעולם, את זה קל לקבוע בתיאוריה, אך עמד נא אתה בנסיך, ותווכח!!!

הוא נשאר בחיים

שכבתי על תחיל כמחציתם ולא יכולתי לקום בגפני, ובעזרת אשתי קמתי והחלתי לקלל את בן ציון על העוול שעולל לי והבטחתי לעצמי בהוצאתי כי אסע לירושלים

היריות אשר הפילו את שמואל בן ציון כשדירתה הרוגה, אשר בקרית-משה ירושלים ופצעו את חתנו, גדעון ריינר, הופיעו להפסיד את העתיד הקהל.

אחדים ראו בזה רק פשע נוסף. אחרים — נקמה על רקע דרמתי. אולם כמעט כולם הבחינו בפאזל חדש אשר לא היה ידוע בישראל עד כה — "חבר להשמיד".

עד כה בוצעו הפשעים על ידי הפושעים עצמם. במקרה זה שכר שאול נחמיה שני צעירים, שנועדו, לפי דבריו, לחטוף את בן ציון ולהכותו. המישרטה הקדישה תשומת-לב מרובה למעשה. משפחת הנרצח לא הסתפקה בהוראתו של נחמיה, היא דרשה חקירה מוקדקת של הגורמים, אשר הביאו, לדעתה, לפשע: החזרת נשקו של נחמיה לידו, לאחר שהוחזרם על-ידי המישרטה, בעקבות איומיו המתמידים. בנייהמשפחה אף הרחיקו לכת עד כדי דרישה לשוֹב וזהנהג את עונשיהמוות.

רקע הפשע היה מפוגל להטריד את מנוחתם של בעלי-ביתים רבים: נחמיה ירה בבן ציון, כנראה כנגד סינדרו מכתו של האחרון לאחר שלא שילם את שכר הדירה הזעום בסך 6 ל"י לחודש משך שנים.

בה בשעה שבנימשפחת הנרצח טענו כי זה היה מעשההרצח בכוונה תחילה וכדם קר, קיבל עורףיהרין יעקב הגר על עצמו את תפקיד הסניגור: הוא האמין כי זו היתה רק הריגה, לא רצח זדוני.

"העולם הזה" פנה אל משפחת נחמיה, ביקש חומר על הרקע של הנאשם ויחסיו עם בן ציון. אחותו של נחמיה, אסתר, מסרה ל"העולם הזה" תעודה אנטישית מדהימה, כתובה בכתב-ידו של הנאשם, המתפרסמת להלן כמזוהה וכמשונה, ללא שום שינוי או כיתוב.

נגדות גמורה מצדי, והזרת את בן ציון, שאם הצו יצא לפועל, או ארסק לו את העצמות. זכרתי שבאמצעות אותם האנשים, השכנים ואדם פקיד בית המשפט, השלמנו כו במקום, ובן ציון ביטל את הצו, ברור שלא מרצונו הטוב. אולם למורת רוחו חודש תחילה בנוכחות האנשים שחוו במחזה זה, וחתמתי על 12 שטרות בעד השנה המקבילה, ומאו היחסים בינינו החריפו ונטר לי טינה בליבו.

חלפו שנים ובן ציון בנה לו קומה נוספת מעל אותו הבנין שגרת בו, וביקש אותי ואת כל השכנים שנפרק את אנטנות הרדיו מעל גג הבנין כדי לאפשר לו בניית הקומה הנוספת. ברור שלא הייתה לי ולאף אחד מהשכנים כל סיבה שלא להיעתר לדרישה צודקת זו. הוא הבטיח לפני פירוק האנטנות שעם השלמת הבניית ותחורה כל האנטנות לקד מתן על חשבוננו הוא. במקרים כאלה ההסכמים תמיד היו בע"פ ולא בכתב, אני וכל השכנים סמכנו על הבטחתו של בן ציון, אשר עם השלמת הבנייה סרב למלא את ההבטחה. פניתי אליו בהצעת פשרה, שאתקין את האנטנה על חשבונאי אני, ושוב דחה את ההצעה. ואז נבצר ממני להזהירו אזהרה בזה הלשון: שאם יוסיף לסרב, אפרוץ את הדלת שעל הגג ואתקין את האנטנה לבד. אז קיבלתי ממנו הבטחה שבסוף אותו השבוע (ביום ששי) הוא יאפשר לי את התקנת האנטנה. קיבלתי על עצמי את ההבטחה והא-מנתי שהוא יתיר לי את התקנת האנטנה. ושוב דחה אותי הוא ואשתו כנסות ובסערה. הם טענו שהכניסה שלהם על הגג תתלכלך, ואז בקשתי מהם שאכנס מהכניסה השנייה, אולם הבקשה נתקלה בסירוב ובטענה שזה שבוטע שנגמרה מריחתהאספלט על הגג, וזה עלול להתלכלכל כתוצאה מדריכה על הגג.

אמרתי לו שאלה טענות ותירוצים בעלמא. הוזהרתי אותו בפעם האלף, חזרתי והוזהרתי, שאם לא יעסור לי את מפתחות הדלת, איאלץ לפרוץ אותה ולהתקין את האנטנה. בשבוע אזהרה זו, סגר בחוק ובגסות את דלת דירתו בפני.

ירדתי למטה וללא כל היסוס, עליתי בכניסה השניה, ופרצתי את הדלת באמצעות גרזן שהיה ברשותי. התחלתי להתקין את האנטנה. משראוני למעלה על הגג עוסק ב- התקנת האנטנה, עלה אלי חתנו גדעון ריינר, ואמר לי לרדת ברגע זה, ואם לא — אז הוא ישליך אותי מעל הגג. אמרתי לו שהוא לא יעני לעשות זאת מפני שארסקו עם הגרזן שבידי.

בינתיים הגיעה המשטרה, ובתוכם היה השוטף מנשה מלמד (כיום סמל ב' במשטרת ישראל). המשטרה שאלה לפרטיהסכסוך, אני אמרתי לה שתרבו ותראה. בעל-הבית בא והראה למשטרה את פריצת-הדלת, ואת הגרזן שבו ביצעתי את הפריצה. המשטרה ביקשה אותי לבוא לתחנה והלכתי ללא כל התנגדות מצדי. הגענו לתחנת המשטרה וספרתי להם את כל הענין. השוטף שגבה ממני את העדות היה הסמל קורה יצחק. הענין הגיע לידו הקצין פליצק, וזכרתי היטב שהקצין יחד עם הסמלים הפצירו בבן ציון, וביקשו ממנו דרשו ממנו בתוקף גמרץ שאני אוכל להחזיר את האנטנה, וכי אין לבן ציון כל זכות מבחינה חוקית ומוסרית להתנגד. אז עליתי על הגג על אפו חמתו והשלמתי את התקנת האנטנה. ובעקבותיו הלכו שאר השכנים.

משבר רציו

בשנת 1950, החליטו בעל הקרקע, אשר עליו הקימות את הקיסק שלי, לבנות חנויות על מגרשו. הוא פנה אלי בבקשה שאפנה את הקיסק בכדי שיוכל לבנות. הוסכם בינינו שכאשר ישלים את הבניה אקבל את הפינה המזכרת בכל העיר תמורת 1500 ל"י כדמי-מפתח. סידור הקיסק עלה לי במאמצים רבים, ובעיקר בהשגת הכספים, והודות פניתי למר משה ברעם, מוזכר מועצת פועלי ירושלים,

בעל היומן נחמיה

אני שאול נחמיה נולדתי בירושלים ביום 20.11.24. בהיותי בגיל 6 התחלתי את לימודי בביה"ס העממי. את חוק לימודי גמתי בהיותי בן 13 שנה, ובגיל 14 שנה מרכזית-טלפונים. אולם העבודה בפקידות לא הייתה לרוחי. תמיד שאפתי להיות עצמאי. בשנות 1943-44 נשאתי אשה שילדה 3 ילדים, שני בנים ובת אחת. בשנת 1946 הקמתי לעצמי קיוסק על מגרש וזרו ע"י בית-ההסתדרות, ובאותו הזמן עזבתי את בית הורי מסיבות ידועות, והענקתי את מגורי לאחת מדירות בן ציון.

שכרתי אצל בן ציון דירה בת חדר אחד עם כל הנוחיות בקומת קרקע — בשכר של 6 ל"י לחודש. כדמי-מפתח שילמתי 250 ל"י. במוזמן שילמתי 150 ל"י, ואת השאר בשטרות, או 100 ל"י במוזמן ו-150 ל"י בשטרות. אני זוכר בדיוק, את השטר הראשון פרעתי, אולם את יתר השטרות לא פרעתי, מאחר שגודע לי מהשכנים שעבור אותה הדירה שולמו אך ורק 100 ל"י כדמי מפתח.

היחסים התריים

כזכור, שאר השטרות לא רציתי לפרוע ובן ציון תבע אותי לפנות את הדירה. בבית המשפט לא הופעתי בשעתו מפאת ההפגזה על ירושלים ובינתיים השיג צוהפינוי נגדי מבית המשפט, ואז הופיעו פקידים ושוטרים מטעם בית המשפט ורצו להוציא את הצו לפועל, אולם נתקלו בהת-

בעל הבית

בעל הבית ההרוג ש. בן-ציון

הנהג כי נקבל את המכונית בשעה 7.30—7.00 בערב תמורת 18 לירות.

תיכף שילמתי 10 ל"י, ואת השאר הבטחתי לאחר תחזרת המכונית. על אלברט וגולן היה להשתלט על בן-ציון ו-חזרתו ריינר, להמם את שניהם בקתייה האקדחיים, ועלי היה להשאיר בתוך המכונית עם הטומי.

הטומי ירה מעצמו

אם כן, הכל מוכן, ועלינו לגשת ישר לעצם הענין. על אלברט סיטון היה להביא את המכונית בשעה 7.45 בדיוק ולחכות ע"י בית החרושת למצות. עלי ועל מרדכי גולן היה להיפגש בבית בשעה 7.30. מרדכי הופיע בזמן ותחלנו להכין תוך 15 רגעים את הכל: טומי עם 2 מחסניות, 2 אקדחים חבלי-קשירה ותחביבת לסתימת הפה. נפשנו בדיוק בזמן המוסכם (אגב: ימים מספר לפני הפעולה הזהרתי את 2 האנשים כי אין לפתוח באש חיה, אחרת אני אהרג אותם במקום).

מיד עלינו למכונית. באזהרה נוספת, הזהרתי וחזרתי והזהרתי, ש"באם תפתחו באש, אני אירה בכם במקום על מנת להרגכם". המכונית התחילה לזוז. נסענו והגענו לסוף השדרות בכיוון לבית בן-ציון.

חיכינו רגעים ספורים והם הגיעו, אולם הם נטו ימינה לעבר השיכונים. לפי השערותנו היו צריכים לעבור על ידינו תיכף ומיד. התחלנו לנסוע מסביב לשכונת הפועל-המזרחי ועצרנו בהצטלבות-השבילים סמוך לביתו של בן-ציון. כעבור רגע אחד הם באו ועברו ממש ע"י המכונית.

מיד קפצו מן המכונית אלברט סיטון ומרדכי גולן, וכל אחד השתלט על אחד. בן-ציון וחזרתו התחילו לצעוק ומיד גם אני קפצתי מן המכונית לעבר המותקפים עם הטומי שהיה מכוון אל המתקיפים וצעקתי לא לפתוח באש. בו ברגע נפלטו כדורים מהטומי שהחזקתי, ומתוך אי-יצוב משקלי ומהתרגשות והתבלבלות.

השאר ירוע למשטרה וגם לכולם.

קפצנו למכונית ונמלטנו לגבעתי-שאל. ביקשתי שוירדו אותי ע"י ביח"ר פרומין. עליהם היה לקחת את הנשק לבית-מומיל אצל מרדכי גולן, ועל סיטון היה להחזיר את המכונית לבעליה. בשעה 9.30 הופיעה המשטרה בביתי וביקשה כי אתלבש ואבוא אצלם. התלבשתי והלכתי אצלם למשטרה.

הקצין גרנות ומר מיכר התחילו לחקור אותי והציגו בפני מספר שאלות: אם שכרתי היום מכונית ואם אני מכיר את משה עדיקה. ביקשתי מהם מנוחה של חצי שעה בערב, ובינתיים הוזמנו אותי לקפה וסיגריות. כעבור חצי שעה סיפרתי במשטרה את כל האמת. ובוה הגני לסיים את רקע מעשי. וכמו-כן הגני מורה במעשים, ולא באשמה. הגני לציין כי נמצאה ברשותי פתקה בזמן היכנסי לבית הכלא. ניסיתי לגרעה אולם השוטר העיר לי כי אין לזרוק כל הפק, ויש להניח הכל על השולחן.

והנה תוכן הפתקה:

"הנך עצור בידי למשך 10 רגעים ובאם תתנגד למעצרך הגני יורה בך במקום."

אבי מבלי לעזוב את פתח הבית למשך ימים. לבסוף לא יכולתי לשבת בבית באפס-מעשה. התחלתי לתכנן כל מיני תכניות ולהשוב על איוה שהוא עסק חדש. יצאה שמורה עלי בעיר ששיחקתי קלפים והפסדתי מרבית הכספים אשר היו לי. הידיעה הזאת שברה את רוחי, ולא היה לי יותר חשק לחשוב על שום דבר אחד מלבד על בן-ציון, כי הוא הוא הגורם ששינה מהלך חיי התקינים. התחלתי לחפש כל מיני תכניות איך אוכל לדרוש ממנו את כל ההפסדים והסבל אשר קרה לי באשמתו.

תכנית החטיפה

באחד הימים פגשתי את המכר מרדכי גולן והזמנתי לביתי וגוללתי בפניו את קורותי עם בן-ציון כתוצאה משרירות לבו. סיפרתי בין השאר על "תכנית" ושאלתי את דעתו אם יסכים להצטרף אלי. הוא הסכים בשאלו אותי על פרטי התכנית. הסברתי לו כי בדעתי לחטוף את חתנו של בן-ציון ולא לצו לשלם לי את ההפסדים ופיצוי לסבל שסבלתי עם כל משפחתי. ישבנו יחד, תיכננו תכניות והגענו לכלל מסקנה כי נכתוב "פתק" בזה הלשון: "הנך עצור בידי למשך 10 רגעים, ובאם תתנגד למעצרך הגני יורה בך במקום."

היה עלינו לעקוב אחרי תנועותיו כדי שיוזמן לנו בעת שהוא בא הביתה בערב מן העבודה, ואז היה על מרדכי גולן לגשת אליו, אל גרעון ריינר, להגיש לו את הפתק ולשאלו היכן הכתובת הכתובה בפתק. בזמן שהוא יעיין בפתק, נאלצו ע"י איום באקדח לבוא אתנו למחסן אצל אבי אשר שם גרתי.

תצפיתנו אחר עקבותיו של ריינר לא נשאר פרי, כי אף פעם לא הזדמן לנו לראותו לבד. ביטלנו את התכנית וניגשנו לתכנית אחרת. ישבנו מחדש ותיכננו תכנית חדשה. בסופו של דבר החלטנו כי דורש לנו עוד אדם. אני אמרתי לגולן שאוכל להשיג עוד אדם, אולם אינני יודע בודאות אם יסכים לקבל את ההצעה. ניסיונו לחפש את אלברט סיטון, לאחר חיפושים נודעה לנו כתיבתו. פנינו שנינו אליו והזמנו אותו אלי הביתה. סיפרתי לסיטון מה יש בדעתנו לעשות ושאלנו ל-הסכמתו, ואם נצליח בחטיפה יקבל כל אחד מהם סכום מסוים שלא קבענו אותו מראש. ניגשנו מיד לענין. התחלתי לספר להם את פרטי התכנית, וגם סיפרתי להם על הנשק שיש ברשותי, ועלי להשיג עוד אקדח למען נהיה שלישינתו מזויינים.

עקבנו עוד מספר ימים אחר תנועותיו של ריינר, וראינו שכל ערב-שבת הוא הולך לבית-הכנסת שבשכונת קרית-משה מונטיפיורי בין השעות 6.45—7.00. הוחלט בינינו סופית כי בערב-שבת, תאריך 20.8.54, נבצע את החטיפה ויהי מה.

הגני לפרט את פרטי התכנית: היה עלינו להכין את המקום הנ"ל אשר בו היה עלינו להחזיק את הנשק. ביום שלישי 17.8.54 ניגשתי ביחד עם אלברט סיטון לרחוב ממילא, ושם פגשנו את משה עדיקה. שאלנו אותו אם הוא מסכים להשכיר לנו את מכוניתו ליום ששי בערב בתאריך 20.8.54. קיבלנו תשובתו החיובית, והוסכם בינינו ובין

החתן גרעון ריינר

ואגמור את החיים של בן-ציון. נסעתי לירושלים לפי ההבטחה וניסיתי להתנקש בבן-ציון ע"י האקדח שהיה ברשותי (ע"י מוסד חינוך עוורים). אולם נכשלתי והחטאתי את המטרה. הייתי בטוח שהכדורים שיריתי לעברו פגעו בו, וכי בן-ציון אינו עוד בחיים. במהירות רבה הסתלקתי מהמקום תוך בטהון גמור שבן-ציון חוסל. באתי לכביש תל-אביב ע"י בית-ספר לפני ונסעתי באמצעות טרמפ במכונית פרטית של הסוכנות היהודית. תוך כדי נסיעה בק"מ 4—5 מירושלים השלכתי את האקדח מהחלון.

הגעתי בערב לכפר-סבא ולמחרת קניתי עתונים בתקוה כי אוכל לראות הודעה על התנקשות בבן-ציון. אולם שום הודעה בנוגע זה לא פורסמה.

לאחר ימים מספר באתי שוב לירושלים ונודע לי כי בן-ציון חי וקיים. ובאותו יום חזרתי לכפר-סבא. מבלי לעזוב את הבית במשך שבוע שלם, הרהרתי בכל מה שנעשה, ובפרט בכשלוני. כעבור ימים מספר חשבתי בלבי כי טוב שנכשלתי במיומתי. התחלתי להרהר מחדש כי מקרה ואיטאט השלמתי עם המציאות הקיימת והמצב בו נתונה משפחתי. בתחילה חשבתי לשכור דירה בכפר-סבא, או בסביבה. אולם לאחר הרהורים רבים נמנעתי מכך, כי הכסף אשר היה ברשותי אולו מיום וגם לא יספיק לדירה וגם להסתדר בעסק כלשהו. החלטתי לא לשכור דירה ולסבול בצריף הנ"ל, עד שתחלוף הגזירה. התחלתי לנסוע יום-יום לת"א כדי למצוא עסק שיתאים לי.

מצאתי מקום מתאים בתחנת המרכות ששם יש אפשרות לבנות קיוסק. התעניינתי ברצינות ונודע לי שהמקום שייך לעיריית ת"א. חשבתי, אם אגש לעיריה בלי המלצות

"העולם הזה" מפרסם סיפור זה כדי להצביע על בעיה אנושית וסוציאלית אשר החברה חייבת לתת עליה דעתה

לא תצמח לי כל תועלת. ואז החלטתי לנסוע לירושלים ולפנות למר משה בר-עם מזכיר מועצת-הפועל-הירושלמי. גוללתי בפניו את כל הפרשה. מר בר-עם נתן לי את ההמלצות המבוקשות לעיריית ת"א ולראש-העיר וגם העתק לחבר מועצת העירייה מר שכטר. חשבתי לקבל עוד המלצה מאישיות יתור גבוהה. נצץ בי הרעיון שמוטב לפנות לנשיא-המדינה, אולי אפשר יהיה לקבל ממנו המלצה. פניתי לבנו של הנשיא עמרם, אותו אני מכיר יפה, וסיפרתי לו את צרתי וכל אשר קרה אחתי. הוא הסכים לקבוע לי ראיון עם אמו ובאותה ההזדמנות יספר גם על מצבי וגם כל אשר קרה אותי.

כעבור מספר ימים באתי שוב לבנו של הנשיא. ונודע לי כי את ההמלצה לא אוכל לקבל כרגע מפאת מחלתו של הנשיא, ובאין ברירה נסעתי בחזרה לכפר-סבא למר סורקיס, כי גם לפני זה פניתי אליו בתקוה שאוכל לקבל הדרכה ממנו. הוא ענה לי שהעבודה בכפר אפשרית רק לאדם בריא, ולפי דעתי לא אוכל להסתדר שם, וגם העיר לי שאם אצטרך לעזרתו הוא יסכים לעזור לי במידה האפשרית.

בסופו של דבר קיבלתי ממנו את ההמלצה לעיריית ת"א וראש העיר מר לבנון, וגם העתק ההמלצה למר שכטר.

סחבת ואכזבות

פניתי אל העירייה עם ההמלצות שהיו לי, אולם הם הפנו אותי לחבר מועצת העירייה מר מנחם כהן. האחרון אמר לי שלא אשלה את עצמי וכי לא אוכל לקבל קרקע מנסך עירוני לבניית קיוסק, אלא אם אוכל להשיג מגרש באחד המקומות בת"א, או הוא ילחץ על העירייה שתתן לי את הרשיון המבוקש.

מקומות כאלה מצאתי בת"א, אולם בעלי-בתים כאלה דרש וסכומים דמיוניים בעד הסכמתם. המשכתי עוד לחפש עד שמצאתי מקום מתאים ברחוב אלנבי פינת שדרות רוסשילד. כתובתו של בעל-הקרקע נודעה לי מאחד מתווכים ששמו הפרטי הוא עמרם. פניתי אל עמרם זה, התעניינתי וגם הצעתי לו שיגש אל בעל הקרקע בהצעה מעשית: כי אני מוכן לשלם 5000 ל"י כדמי מפתח בעד הסכמתו ובעד כל הוצאות הבניה שתחולנה עלי, וגם 200 ל"י שנה חדש. ההצעה נתקבלה בעיני עמרם כ"הגיונית ופנה לבעל-הקרקע ששמו מקס מלון כהן שיסכים, אולם מר מקס לא רצה אפילו לשמוע את ההצעה עד תומה וגם דחה אותה. לאחר כל ההתרוצצויות, ומבלי כי סיכוי באופן החלטתי לחזור לירושלים. באתי יחד עם כל המשפחה וגרתי באחד החדרים אצל

תצפיות לעבר הסתיו והחורף

הכל הולך!

הכל מתאים!

סוד גדול מעל חתלות בלבד, לנועזות

רים עם או בלי שרולים כשמהם מבצצות חולצות-תחרה. אפילו הסוודרים יהיו סרוי גים החורף בצורת תחרה, ומצמר עדין ורך. ואם את אוהבת להיות סרוגה כולך, הרי השנה גם המיכנסיים יהיו סרוגים וצמודים ויסתיימו בתוך מגף או מקפלים עד הכרך.

אפשר להסתובב עם חצאיות ארוכות, ובי משך היום משתנים האורכים מאחרי הברך ועד למיני. לכל הנשים הרומנטיות, בשורות טור בות. המראה הרומנטי שריר וקיים. השמר לות עדיין רכות ועשירות בכד. מעל ל- שמלות וחצאיות רחבות אלה נלבש סוודר

אווירה לונדונית

בבוטיק

בתל-אביב נפתח בוטיק מיוחד במינו בשם פורטובלו.

בעלות הבוטיק הן ישי יפהפיות לאימקומיות. המציעות מיכחרי-בגדים אופנתי, בעל טעם משובח.

ונדי מאנגליה ושרה מגרמניה בונות את האוסף בבוטיק עליפי טעמן הבילעדי. חלק מהדגמים מיובא מאנגליה, גרמניה והמזרח-הרחוק, וחלקם נרכש בשוקי-פישפשים ברחבי העולם.

הדגמים הנתפרים בארץ מעוצבים על-ידי השתיים ומשקפים את טעמן.

בערבי-הפתחה של הבוטיק נכחו דוגמניות צמרת תל-אביביות, שבאו לחפש דגמים חדשים ומקוריים.

המקום עצמו תוכנן על-ידי ארכיטקט, ידיד של השתיים, שהצליח להשרות בבוטיק אווירה לונדונית טיפוסית.

חזרת-בתשובה של הבלייזר

ברכיים. הנועזות תעונה לצאת עם סוודרים אלה מעל לתותלות צמר עבות בתוך זוג מגפיים. מוכיר את אופנת המיני???

לעומת המראה הפרחתי קמעת מאון את המצב המראה הרציני המאופק. ה- אופנאים מבשרים את שובם בתשובה של הבלייזר והחליפה הקטנה. הבלייזר בי גיורתו הקלאסית שוב יילבש מעל ל- חולצת כותנה או משי. אין זה משנה אם הוא חלק, מקוקו או מנוקד, כל עוד הוא שומר על קווים של בלייזר. את ה- בלייזר אפשר ללבוש עם מיכנסיים או חצאית. וגם כאן אין העונה מיגבלות מיוחדות. עדיין אופנתיות החצאיות ה- חבת, ולעומת זאת חזרה גם החצאית הצרה.

לגבי האורכים שוב אין טאבו. בערב

עם התקרב הסתיו והימים שוב קצרים יותר. מתעוררת השאלה הנשית הנצחית: מה נלבש בחורף???

בעונות האחרונות היו התשובות לשאלה מביכה זו די מוגדרות. אולם השנה קשה להגדיר בדיוק מה נלבש. כיוון שנלבש הכל. זוהי הזדמנות טפס לבידס ולהוציא בשם את כל מה שיצא מהאופנה. כי ה- שנה הכל חוזר.

המראה הרומנטי יהיה, לדעת המומחים, המראה הכללי. ובמה דברים אמורים? השמלות והחולצות גולשות בחופשיות עם הרבה וולאנים ותחרות. ולמי מאיתנו אין איור חולצת תחרה ישנה? ובכן בחורף הקרוב דאגי ללבשה מתחת לסוודר רך. הסוודרים יהיו אמנם רכים בסריגתם או-לם גדולים, עבים ונופלים עד קרוב ל-

חובב ומיקצועית: דביר והדוגמנית בן-עמי

האם ממודים תצא המודה

לפני שבועות מספר נערך מיפגש-אופנה נוסף במלון רמאדה תחת השם מודים. רבים האנשים הקשורים לעולם האופנה בארץ הרימו גבות, היות שרק מספר שברות קודם-לכן סימו לבחור לקנות ולהציג את אופנת חורף 78/77 במפגש פלאש. מסתבר שיש דברים בגו. סיפר לי צבי דביר, מתכנן ומבצע האירוע, כי למעשה אין לי כוונה להתחרות בשבוע פלאש, הנערך פעמיים בשנה על-ידי חברת-פירסום תל-אביבית ידועה.

הוא קיבץ סביבו מספר יצרנים אשר נשרו מפלאש מסיבות הידועות רק להם, והתקבצו תחת השם מודים. מושבם נקבע לשלושה ימים בבית-מלון, שם הציגו את אוספיהם בחדרים ובתצוגת מסלול. לדבריו של צבי דביר הצליח המבצע מאד, דבר המשתקף בהזמנות שנערכו.

רוב המבקרים היו קניינים שהוזמנו על-ידי המארגן הנלהב. לשאלתי בקשר לכישוריו באירגון האירועים השיב צבי דביר כי הדבר אצלו במיסגרת תחביב. "איני מתחרה בשבוע פלאש כיוון שאני מארגן את המיבצע למטרות רווח וכולנו רוצים שהמתכונת של המיפגש תשאר קטנה, שמונה יצרנים בלבד", אמר. מיצרנים אחרים הבנתי שאין בדעתם להחליף את מתכונת התצוגה של פלאש והם מרוצים מאד מהאירגון, כך שלמודים אין ברירה.

קנייני הרשתות הגדולות יאלצו עתה שוב לכתת רגליהם ממיפגש למיפגש כדי לערוך קניותיהם, וזאת אחרי שמיפגש פלאש הצליח לקבץ תחת קורת-גג אחת את רוב יצרני האופנה בארץ.

דובי שטיר, מארגן מיפגש פלאש, לא היה מעוניין כלל להגיב בעניין זה, בגלל

דוגמנית שלומית אמיר בתצוגת „מודים“

עיסוקי הרבים. ברגע פנוי אמר כי הוא מייצג חברת-פירסום גדולה עם אפשרויות וידע בשטח הפרסום, וכי חברתו תורמת ליצרנים המשתתפים במפגש הרבה יותר מבחינה פירסומית מאשר מיפגש המארגן בצורה בלתי-מקצועית. כן קשור המיפגש בקשר שוטף במשך כל השנה עם חנויות קטנות מדן ועד אילת, והעליהן עולים לרגל למיפגש זה פעמיים בשנה, שם הם מסכמים את קניותיהם.

כדאי לדעת: על מישקפי-שמש ונשים

שימי לב: על העדשות להיות מלוטשות היטב, אחרת עלול להיגרם כאב ראש. בי

ידי קליטה של קרניים בהירות יותר מבלי להשפיע על טיב הראיה.

כל אופנאי בינלאומי המכבד את עצמו מוציא מדי שנה מיבחר חדש של מישקפי-שמש. מסתבר שמישקפי-השמש הפכו אבי-זר אופנתי לכל דבר, ובלעדיהם אוי-לי-עיינים שכך נראות.

המיבחר עצום והסיגנונות שונים, לכן הבחירה כה קשה. בארץ תפסו משקפי-השמש של דיור מקום כבוד, וכל אשה המר כבדת את עצמה מאכסנת בארנקת זוג זה בין אם הוא הולם אותה או לאו.

השוק מוצף גם במשקפי שמש מפלסטיק בעלות צורות מפתות. אולם הנשים שור-כחות לעיתים קרובות כי תפקידם העיקרי של המשקפיים הוא להגן על העיניים מפני השמש.

הדוגמניות מקפידות להרכיב משקפי שמש כדי למנוע מיצמצי-עפעפיים, מיר-תרים דבר הגורם לקמטים באיזור שמתחת לעיניים.

את זוגיות המשקפיים יש לבחור בקפדנות. ההנחה שזכוכית כדה יעילה יותר אינה נכונה כלל וכלל. אין לערבב בין זכוכית פילטר מסננת לבין זכוכית מוצלת. זכוכיות פילטר מכילות חומר מסי-נן המגן על העין מקרניים אולטרה-סגול ואנפרא אדום וכך מגינות מסינוור על-

מישקפי-שמש חדשים של „דיור“

מישקפי נורל

ארצות הים התיכון גוון העדשות המומלץ הוא ירוק או אפור, ויש להמנע מצבעים כמו ורוד או כחול.

מישקפיים גדולים מדי, נוסח משקפי-הפרפר של דיור, משאירים סימנים על הלחיים. עדשות שצבען הולך ובהיר כלפי מטה מקנות מבט מיסתורי יותר.

עוד לפני המירכו תפקיד מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה כבר ברור לגמרי מה יהיו תוצאותיו. עד כדי כך ברור עד שנדמה כי איש לא יגיש את מרעמדותו, לפחות לא באופן רציני, מלבד חיים יבין.

את מקומו של יבין כיום יתפוס הפרשן המדיני של הטלוויזיה **יעקוב אחימאיר**, אשר יקבל גם תואר רישמי של סגן מנהל מחלקת החדשות.

התחרות על הכתב המדיני

כאשר יקבל **יעקוב אחימאיר** את תפקיד סגן מנהל מחלקת החדשות ויורשו של **חיים יבין** כרכו מערכת החדשות יתחרו שלושה על מקומו כפרשן מדיני. המועמד הטבעי ביותר לתפקיד זה הוא **דן רביב**, הכתב לענייני מפלגות של הטלוויזיה וראש מערכת תליאביב אולם ספק אם רביב יקבל על עצמו את התפקיד. רביב יודע כי בתפקיד כתב מדיני הוא יהיה מוגבל יותר מאשר בתפקידו ככתב לענייני מפלגות במסירת מידע ולא קר סמת לו גם הדרשה לרוץ כמעט יום יום מתליאביב לירושלים.

מועמד אחר הוא **אלימלך רם**, הכתב הפרלמנטרי של הטלוויזיה אולם נראה כי רם מאהב בתפקידו בכנסת ולא יסכים לוותר עליו עבור תואר של פרשן מדיני. לרם גם ברור כי בנושאים מסוימים הוא יביא פרשנויות מדיניות בתוקף תפקידו ככתב פרלמנטרי.

המועמד השלישי אשר בודאי ישמח לקבל על עצמו תפקיד זה הוא **יורם רונן**, החוזר בשבועות הקרובים מארצות הברית.

אין להוציא מכלל האפשרות כל על יבין ויפסל לחץ פוליטי למנות איש המי קרוב לראש הממשלה, אשר אינו איש טלוויזיה כיום. אך נראה כי להצגה כזו מבחון יגרמו קשיים בגלל התנגדות עיבר ועתונאי מחלקת החדשות.

טסלר יצא שוב לחופשה

שינוי נוסף שיחול כפי הנראה לאחר מינויו של **חיים יבין** כראש מערכת החדשות יהיה הפקעת חבט שני מידיו של **שמעון טסלר**.

בין טסלר ליבין עבר חתול שחור לפני מספר שנים, כאשר יבין חזר מחוץ-לארץ. ימאו השניים אינם מחליפים מילה זה עם זה. משך כל תקופת חבט שני טרען יבין כי התוכנית גרועה וכי יש צורך לגוון את עורכיה ומגישיה. עד כה לא הסכים **דן שילון** לשינויים, בעיקר כדי לא לעורר תסיסה נוספת במחלקה, אך אין ספק כי כאשר ימונה יבין כמנהל המחלקה, אחד הדברים הראשונים שהוא יעשה יהיה להפקיע את הבלעדיות של טסלר מהתוכנית.

טסלר לא יסכים לכך ויצא, קרוב לוודאי,

הטלוויזיה המיסחרית: 5 מועמדים

מילצ'ין

קול

פלאטו

אייבי

פרס

נתן. אייבי התכוון לפתוח בשידורי טל-וויזיה עוד בחודש ספטמבר השנה אולם לא הצליח בכך. כוונתו של אייבי ויתנה לשדר סרטים ופירסומות בלבד, מחוץ לתוכניות השלום שלו כמובן. עתה לא יצטרך אייבי לשדר בצורה פיראטית אלא יוכל להקים את הטלוויזיה שלו באופן חוקי.

כמו כמעט בכל רעיון שצץ ושעליו הוא קופץ, גם בעניין זה מיהר ח"כ **שמאל פלאטו** לשרון להודיע למספר ידידים מקורבים שלו כי הם יכולים לבשר לציבור כי עומדים מאחוריו מספר משיעים וזרים אשר איתם ביחד הוא עומד לפתוח תחנת טלוויזיה ביום בו יאשר החוק. שרון אף הודיע כי בתחנה שלו יהיו שידורים מיוחדים לעולים חדשים, בעיקר מקרב עולי ברית-המעצות.

בינתיים נראה כי התוכנית הרצינית ביותר היא של יצחק קול, אשר כבר גייס משקיעים לעניין זה. למרות הבטחתו של פרס קשה להאמין כי מפלגת העבודה במצבה הנוכחי תצליח להרים פרויקט ענק כזה. מילצ'ין עדיין בודק את הנושא, אולם אין ספק שאם הוא יחליט בחיוב הוא ייגש מיד לביצוע, ולמילצ'ין יש את האמצעים הכספיים להרים את הפרויקט. יתכן כי אייבי נתן יאלץ לסגת מהי רעיון ברגע שיאשר החוק, משום שהוא לא יוכל להתחרות בתחנות מסחריות אחרות. אך אייבי מתכוון לקבוע עובדות בשטח עוד לפני אישור החוק וכך לזכות בוותק, לעומת התחנות האחרות. לגבי פלאטו-שרון, יתכן שהוא מתכוון להפעיל את התחנה שלו מסיפון הפראנס.

יומון או שבועון העלה פרס את ההצעה להכין תשתית לתחנת טלוויזיה שתהיה שייכת למפלגת העבודה ותקום על בסיס מסחרי. בעקבות הצעתו זו של פרס, שר זכנה להדים חיוניים במפלגה, נפל הירעיון להוציא-לאור שברעיון או יומון חזר קם צוות אשר תפקידו להגיש למוכ"ל המפלגה תוכנית אב להקמת תחנה מסחרית של מפלגת העבודה.

על הצוות למסור לפרס את תוכניתו, לאחר עריכת מחקרי-שווקים ומחקרים אחרים תוך שלושה חודשים, וכן תוקצב סכום כסף לעבודת הצוות. פרס הודיע לחברי מפלגתו כי הוא עומד בקשרים עם משקיע-יחיד אשר הבטיחו לו לממן את ההשקעה הראשונית לפרויקט זה.

מלבד שתי תוכניות רציניות לכאורה אלה, זרקו שלושה גורמים נוספים תבי טחות או ראיונות להקמת טלוויזיה מסחרית. הראשון בהם הוא איש העסקים הישראלי הצעיר שפנה לאחרונה להפקת סרטי קולנוע בדיקת בינלאומי, **ארינו מילצ'ין**. מילצ'ין בודק עתה את הכיוונים המסחריים של הקמת תחנת טלוויזיה בר ארץ, אולם נראה כי לגנד עיניו עומדים שיקולים נוספים מלבד השיקול המסחרי. מילצ'ין, השוחה מרבית הזמן בחוץ-לארץ, מודאג מההיחוס שנוצר בינו לבין ישראל ומחפש פרויקטים שגם יהיו ריוור חיים, גם מעניינים וגם יקשרו אותו יותר לארץ.

ה"איש" בהקמת תחנת טלוויזיה עוד לפני שנודע על החוק של ברמן-מילוא נשמע מספר פעמים מכיוונו של ספן הר שלום ובעל תחנת הרדיו הפיראטית **אייבי**

חוגי הטלוויזיה והעסקים בארץ מניחים כי כבר במושב הבא של הכנסת תעבור הצעת החוק של שני חברי-הכנסת עורכי הדין מהליכוד **יצחק ברמן** ו**רונן מילוא** לפיה אפשר יהיה להקים תחנות טלוויזיה מסחריות בארץ, אשר תתחרנה בתחנה הממשלתית.

גם במצע הליכוד היה פרק שהציע זאת, ולפחות עד שהליכוד עלה לשלטון היה ראש הממשלה **מנחם בגין** מחסידים ההצעה להפקיע את המונופול על השידורים מהממשלה.

מספר גורמים החלו כבר להכין באופן רציני תשתית כלכלית ותוכניתית להקמת טלוויזיה מסחרית בארץ, ואם אכן ייממשו כולם את התוכניות שלהם, יזכו הצופים, כמעט מייד עם אישורו של החוק, בשישה ערוצים, אחד של הטלוויזיה הישראלית ורמישה חדשים.

התוכנית הוותיקה ביותר היא של הר מנכ"ל הנמרץ של אולפני הסרטה הרצליה **יצחק** ("אייצק") קול. עוד בתקופת היר ממשלה הקודמת הגיש קול תזכיר מפורט לראש הממשלה דאז **יצחק רבין** בו ההצעה להקים טלוויזיה מסחרית שתהיה בת פיקוח ממשלתי וציבורי. לפי התזכיר של קול ייממנו את הטלוויזיה, מלבד הר גורמים המסחריים שיתנו לה מודעות, גם משקיעים מחוץ-לארץ והמו"לים של העתור גינם הקיימים בארץ (על פי השטתה הנוגה באנגליה). קול הוכיח בתזכירו כי הטל-וויזיה תוכל לכסות את ההשקעה תוך כשנה מהיום הראשון להפעלתה.

הגורם השני העובד ברצינות על הקמת תחנת טלוויזיה היא מפלגת העבודה. כא-שר החלו הדיונים במפלגה זו על הקמת

דאי, שוב לחופשה ארוכה שבה ימשיך לקבל משכורת ולא לעשות דבר.

התגרה היחידה בהתנחלות

תלונה המתבררת עתה במשרד החינוך, הממונה על הטלוויזיה, היא תלונה שהגישו מספר חברי גוש-אמונים כנגד כתב מערכת החדשות העבודה. כא-רן, בעת כיסוי התנחלויות-הסרק מלפני

כתבים רונן ואחימאיר אוי לעניינים...

שבועיים ביקש רז לצלם במעלה האדומים את ההכנות של גרעין עיר-התמרים ליציאה ליריחו. חברי הגרעין סרבו בתחילה לתת לו להכנס למעלה-האדומים ובמקום התנהלו חילופי דברים שהפכו אחר כך גם לתגרה.

בין היתר עשה רז מה שאסור לעיתונאי לעשות והכנס לזריכות פוליטי עם אנשי גוש-אמונים כשבלטה הזריכות הוא מכנה אותם "פאשיסטים".

איש התאורה בצוות של רז, שנסער אף הוא מהזריכות, חטף מכות מאחד מן השומרים של מעלה-האדומים והיה היחיד בכל מערכת ההתנחלויות האחרונות ש-הורמה עליו יד.

צל"ש ליאיר אלוני

אחד הדסקים במערכת החדשות של הטלוויזיה בו שוררת רוח צוות מעולה הוא דסק הפנים בראשו עומד **יאיר אלוני**. רוח זו, הנדירה בטלוויזיה, נוצרה בעיקר בגלל התנהגותו של אלוני כלפי הכתבים שלו והדאגה הרבה שהוא מגלה לאנשיו שבשטח.

במיבצע הגדול של מערכת-הפנים בעת כיסוי ההתנחלויות הסתרב אלוני בין הצוותים שלו שהיו פזורים במספר אחרים כשהוא מתעניין, שואל, מציע עזרה ואף דואג לכריכים, משקתחם וסיגריות ל-אנשים שעבדו משך לילה שלם ללא שינה. למרות שאלוני לא היה מיועד לצאת לשטח הוא הסתרב משך כל הלילה בין הצוותים, קיבל דיווחים והוריד הנחיות.

מי ירש את אנגל

למרות שהכנסת בפגרה כבר מיהר הר

כתבת אנגל ז'קי בכנסת...

רדיו למנות כתב פרלמנטרי במקומה של הכתבת הפרלמנטרית הוותיקה **יונה אנגל** שנפטרה בשבוע שעבר. את מקומה של אנגל יתפוס **עמוס גורן**, מי שהיה רכז מערכת החדשות בחיפה והובא לירושלים כדי להיות מזכיר מערכת החדשות. במחלקת החדשות התעוררה תסיסה נגד מינויו של גורן כמוזכיר-מערכת המינוי, שבינתיים הוא זמני, ככתב בכנסת, פתר מספר בעיות רציניות שהיו עלולות להתעורר במחלקה רגילה זו.

יוליה בלי רומיאן

היה שרומיאן מת ואין מה לחפש אותה... משלימה (1/93). החרשבת את עצמה לילוליה, עם המציאות. היא מוכנה להסתפק גם בחור נאה ונחמד, שרצוי שיהיה חיפאי ושגילו יגוע בין 23 ל-30. היא לא מבטיחה למות איתו ביחד, אבל לעומת זאת היא בעצמה חיפאית. זה לא אותו דבר? בת 24. נחמדה ונאה — כמור בן לא לפי עדות עצמה אלא על סמך מה שאומרים עליה. 162 ס"מ גובה. אבל יש לה גם עקבים.

אהבה ככומתה שחורה

(2/93) הוא קצין שיריון, בן 21, 178 ס"מ, עם שימחת חיים ואתה לחיים, שאתה בילויים שקטים ומדי פעם הש תולדות חמדות. אוהב טנקים ובנות. או מה הפלא שזה מקובל: האהבה, האהבה, תמיד נר הרתי ממנה כמפני אש מאכלת החרבה ננסים לשכנע אותי ש זה הדבר הנחרד ביותר שיש בעולם. טנקים יש לו, ככל הנראה, בנות, לא כל כך, הוא מחפש מתנדבת שתזין לו את הלב בכיוון הכללי שהוא מפחד ממנה.

סוג הבנות שהוא מעוניין בהן: "רכות, חמימות, עם נש מה יתרה. לא גבוהות במיוחד, אבל עם יופי מלאכי עדין." ואז הוא ישכנע אותן אולי לאהבה גם טנקים.

מיסטורי ומצפף

"בין כל המדורים על השחיתותיות — המדור של מרענ ומאורר, כל הכבוד..." מחמיאה לי (3/93) וזו כשלעצמה סיבה טובה לקדם אותה בתור ה מצפות לפירסום.

"אני רווקה בת 29, אקדמית, אחת שכולם שואלים אותה: איך זה שאת עדיין פנויה? ולכן, מי שישאל אותי שאלה זו נפסל מראש כסתם מרובה.

"פסול גם מי שישאל במיכ תב או בטלפון, איך את נר אית? ע"פ הביקורות אין לי מה להתבייש בצורתי החי צוננית, אך אני מעדיפה כאלה המתעניינים קודם כל באופיי. אני נגד פגישות עיוורות, בי אופן עקרוני, אך יש לי אמן כך ובקוראי מדורך ואקוה של אהבה.

"על עצמי לספר ידעתי, שאני אוהבת קולנוע, ספרים, ים (הרבה בכמויות), טיולים והיתר די גמיש. אומרים ששל אשה להשאיר משוה מיסטורי, מצפף, ולכן אפסיק בנקודה זו. הכדור שלכם."

נקודות זכות

אין לו הרבה מילים, אבל לעומת זאת יש לו (4/93) המון

מיכתבי 31

נקודות, כפי שתוכחו בעצמך: "פשוט חייל המתקרב לשנתו ה-20... המרית את הסתיו... ומחפש את זו שתציטרף אליו לריצות מטרופות על שפת-הים, בזמן סערה. שתריח ותתלהב מחבצלת-החורף... ומהאוויר... בפירוש לא משועמם... שרוצה לתת

מיכתב פרס

גבר שהוא גם חיה

למרות העובדה שבזמן האחרון קמות לי כל מיני מתחרות, המייסדות מועדוני-היכרויות ומבטיחות רק היכרויות עם, אנשי צמרת אקסקלוסיביים, אקדמאים, רציניים ואשכנזים, לא הייתי אומרת שהתחרות שלהן מוגשת בתיבת-הדואר שלי. שזה לא יישמע לכם כמו פירסומת עצמית, אבל אני סבורה שהסיבה לכך נובעת רק מכך שאצלי לא צריך להפקיד כמה אלפי לירות דמי-רישום. בין השאר, הייתי אומרת, שאתה כמו (5/93) לא תמצאו באף מועדון-היכרויות או זיווגים. "אני בחורה בת 22, גבוהה, חזקה ופראית. מחפשת את הגבר שיידע להכניע אותי, להשקיע אותי ולספק אותי. "מתעבת ופנינפ, אינטלקטואלים, נברנים-פסיכולוגים ומתקני-עולם. רוצה גבר שמרגיש שהוא גם חיה ולא מכוונה מקולקלת וחורקת. לגבר כזה אני מבטיחה בתזוג, "התכנה" (ויותר ממה שאפשר להאמין), נאמנה וקשוחה. "אין לי ולא היו לי בעיות של חוסר מחורים, אך נמאס לי מהכלבלבים הילדותיים המרשרשים לי בזנבם כדי לזכות במבט. "דבר נוסף: אידיאליסטים, פאטריסטים ופריקים למיניהם, מוטב שלא יטרחו לענות למכתבי היות ואין לי פנאי לשטויות ולניפוחי-שכל. מקווה שיצור קיים עדיין וקורא גם עיתונים לפעמים."

מכתב פרס מזכה את שולחן בשי, מתנת חברת התמרוקים הדס, חבילת מוצרי יופי בשווי של 200 ל"י מתוצרת החברה. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

ולקבל... רוצה כך... החושבת ומרגישה אותי... בכל גיל... ולשנינו כדאי... נקודות לא יחסרו לכם.

גם ספונ'ה

(6/93) כותב מתוך "יאוש, תיקווה וריח הרפתקנות. הגיל: 31 סתווים, בלונדי עם עיניים

מיכתבים לפירסום במדור זה יש לשלוח לפי הכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכתבים למכותבים ב מדור זה יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה התיצונית יש לרשום את הכתובת הנ"ל ועל הפניחית — המבוילת ב בול של 65 אגורות — את מו"ט פרו של המכותב בלבד. מיכתבים בלתי מבוילים לא יישלחו לתעודתם.

כחולות-אפרפרות, נעים הליי כות, עניי ושובבי שעיסוקו באחד מענפי האמנות. הוא מצפה לך בתנאי שאת "בלונדית כמו השמש הטבעית, אוהבת כמו Love Story, מבוינה ומוכנה להבין ושעיסוקך בשטה הצילום, הארכיטקטורה, הגראפיקה או כל שטח אחר בתחום האמנות הפלאסטיקית." לעומת זאת הוא היה מעריך אם היית יודעת לעשות גם ספונ'ה ברוח טובה. ושלא

תביני אותו שלא כהלכה. הוא מחפש ידידה. לא עזרת-בית.

נחמדון, לא חיילון

היא רצתה אולי שזה ייצא שיר. אבל זה לא כל כך יצא לה. רק משהו כמו: "בסך הכל חיילונת נחמדון / שרוצה להכיר בחור נחמדון / שידע להיות רציני ואוהב / ושלא יהיה עוד חיילון / ושלא יחשוב עלי כעל מסכנה / הקורצת לו מהעתון / ההיפך הוא הנכון. "אך לפעמים קורה, שדווקא דרך הנייר / מוצאים את

יש עוד כמה בתים של המשך, אבל אני מאמינה שר אתם מספיק מבוגרים כדי להשיג לים את השאר בדמיון. מה שאני לא הצלחתי להבין הוא אם השימוש החוזר בביטוי "קטן" מנסה לרמוז על משהו, שכל הזכויות שמורות, כך על כל פנים הוא טרח לציין שלא יעלה בדעתכם להעתיק ולהציג את היצירה כשלכם. הוא מוסיף שאם יש מישהי עם נטיה ל"דברים קטנים", רצוי מאיור חפפה והצפון "היבש", שתודיע לו על כך.

דרוש: טיים

נכון ששנת הלימודים התחילה כבר ונכון שהשמינית היא כתה קשה עם המון שיעור רים ובחינות והכנות לבחינות הבגרות. אבל צריך לחשוב גם על העתיד. וזאת מה שעושה (9/93), תלמידת שמינית ריאה לית, בת 17 וחצי, "בלונדית עם עיניים ירוקות". היא מבקשת למצוא אחד שיהיה א טיים בחילה-אוויר; (ב) בגיל 25-30; ג) מאוורר אשדור, רצוי עם רכב (מפציץ קטן, למשל).

היא יודעת שבייחוד הבקשה הראשונה שלה תיראה מורה, אבל היא מבטיחה הנמקות והסברים לזה שיבחר לענות לה והיא תבחר להשיב לו. לא יודעת אם המורה הזה פופולארי בחילה-אוויר. אבל

עיסוי תאי

"חזרתי זה עתה מסיוור מ"אורגן במזרח הרחוק", כותב אלי (12/93), "ומכל פלאי המזרח אני מוכרח לציין ששום דבר לא שבה את ליבי כמו המוסד הקרוי, עיסוי תאי". שמו של הטיפול הזה ודאי מוכר לרבים, אבל אי אפשר לתאר את שבחיו למי שלא התנסה בו בגופו. העיקרון הוא פשוט מאוד: עיסוי באמצעות קצף סבון ריחני, הנעשה בידי יפהיפה תאילנדית. אלא שלמשן יעילות העיסוי אין המעטה מסתפקת רק בידיה, אלא משתמשת בכל חלקי גופה. "אני סבור שכדי להגביר את תודעת ניקיון הגוף בארץ, כדאי לאמץ שיטת טיבון תאית זו. אם יש מישהי שמתנדבת להיות חלוצת העיסוי התאי בארץ, עזרתי מובטחת לה, לא רק כאובייקט לטיפול אלא גם בהדרכה יסודית עד להשתלמות ובקיאיות כללית. על סמך הניסיון האישי שלי אני בטוח שאם תופץ השיטה התאית בארץ, יהיו גברי ישראל לא רק יותר נקיים, אלא יותר מאושרים."

אם יש לכם מישוה שם, תפנו את תשומת-ליבו.

חובה נעימה

אם גם את נסחפת בסירוף ההימורים בבורסה ויש לך צורך ביועץ נאמן, ייתכן ש(10/93) הוא הפיתרון עבורך. למרות שהוא מתכוון לדברים אחרים. "הרי מסיים השנה את ליי

מודי במינהל-עסקים באוניברסיטה העברית בירושלים ובידעתי לשאת אשה לקראת הר חורף הבא. מעולם לא טרחתי לבלות בחברת בנות המין השני. אינני מבין אותן ואף אין לי כל כוונה לנסות להביןן. אך היות ואני מעוניין בילדים, אני רואה לעצמי חובה נעימה למלא את תפקיד הגבר בתא ה משפחתי, החלטתי לשאת אשה ולשלב את המהנה והמועיל. "חברי טוענים כי אני אדם קר ומחושב (אם כי נאה ומוכשר). דרישותי מבתי-לוגי הינן: נאמנה, שומרת-מסורת, חרוצה ובעלת נכונות להקדיש את עיקר זמנה לגידול ילדים. הצורה אינה חשובה, הבריאות דווקא כן. גילי 29 ואינני מוכן להתקשר עם בחורות שגילן עולה על 22 — כדי למנוע כל ספק בנוגע למיהו הגבר במשפחה?"

יש לי גם עדות חתומה שהוא מתחייב למלא את כל חובותיו כגבר ולדאוג גם לי צרכי הפרנסה. אז מה צריך יותר מזה?

הצ'אנס האחרון

שתי גימנוסטיקות ניצלו את החופש הגדול כדי לשגר אלי את בשרותן. זה אולי יישמע אנכרוניסטי, אבל בכל זאת מסקרן: "לפני שאנו יוצאים מתוך הגלים ושוקעות בים הספרים והמחברות, ניתן לכם

את הצ'אנס לפגוש אותנו ובטוח שלא תתאכזבו (והרבה יותר מזה). כל מה שעליכם לעשות הוא לענות על הדרישות הבאות: להיות בלתי קונבנציונליים, גבוהים, חתיכים וחזקים, כאלה שאוהבים במיוחד ויכולים להרשות לעצמם לטייל ולבלות כשמאחריהם 24 קייצים משגעים. למה לי להתעלל בהן. תעשו זאת בי עצמכם (11/93).

יירה של אחד מידידה, צייר מתחיל, וערב אחד עזרה לו לערוך תערוכה בתוך בית קפה. שניים מהנוכחים במקום סיפרו שהם אנשי קולנוע העסוקים בהסרטה בעיר יוסי טון, והם משוכנעים שאם תביא כמה מן הצעירים לבימת הצילומים, ימצאו שם אנשים שירצו לרכוש כמה מהם ואולי אף להשיג יד עוזרת לקאריירה של האמן הצעיר. למחרת העמיסה שלי 30 צעירים במכוניתה ונסעה ליוסטון. האיש שביים את אותו הסרט, רוברט אלטמן, התבונן בצעירים קבע שהם נחמדים מאד ושאל את שלי: "ומה דעתך להופיע בסרט שלי?" שלי הסבירה שאינה שחקנית ואינה חושדת קת בקאריירה מן הסוג הזה, והסתלקה מן המקום כשהיא חושדת שנפלה קורבן ל"מתיחה". רק כאשר מפיק הסרט התקשר, מאחר יותר, לאוניברסיטה שבה למדה, הודיע לה שהוא שולח מכונית להביאה אל בימת הצילומים כדי לעבור את המיב

כוכבים

כישרון עם רגליים אקזוטיות

מי שהולך לראות את שלוש נשים של רוברט אלטמן ותוהה על ההזדהות המזוהה שיש לשלוש השחקניות עם התפקידים שלהן, למרות המיסתוריות החלומית והסתומה של כל אחת משלוש הדמויות שהן מגלמות, יוכל אולי לרדת לשורש התעלור מה אם יתעכב על המקרה של שלי דובל, אחת מן השלוש, שזכתה בפרס השחקנית ה"מצטיינת" בפסטיבל הסרטים האחרון בקאן. בסרט מגלמת העלמה דובל תפקיד של בת טכסס, בסוף שנות העשרים שלה, ה"עובדת בלוס-אנג'לס וגושה ש"מישפחה בעל צליל צרפתי — לאמורה. ולא במקרה. שלי היא בעצמה בת טכסס, גילה 28, ושם מישפחתה הוא בהחלט בעל צליל צרפתי. ואם כל מה שהיא אומרת בסרט

דיוקנה של שלי דובל כמילי לאמורה ב"3 נשים" — עיניים גדולות

נשמע טיבעי וכן במיוחד, אין זה רק עניין של כשרון דרמאטי יוצא דופן — היא פשוט כתבה 80 אחוז מן הדיאלוג שלה בעצמה, ומשום כך ייתכן שהיא מכירה את הדמות שהיא מגלמת אולי טוב יותר מן הבמאי שהגה אותה.

"מילי לאמורה היא השתקפות של חלק נכבד מאישיותי, אותו חלק שאיני מרצה ממנו," הסבירה שלי. "גם לי יש דימיון פורה ביותר ואילו ריטנתי אותו מוזמן לזמן, הייתי הופכת מיתומאנית, בדיוק כמו גיבורת הסרט." וכדי לעזור לאלה שתו"ר הם עדיין על משמעות הסרט: "מילי לאמורה" אומרת שלי, "היא נערה ש"מסרבת להכיר את עצמה. היא חביבה, נחמדה למראה, אפילו מוכשרת לעבודה, אבל היא חיה בתוך כל האשליות שהיא סופגת מאמצעי התקשורת. ביתה נראה כמו מודעה בביטאון הרהיטים, היא אוסי פת מירשמים מעיתוני נשים ומקטלגת אותם לפי הזמן הדרוש להכנתם. היא אינה מנסה לקשקש, מן הבוקר עד הערב, מבלי לומר בעצם מאומה, וכל חיה מסדרים ומאורגנים להפליא משום שהיא מסדרת להתמודד עם המציאות כפי שהיא. היא מתגאה שאין כמות להכנת ארוחות ערב, ושוכחת שאין איש שמוכן לבקר אצלה. היא טוענת שלא תצא בחברת גבר מסוים עד שלא ייפטר מהצטננותו, אבל שוכחת שהוא אינו מוכן לצאת בחברתה, לא כשהוא בריא ולא כשהוא מצונן."

מסירות מיוחדת. ההזדהות המוחלטת הזאת עם התפקיד והדרך שניתן לה לעשות בו כבתוך שלה, הם תוצאה של שיתוף הפעולה הארוך בינה לבין הבמאי רוברט אלטמן. היא הופיעה עד עתה בשישה מסרטי, שלא לדבר על עצם ה"עובדה" שהוא הוציא אותה מאלמוניותה והפך אותה, להפתעתה הגדולה, לכוכבת קולנוע.

זה היה לפני שבע שנים, כאשר שלי היתה עדיין סטודנטית בטכסס. באותה תקופה היתה שלי מסורה במיוחד לקאר-

כמה כעמים
נסית להפטר מהם—
ולא הצלחת??

אנחנו נחסל את הז'וקים!

נסי פעם אחת את הדרך המודרנית והבטוחה להשמדת הז'וקים
לאחר חיטוי שלנו (שעורך כ"י שעה) את מקבלת תעודת אחריות לשנה. לא יהיו יותר ז'וקים בביתך!
ר"ג, מדיעין 18, טל. 790114-5-6 • אג"ת: טל. 059-3012
יותר משהפריחת: 21. רש"ק 481/75.

הדברת מזיקים

חז"ל
חז"ל

שירותי
ביטוח
חליפות
אופנתיות
לחתנים
בהשאלה!
דגמים חדשים
ואקססורסביים ביותר
תוצרת חו"ל

סלון אמבר הסלון המלכותי לכלות וחתנים
תל-אביב, רח' בן-יהודה 64 (פינת רח' מנדלי)
טל. 245100, 226692

תן טרמפ לחייל

רובקס
המתנה שבהישג ידך

בעיות ולבטים
בחיי המין

מאת
הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

המנוי

קיבלת חשבון,
אנא, פרע אותו
בהקדם.
מחלקת המנויים

דובל וקאראדין ב"גנבים שכמונו" — רגליים שאינן נגמרות לעולם

הנים הדרושים, השתכנעה, וכך זכתה לעלות לראשונה על הבד בסרט בשם ברוסטר מקלאוד (סרט שאלטמן טרען כי הוא מן החביבים עליו ביותר, אבל לא הוצג מעולם בישראל). מאז היתה יצאנית מתחילה בהקלפן ו"יצאנית, נערתו של שודד בסרט גנבים שכמונו (עיד אחד מסירטי אלטמן שלא הוצג בארץ). היסטית תמהונית ורודפת כור כבים בנאשוויל, רעייתו של נשיא ארצות-הברית בבאפלו ביל והאינדיאנים, וכמוכן אחת משלוש נשים. כולם, סרטים של רוברט אלטמן.

נראה שהיא פורטת על מיתר מיוחד במינו בנפשו של במאי זה, מיתר שנעדר מנפשם של במאים אחרים. משום שאחרי

הבט שנים ורא עדיין כמעט שלא זכתה
 להופיע מחוץ למישפחה אלטמן, ארתור
 מישפחה מפורסמת של שחקנים המאמינים
 במבאמי בלב זנפס, ומוכנים להופיע תמיד
 בסרטי אפילו ללא תמורה, ובתפקידים
 הקטנים ביותר.

הרחבת אופקים. ואפשר אולי להבין
 את הסיבה לכך, כשמתבוננים בה ומש-
 וויים אותה לקני המידה הקלאסי של כוכ-
 בת הסרטים ההוליוודיים: היא גבוהה, תמי-
 דה מאד, דקה עד כדי שקיפות כמעט,
 חזה שטוח ורגליה ארוכות עד שנדמה
 כאילו אינן נגמרות לעולם. שתי עיניה
 הגדולות שולחות אל המצלמה מין מבט
 שלא מן העולם הזה, מבט של מי שמס-
 תכלת מסביב רק כדי שלא תחליק על
 המדרכה, שעה שתא חייה את כל חייה,
 כל שניה מתורם, בתוכה פנימה. כל ה-
 דמויות שהעלתה על המסך היו כאלה,
 ושלי אינה מסתירה את העובדה שהיא
 שואבת את ההשראה מתוך עצמה. אשר
 לבוב אלטמן, הוא אמר כבר מזמן כי הוא
 בנה דמויות לפי מידות השחקנים ולא
 להיפך, ומשום כך מרגישה שלי בנוח כל-
 כך במחיצתה.

באהרונה, בעיקבות הפרס בקאן ובעיקר
 בות ההדגים שעוררו סרטי האהרונים של
 אלטמן, הצליחה בכל זאת להרחיב את
 אופקיה. היא תופיעה בסרט טלוויזיה של
 ג'ואן סילוור מילקין (במאת רחוב הסטור)
 וגילמה את עיתונאית התופ התמחה
 בהרמן שלי עם אנני.

תפקיד זה, ליד וודי אלן, הוא במידה
 רבה פארודיה על עצמה. אלא שזה לא
 מפריע לה כלל. "איני רודפת תהילה ואיני
 שואפת במיוחד להיות כוכבת וזהה",
 היא טוענת. "אני מעדיפה להיות לשחק-
 ניתאופי שהמישחק, ולא להופיע, הוא
 העיקר אצלה. קורה לא פעם שאני מתבו-
 ננת בעצמי על המסך ואיני מאוצה כלל
 ממה שאני רואה, פשוט משום שלדעתי
 איני יפה במיוחד. יש לי רגליים ארוכות
 אבל קצת עקומות, כמו לכל בחורה נור-
 מלית, אז מה?"

סרטים

מי מפחד מקאספר האזור?

אולם ההקרנה שבו הוצג סרט חדש בשם
 תעלומת קאספר האזור היה מלא מפה
 לפה. יישוב בו עיתונאי צמרת, כאלה שבין
 אם הם אהבים קולנוע או לאו מרבים
 לראותו כל ימות השנה, בתוקף עבודתם.
 אלא שברוב מבוזבזות, כאשר כבו האורות
 ועל המסך החלו לטייל תמונות שלא היה
 ביניהן קשר הגיוני מיד, וקול של זמר
 השמיע, מעל גבי תקליט ישן נושן, אריה
 מתוך חזית הקטן, החלו הנוכחים תופסים
 שאין זה מסוג הסרטים שהתרגלו לראות
 בעבר. אחד העיר של "זמרת" יש קול גואה
 במיוחד, האחרים יצאו בכיסאיהם ב-
 עצבנות. הסופר מתחיל.

איטי, שיטתי, מסודר להפליא. פרשה
 היסטורית שמסופרת, לכאורה, לפי כל
 החוקים והמסכמות. רק שהפירוש גדול
 של הרגל, פסיקהל משמיע עתה קאנון
 מן פאחלב, מלחין גרמני בן תקופתו של
 באך, ושבו — תמונות חסרות קשר שוב-
 רות את הרציפות על המסך. שיה קמה
 מתגנף ברוח, שעון במגדל כנסיה, גנות
 של בתים, ושוב חזרה הסופר ומתפתח
 לאט, ואז, לאנחת ההקלה של הצופים,
 באה הפסקת השמל גולת, "גרעינים, גר-
 עינים" מתלוצץ אחד מהם, וכשמסתבר
 כי הפסקת השמל תימשך עוד זמן רב,
 קמים הכל ברווחה גדולה, ויוצאים החוצה.
 איש לא חרד לדעת מה קורה בחצי השני

של הסרט. שטרם הספיק לראות.
מבוכה. מה הבין כל כך את אנשי
 המקצוע הללו? הרי בסופו של דבר מדד-
 בר בסרט שזכה בפרס הבימאי בפסטיבל
 הסרטים בקאן לפני שנתיים, הבמאי שלו,
 וורנר הרצוג, הוא מעבר לכל ספק אחד
 היוצרים החשובים של הקולנוע הגרמני
 הצעיר, והפרשה המתוארת בסרט היא
 פרשה היסטורית ידועה שעליה נכתבו כבר
 1000 ספרים שונים, ביניהם רומן של
 יעקב (פרשת מאוריציס) ורסמן, שיר של
 ורלן ומחזה של פיטר האנדקה (שנערך
 שערוריה בארץ, כאשר אמנון דעס סירב
 להציגו בירשבי עולים ובעיירות פיתוח).
 אחת התשובות למבוכה נמצאת אולי
 בסרט עצמו. להבדיל מן היצירות האחרות
 שנגקטו לפני כן בקשר לסיפורו של קאס-
 פר האזור, האסופי המסתורי שנמצא ב-
 כיכר העיר ניהלברג בשנת 1828 כשאניו
 יודע קרוא וכתוב, ואפילו אינו יודע לדבר
 או ללכת, ושנרצח באורח מסתורי חמש

מה היה קורה

לבוגארט?

מעקב של חצות (פאר, תל-
 אביב, ארצות-הברית) — ספרות
 המתח האמריקאית הטובה היו-
 ות תמיד הזדמנות למחבריה להציג באמצעות עלילה
 בלשית, חתך של האוכלוסיה האמריקאית על כל הדחפים,
 התשוקות והתאוות המפעילים אותה. ומאחר שמיטב ספרות
 המתח הזו ממוקם בחוף המערבי (לראייה האמטי, צ'אנדלר
 מאקדונלד), גם האוכלוסיה המיוצגת אופיינית לחלק
 זה של ארצות הברית.

אחת הדוגמות המאלפות ביותר לחידוש האופנה היא
 סרט זה של רוברט בנטון (שותף לתסריט של בוני וקלייד),
 שמציג את הבלש הפרטי, הגיבור הנצחי של סייגון קול-
 נועי זה, בהתגלמותו המבוגרת, כאילו רצה להראות מה
 היה קורה לבוגארט אילו התבגר והגיע לתקופה זו. מאחר
 שבוגארט מת, תופס את מקומו ארט קארני (שזכה באוס-
 קר עבור הארי ווטסון), אשר מנגלם בלש בדימוס, סובל מכיב
 קיבה, צולע ובעל שמיעה לקויה. אולם ערכי המוסר שהיו
 תמיד נר לרגלי קודמיו הצעירים יותר, ממשיכים להדריך
 גם אותו. מתחילת הסרט ועד סופו הוא מחפש את האח-
 ראים למות שותפו, ושום דבר לא יכול להסיח את דעתו
 מן העניין, אף לא הצעות השוחד הקוסמות ביותר.
 את סיפור החקירה מקשט בנטון בדמויות עסיסיות
 ומרתקות בזכות עצמן, בין אם זו שחקנית שהפכה אמר-
 גנית, פטפטנית חסרת-תקנה ותמנונית מושלמת (תפקיד
 מזהיר של לילי טומלין), סוחר ברכוש גנוב, או ספרס המוכן

טומלין וקארני — מוזיאון הכוכבים

למכור הכל כדי להצליח פעם אחת בחייו, בעיסקה אחת
 טובה. ומעל לכל מפורז לכל אורך הסיפור מעין גוון
 נוסטלגי לעולם שעבר, רמזים לגיבורים הקלאסיים של
 עולם הקולנוע, לסרטים הקלאסיים מהם שאב מעקב של
 חצות את השראתו, כאשר אפילו שמו המקורי של הסרט
 הצגת חצות, רומז לזמן שבו מציגים סרטים קלאסיים אלה
 בטלוויזיה האמריקאית.

קולנוע ב־5

פרוטות בלבד!

ניקלאודיאון (גת, תל-אביב,
 ארצות-הברית) — זהו אחד מאר-
 תם הסרטים שמכניסים מבקרים
 למבוכה. ראשית משום שמדובר בסרט שנושא תולדות
 הקולנוע, והוא מעורר משום כך, בכל מי שמכיר את ה-
 נושא, היהורים נוסטאלגיים, שנית, משום שהוא נעשה
 עליידי אדם שמכיר, ללא כל ספק את התקופה, ורוכש
 לה חיבה רבה. שלישית, משום שהסרט הוא מחווה לכל
 מה שנחשב לערכי צאן ברזל בקולנוע האילם.
 אכן, מי שילך לראות את סירטו של פיטר בוגדא-
 נוביץ' יוכל לעמוד בצורה נאמנה למדי על הדרך שבה
 הפך הקולנוע מתעשיית בידור מקרית לירידים ולאר-
 למות מאולתרים (שקראו לעצמם ניקולאודיאונים משום
 שהכניסה עלתה בהם ניקל — חמישה סנט). כנופיות
 גנגסטרים ומהמרים מקצועיים היו עדיין בין המממנים
 העיקריים של העסק, פרקליט היה יכול להפוך תסריטאי,
 ותסריטאי היה יכול להפוך במאי, ובקרה יכול להפוך
 כוכב, כל זה בין לילה, מאחר וממילא לא שם איש לבו
 לזהותם. בימת צילומים היתה כל מקום שבו הניחו לצוות
 להשתולל כאוות נפש, ואולם קולנוע היה כל מקום שבו
 אפשר היה להקרין תמונה כלשהי על קיר, ועצם העובדה
 שהדמויות בתמונה נעו, הספיקה לצופים, שהיו אדישים

א'ניל וא'ניל — אב ובתו בע"מ

לגמרי להיגיון ולהמשכיות האפשרית בסיפורים.
 הבניה של בוגדאנוביץ' היא שאין לו הכישרון המיוחד
 במינו להפיק מן הסיטואציות אותן הברקות נדירות ש-
 ציינו את יוצרי הסרט האילם. ולכן, ההצחקות תחזותיות
 לחיות בחברה המערבית הבורגנית. ויתכן
 שנלחחו ברובן מן הקומדיות של מק סנט והאל רוי-
 ניראות כאן מגושמות וחסרות ספונטאניות, ובמקום ה-
 הומור הפרוע בסרט האילם, יש כאן הומור כבד.

שנים לאחר-מכן, בוחר הרצוג לתת לאסופי
 המסתורי שליחות משלו. הוא רואה ב-
 סיפור כולו אמתלה כדי להוקיע את סיי-
 רובו של העולם לקבל כל נטע זר לו.
 שאינו מוכן להיכנע למישמעת הרוחניות
 והגופנית של הרוב השולט. זה בערך מה
 שניסה גם ניקולס רג לומר בסרטו האיש
 שנפל מכוכב אחר, אלא שהרצוג לא זו

קאספר האזור (ברנוקי) לראשונה, בחוף
 כל אחד לעצמו — ואלוהים נגד כולם

החברה הקולטת את האסופיה-המסתורית ו-
 אשר אינה מוכנה לעמוד בפני יצור שניחן
 אומנם בכל התכונות האנושיות, אבל חסר
 את כל הדעות הקדומות והאמונות המושר-
 רשות שהן הבסיס למסכמות שלפיהן נהוג
 לחיות בחברה המערבית הבורגנית. ויתכן
 שמבוכה זו הדביקה גם את נציגי אותה
 החברה שיישבו באולם החשוך.
הכל בא בקושי. הרצוג מפתח את
 נושאו בקפדנות רבה, כשאניו משאיר שום
 מעשה ללא סמליות ומשמעות מיוחדת.
 נשימותיו של קספר האזור, כאשר מתור-
 דעים אליו לראשונה, בכלא שבו הוחזק
 עד הגיעו לבגרות, מזכירות נשימות של
 חיה בכלוב, כדי שלא יהיה ספק בקשר
 למצבו הנפשי. המילה הראשונה שאת
 משמעותה הוא לומד היא המילה "ריק".
 קצין המגנפך בחרב לפני עיניו אינו משיג
 שום תגובה ממנו, כי אינו מודע למושג
 "סכנה". להבת נר המתקרבת לעיניו אינה
 משחררת בו כל חרדה, אולם כאשר הוא
 נוגע בה באצבעותיו וניכורה מתעוררת
 כמוהו התגובה הטבעית של הכאב, ומבלי
 שפניו יביעו בכי, כי אינו יודע מה זה,
 זולגות הדמעות מעיניו.
 ככל שחינוכו משפר את דרכי ההתקשר-
 רות בינו לבין סביבתו, הוא פשוט לומד
 לדבר ולהתבטא. מקבלים משוגים רגילים
 ורגשות שיגרתיים מוכן חדש בפני. זה
 (המשך בעמוד 44)

הולם בי בחזה, המניקה הולמת בי חזק בחזה" הוא אומר למשמע נגינתו של פסנתרן עיוור. "מדוע הכל בא לי כל כך בקושי? מדוע איני יכול לגנון כמו שאני גושם?"

ההיגיון האנושי המקובל אינו חל עליו. מורו ומחנכו, פרופסור דאומר, מפיל תפוח מידיו, וקאספר אומר לו: "הנה נא לי תפוחים. הם עייפים ורוצים לישון." המורה מנסה להסביר לו שלתפוח אין נשמה ואינו יכול להיות עייף, וכדוגמה הוא מטיל תפוח ארצה כדי להראות שיעצר במקום שיפול. אבל התפוח ממשיך להתגלגל לתוך העשב. "התפוח התחבא בדשא", קובע קאספר. המורה מנסה להסביר שוב כי אין זה אפי שרי, והוא משליך תפוח נוסף. "תראה שהוא יפגע ברגלו של הכומר וייעצר", אומר המורה. אבל התפוח מתגלגל, מולג מעל לרגל וממשיך להתגלגל הלאה. "זה תפוח נבון", מגיב קאספר.

ארוך מדי. מלומד מן העיר בא לבדוק את היכולת של קאספר לחשוב בצורה הגיונית. הוא שואל אותו שאלה: "אתה פוגש בשני איכרים. אחד בא מכפר של שקרנים, השני מכפר של דוברי אמת. מותר לך לשאול רק שאלה אחת כדי לדעת מי בא מאיזה כפר. מה היא השאלה?" קאספר שותק, והמלומד מסביר בידענות רבה: "אם תשאל את זה שבא מכפר דוברי האמת, אם הוא בא משם יענה ב'חייב'. אבל אם תשאל את האיכר מכפר השקרנים אם הוא בא מכפר דוברי האמת, גם הוא יענה בחיוב. כי הוא הרי שקרן. לכן השאלה היחידה שבה אפשר לגלות את האמת היא השאלה הבאה שאותה יש לשאול את האיכר: אם היית בא מן הכפר השני, האם היית עונה בשלילה אילו שאלתי אותך אם אתה בא מכפר השקרנים?" קאספר מקשיב ולפתע מודיע: "לי יש שאלה אחרת." "לא ייתכן", טוען

קאספר האוור (ברונוקו) ככלא

איש שנפל מכונית אחר

אכן, כאשר הרופאים עורכים ניתוח שלאחר המוות בגופתו של קאספר ומשי תדלים למצוא הוכחות להיותו אנומלי (כי אם היה נורמלי, הרי שפיוחם שלהם מוטלת בספק). יוצא הנוטריון החזקה, מאושר ומוקסם מעצם העובדה שהכל בא עתה על מקומו בשלום, ההפרעה של ה"סדר הטוב חלפה, ובמקומה יהיה דו"ח מושלם. מאורגן וערוך להפליא. החריג חור"ס, עכשיו לא יהיה אלא הדו"ח.

פשיטת-רגל. השוואה אחת שהרגילה את הרצוג בקשר לסרטו, היתה זו שבין קאספר האוור לילד הפרא של טריפו. "טריפו דיבר על ילד שהיו לו מינהגי זאבים ואשר ניסו להכניס בו מינהגי אדם, ואילו קאספר האוור הוא דף ריק לחלו"טין." והדרך שבה מנסה האנושות למלא דף ריק זה, בסרט של הרצוג, מעמידה כמובן בסמן שאלה גדול את ערכה של האנושות עצמה.

כי קאספר האוור יכול להיות סמל לכל מה שתמצאו מן הגישה של הסינפונט אנאיס נין שסברה כי הוא התגלמות מתורשת של ישו שנודחה על ידי בני האדם (הרצוג עצמו אינו מסתייג לגמרי מן הגישה הזו). זאת, אם לשפוט מן העובדות שהוא מצביע על פצעים דמויי צלקות של מסמרים ב"ידיו וברגליו, אם כי אין הדבר נאמר במפורש) ועד להשקפה שאומרת כי האוור אינו אלא סמל לכל אותם העמים הפרימיטיביים, שהעולם המערבי משחית את ערכיהם היסודיים, על-ידי הקניה בכוח של חוקים ומוסר המקובל עליו חוקים ומוסר שהם במצב של פשיטת רגל אם לשפוט לפי מצבו של עולם מערבי זה.

פשיטת-רגל זו היא הנושא האמיתי של הרצוג. "נפילת בעולם הזה היתה מכה קשה", אומר קאספר האוור למורה, "הוא מתכוון לא רק למכה שהוא קיבל, אלא גם למכה שקיבל העולם. על קאספר האוור בחייו, התגברו על-ידי חיסולו. אבל גיראה שהזכרת עובדת קיומו מסוגלת עדיין להביא אנשים למבוכה. ואולי זה מסר ההשכל החשוב ביותר של הסרט כולו.

הזה, כי יש לו גם שם-מישנה, הוא "כל אחד לעצמו, ואלהים נגד כולם". מקורו של השם במשפט ששמע הרצוג בסרט מאקונאימה (סרט ברזילאי מפורסם על גור אל אנושות שיוצא לאוור העולם, כשהוא כבר מבוגר, כלומר, לא כליכך שונה מקאספר). הרצוג אף הכניס סצנה בסרט שבה הוסבר השם. קאספר, בשיחה עם כמרים, אומר להם: "כשאני מתבונן סביבי ואני רואה את מצבם של האנשים, יש לי הרגשה שאלהים נטר להם איבה." ה"סצנה נשרה פשוט משום שהסרט היה ארוך מדי והיה צורך לקצר אותו. אולם הד"שמשעות ברורה: באחת הסצנות מזכירים את מיקרי המוות הרבים בסביבה, בי סצנות אחרות מודגשת שביעות הרצון העצמית העצומה של העולם ההופך חרי"גים למוצגים מוזיאונים פשוט משום ש"אינו מסוגל להתמודד עמם כתופעות אנושיות, ודמותו של הנוטריון העוקב כל הזמן אחרי צעדיו של קאספר ורדשם דין וחשבון מפורט מבלי להחמיץ מילה, מצ"ביע על רצונו העיקש של העולם לשמור על חוק וסדר מעל ומעבר לכל ערך אנושי.

המלומד, "אבל בכל זאת, נשמע". "אני הייתי שואל אותו אם הוא צפרדע ירוקה", אומר קאספר. "השקרן ישיב שכן, ואז אדע שהוא שקרן." וכאן באה תגובתו של העולם המלומד החכם והנבון, על מוסכמותיו וחוקיו: "זאת שאלה בלתי מתקבלת על הדעת." כך משיב המלומד. "אין לזה שום קשר עם ההיגיון. תפקידו של ההיגיון אינו להבין, אלא להסיק מסקנות."

קאספר, שלא חלם מעולם בכילאו, מתחיל לחלום חלומות לקראת סוף חייו. חלום אחד על המאנים שמטפסים במעלה הר ערפילי, אל הפסגה שעליה ניצב המוות וממתין להם. והחזון האחרון, והו סיפור שקאספר חיבר בראשו אבל את סופו אינו יודע, סיפור על שירה במדבר סהרה ש"בראשה מדריך זקן ועיוור שלפי טעם החול מסביר לאנשיו כי ההרים ברקע אינם אלא מיקסם שווא, ועליהם להמשיך צפונה כדי להגיע לעיר הגדולה. אבל מה שיקרה להם שם, בעיר הגדולה, זאת אין קאספר יודע.

מועז דערכים. שם המישינה של הסרט

לבעלי בוטיקים!

הגיעו דגמי חורף 77/78
תוצרת חוץ:

SIMON, JUMP, MARY-QUANT, SHELANA,
LOUIS-CARING, FRENCH CONNECTION.

"פופלי" בע"מ יבואני אופנה
POPLI Ltd. Imports Fashion
תל-אביב, רחוב מאפו 25
טלפונים: 231143, 227784, 230334

היי יפה וחלקה ללא כאב
שתי שיטות מהפכניות
במכון הותיק — עור חלק

השמדת שורש
השערה
לצמיחת
בשיטה
אלקטרונית
מהחדשות בעולם
מומלץ ע"י רופאים.

לפנים וכל חלקי הגוף
שיטה חשמלית (גלים קצרים)

MIKRODIN

שיטה אלקטרונית ללא כאב וסימן
DEPILATRON

רק ב- **עור חלק**
המשלב שתי שיטות מהפכניות ויעילות
להרחקת שערות לצמיחת
צוות מעולה, דיפלומות ביר-לאומיות
ייעוץ חינם

ת"א — ארלוזורוב 18 טל: 220745
ראש"צ — ביאליק 2. קומה א'

קובעים יותר מכל
מרכיב אחד, את
איכות המערכת.

דמקולי

מפרטים טכניים: מלוצה, תל-אביב 18 ת.א. טל. 221745-02

ייעוץ מקצועי לבעיות שיעור

ניתן ע"י מר אסף קוסטין יועץ מקצועי של חברת "וולה"

היעוץ ללא תשלום!

בימי ראשון ורביעי
בשעות 10—12 לפנה"צ
בסטודיו "וולה" תל-אביב
רח' יסוד המעלה 21,
(ליד התחנה המרכזית)

החובש רצה לקנות בשק"ם ובתגובה שבר הקצין את קרסו וזיז והפך אותו לנכח

"החזיקו אותו! הוא יהרוג אותו! הוא השתגע!" קבוצת החיילים המבוהלת התרוצצה בחוסר-אונים סביב הסמג"ד (סגן מפקד-גדוד), סרן בריאגוף שחבט בלא-רחם בחייל הכחוש. החייל המוכה זעק בחוסר-אונים אך הסרן שנראה כאילו איבד את השליטה בעצמו, המשיך לחבוט באגרופיו בפניו שטופי-הדם של החייל, שהתנווד כשיכור עד שקרס תחתיו. דראמה זו לא התרחשה בסרט, אלא ביססיס שיריון של צה"ל ברמת-הגולן, בחור

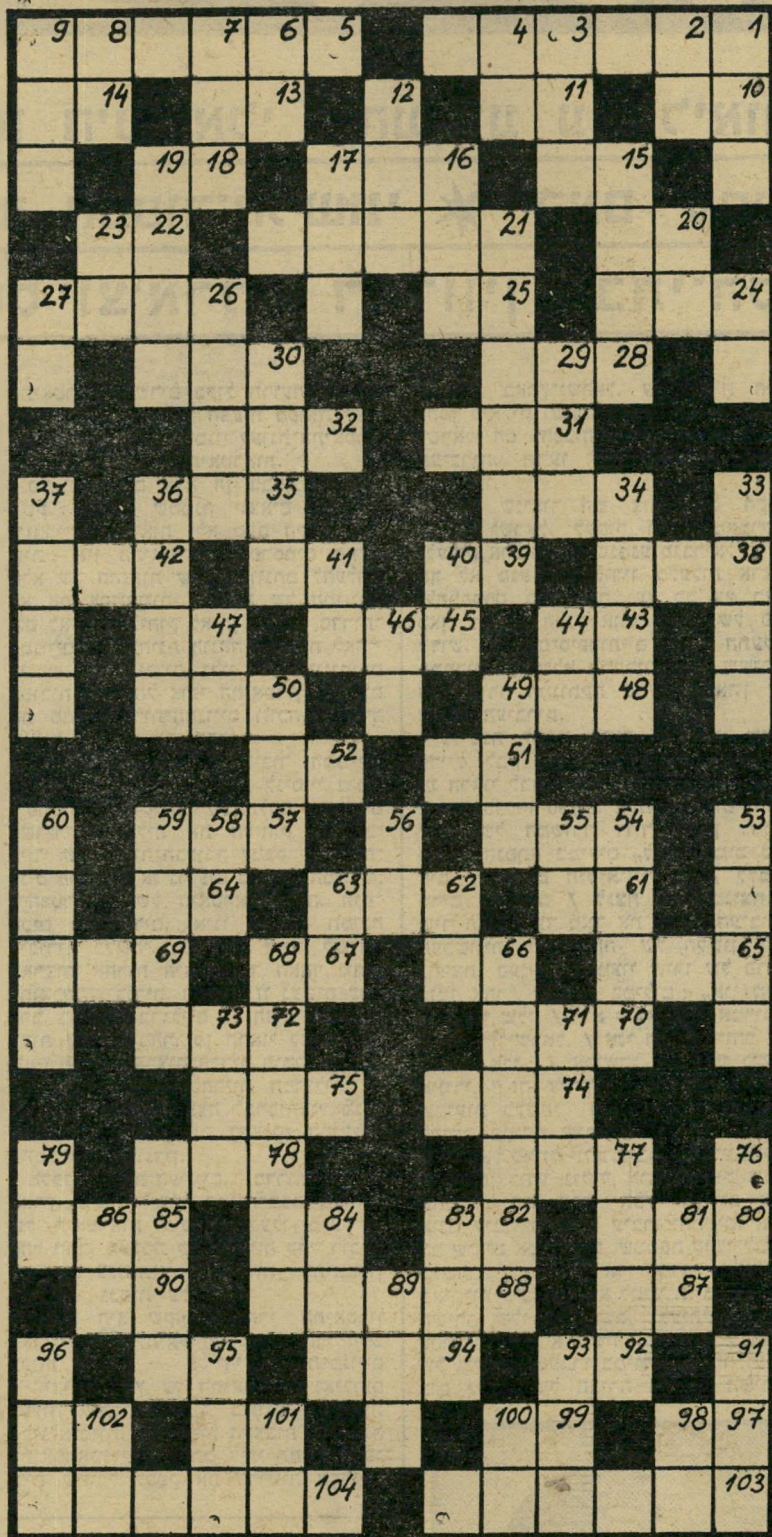
מוכח אציזי
פה מלא דם

דש מאי השנה. המוכה היה חייל-מילואים אפור בשם אליהו אציזי, והחובט בריאגוף היה קצין בדרגת סרן, בנו של אחד הקצינים הידועים ביותר בצה"ל, ששמו נישא במשך שנים כאגדה. עימות מירודי. כשיצא אליהו (אלי) אציזי (25) ל-30 ימי מילואים ברמת-הגולן, היה הפרופיל הרפואי שלו 97, ללא שום סעיף ליקוי. הוא לא שיער אף בחלומותיו הגרועים ביותר, שבתום 30 ימי המילואים יחזור הביתה על אלונג קה, נכה בגפיו, כתוצאה ממכות שיספוג מחייל אחר – או ליתר דיוק מקצין בכיר בשירות הקבע.

אציזי, שבמקצועו האזרחי הוא משמש כאח בבית-החולים דונולו ביפו, שירת בחובש וסופח ליחידה סדירה שעסקה בפעילות מיבצעית באחד ממעוזי קרהגבול עם סוריה. מדי כמה ימים נהג לרדת מהמעוז ולנסוע למירפאה המרכזית ששכנה ב"אחת המיפקדות הערפיות על-מנת להציג טייד בתרופות, ובציוד רפואי אחר או לקבל ייעוץ מהרופא היחידתי. אותן יציאות לעורף נהג לנצל גם כדי לקנות כמה פריטים בקניינות השק"ם של יחידת ה"שיריון הסמוכה, שאנשיה היו אנשי מ"לואים.

כך עשה גם בליל ה-18 במאי. הוא סיים את ענייניו במירפאה, וקודם שישוב למוצב שלו יצא לרכוש כמה בקבוקי מ"ש קה בקניינה הסמוכה. הוא לא ידע שאור תה יחידת שיריון-מילואים הוחלפה בינתיים ובמקומה הוצבה במקום יחידת שיריון סדירה. לכן הופתע כאשר פגש במס"ד הקצין בדרגת סרן בריאגוף, ששמו הוא מתבטא בגסות וביהירות, "כשהתחיל לנבל את הפה ולצרוח עלי ביקשתי ממנו שידבר בשקט כמו שמדברים אל (המשד בעמוד 49)

תשובץ העולם הזה 2093

מאוזן:

1. סוכר-בד; 5. אדוקה בדתה; 10. עבד; 11. בלוטת-הנקה; 13. קליפת העינב; 14. עצם בפה; 15. ככה; 16. לענה; 18. כינוי; 20. פקודה מפורשת; 21. סבון; 22. אפס כוחו; 24. מסיק; 25. קרס; 26. שניתן לחלקו ל-שניים; 28. התייפח; 30. ממגלי-עולם; 31. דומה ל- (הפוך); 32. זכר בבקר; 34. יפחה; 35. קוף; 38. קייד; 39. בירה אירופית; 41. מן המצעים; 42. כבל דק; 43. עברני; 45. כאב; 47. יחידה בסולם הצלילים; 48. הם, סיפורית; 50. חרב; 51. קידומת תולדות; 52. גוף; 54. ארטיסט; 57. נולד חיוני; 61. בתי קול; 62. מלך עמלק; 64. מאותיות הא"ב העיבריים; 65. וולף; 66. תבלין לקפה; 67. שם דורכים את היין; 69. פרחוני; 70. קיטור; 72. למקום ההוא; 74. מיבנה עצמות הגוף; 75. עשר עשרות; 77. אנחנו; 78. כומו בלי ראש; 80. בור לשאיבת מים; 82. מצבת-זיכרון; 84. גדול בתורה; 85. מסג'; 87. קוסם; 88. נטילת כסף על-מנת להחזירו; 90. כן, באנגלית; 92. רשע; 94. מענית; 95. אדון; 97. זז; 99. מיקוה-מים ענקי; 101. אם הפנינה; 102. בוא מלמעלה למטה; 103. קרוביו של נפטר; 104.

ציור מפורסם של פיקאסו.
מאונך:

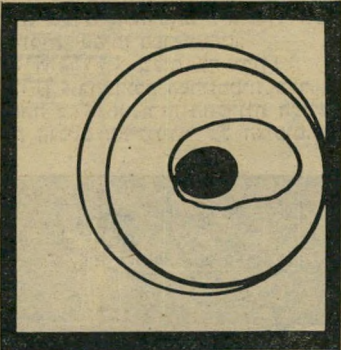
1. מונרך; 2. לא קשה; 3. השליך אבנים; 4. את בא"ב האנגלי; 6. בזמן ההוא; 7. טס; 8. אדם; 9. למקום הזה; 12. תנור; 15. גרם-שמים; 16. שתר די צורכם; 17. מין מחצב קשה; 19. מן הטעמים; 20. אויב; 21. מדינה באירופה; 23. שוטר גדודי (ר"ת); 24. מלחין גרמני; 26. כינוי לה; 27. הווית; 29. מערה; 30. כובל; 33. סיפור-מעשה; 34. פאז; 36. מפורר, עדר; 37. גירוש מן המולדת; 40. מול; 41. כיוון ש; 44. ירושלים; 46. מונח בתורת החשמל; 47. גיבעת קטנה; 49. כסף רב; 50. ירק המשמש לתבלין; 53. שיקרי; 54. תיבה עמוקה; 55. בגד-שרד; 56. חי ימי; 58. מכינויי האלות; 59. משה; 60. אשת הדוד; 62. אלוהות; 63. מיכסה הבית; 66. קריאת ינצחון דתית; 68. ציה; 71. תבל-ארץ בעבר-הירדן; 73. אבו יקרה; 76. אחורי הגוף; 77. תיבה; 79. תבואה; 81. מן ההורים; 83. שער הבית; 84. חי מיקראי גדול; 97. מוזיק. לבגדים; 89. תינוק בן-יומם; 91. מוחשי; 93. בית הכבשים; 95. כינוי לגדול בתורה; 96. ניר; 98. סחוב; 100. מלת-שאלה ליהודי; 101. מתגורר; 102. בלבד.

הפעל את דימויך ונסח למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה. אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. בין הזוכים יוגרלו פרסים: שתי מנות בשווי 50 ל"י (חמישים ל"י רות) כל אחת, באחד מסניפי רשת הפיצריות רימיני בתל-אביב.

קשקשת 2093

קשקשת 2091

- הציץ ונפגע. יוסף הרשטיק, ת.ד. 753, בת-ים.
- קיקלופ מבוהל אימים. בת-שבע שיסקי, י"ח יוספטל 25, קריית-אחא.
- הפזילה הקבועה של ד"ש לעבר הקואליציה. מאיר מירוני, ת.ד. 36034, תל-אביב.
- מסעותיו של דיין – בעינו שלו. יוסף זגל, רח' עיר-גנים 40, פתח-תקווה.
- אחד ששם עינו בכוס. אברהם מר, עין-כרמל.

מסעדות איטלקיות

- תל-אביב, ככר אתרים טל. 288800
תל-אביב, ככר מלכי ישראל 4, טל. 263987
תל-אביב, רח' אבן-גבירול 24, טל. 266177
תל-אביב, דיזנגוף 93 טל. 221681
חיפה, רבי הנפאים 20, טל. 640201
חיפה, דרך רופין טל. 252654
ירושלים, רח' יפו 43 כשר
ירושלים, המלך ג'ורג' 15 כשר
רמלה, רח' הרצל 102
אילת, מרכז התיירות
חדש!!!

- בן-יהודה 262
פינת דיזנגוף
טל. 455070

נאמר של נייר

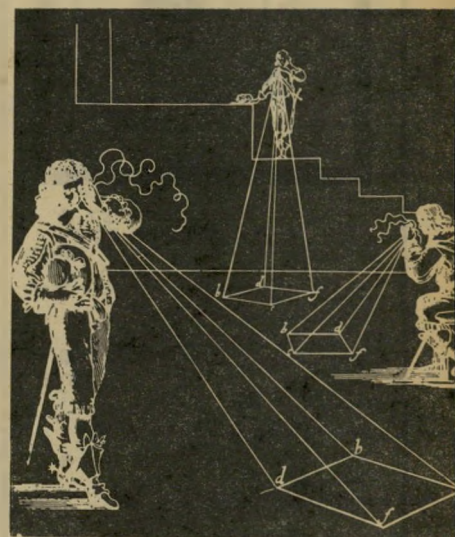

האמן הישראלי שהשפיע על ליאונרדו דה וינצ'י * המשורר שבא מן הכפורהלשוני * האם יפסיק זבולון המר את לימוד קופרניקוס וצ'ארלס דארווין בבתי הספר החופשיים?

אמנות

ליאונרדו

יִרְדֵּן: צופים יקרים, נמצא איתנו בי אולפן האמן הצעיר ליאונרדו דה וינצ'י, שבביתו בארצות הברית, שם קצר הצלחה רבה, בימים אלה פתח ליאונרדו תערוכת פריזמות בביתן הפריזמאים. ליאונרדו: שלום לך ירדן! יִרְדֵּן: בתערוכה הפריזמטית שלך, דומה שאתה מגלם את רוח התקרנות העדשתית. ואת הגניוס האילוניני של הצופים. ההת

חצי מיליון צופים הסיפוח

רשמות המיקודית שלי היא שאחרי שהציח לחת השלים במכחולך, בתקופה הקדם פריזמטית, את פיענוח גוף האדם, והוספת על כך את תגליותך בתחומי הפיזיולוגיה של העין, הגעת לצירוף האידאלי הפריזמטי. אמור לי, ליאונרדו, האם זה ציור או אשלייה?

ליאונרדו: טוב, זו אשלייה שבתוכה אני מצליח לגלם את המיסתוריים התחתיים של החיים הפריזמטיים הפנימיים, את פריזמת רוח הבשר, תוך היעזרות בטכניקה שלמדתי ליישם מידעוטי במדעי הפיזיקה והטבע, הביולוגיה, המיכאניקה, יחסיה הציבורי, טיפשות הצופים — ובעיקר האופטיקה התחמבטית.

יִרְדֵּן: אני ממש המום מציירותיך. הנה חלפתי בעדן, הלך ושוב, והן לא הותירו בי עקבות כלשהם. אמור לי, האם השפיע אמן כלשהו על אופן חשיבתך האמנותית, ועל הביצועים האופטיים הפריזמטיים שהדגמת זה עתה לנוכח חצי מיליון צופים? ליאונרדו: אם לומר את האמת, נדמה לי שהשפעתו במיקצת מהאמן בוקי שוורץ. יִרְדֵּן: תודה רבה לך ליאונרדו דה וינצ'י, ולכם הצופים, אנחנו נתראה שוב ביום השלישי הקרוב, בתוכנית עני כוחרת. ערב טוב.

תיאטרון

מנוי (קים)

מדי שנה בשנה, עם פתיחת עונת

התיאטרון, מבשרים בקול תרועה התיאטרן המסובסדים על הצעות מפתות לציבור לרכישת כרטיסי-מנוי לעונת התיאטרון הבאה לטובה על התיאטרות. סך ותימנויים אלה הן בבחינת חתול-בשק, עיסקה שממנה יוצאים נשכרים גיבורי התיאטרות ולא טעם הקהל. ראי-שית: אין התיאטרות מפרסמים פירוט מלא של ההצגות שיש בכוונתם להעלות, לא את אפשרויות הבחירה של המנויים, וגם לא את הליהוק לאותן ההצגות. סדרות המנויים הן בבחינת הונאה הנעשית לאורי-המשמש, תוך ניצול גלוי של כוונותיהם הטובות של קהל צופי התיאטרון, המשלם את מחיר סדרות המנויים וזוכה בתמורה שאינה הולמת את כספו.

יחד עם זאת מהווה ציבור המנויים, שפני-ניסיון של התיאטרות לניסויי בימוי ורפרטואר קלוקלים, שבמהלכם מחליפים בשרירות-מינהלית את הליהוק מה, כוכב-בית של ההצגות הבכורה למבקר, לשחקנים-מתחילים או גרועים בהצגות המנויים. הרפרטואר של תיאטרות אלה, הנתמכים ומסובסדים, אינו מצדיק תמיכה ציבורית כלשהי. רפרטואר דומה לשלם בארצות אחרות הינו המדר האחד ויחיד לתמיכה הציבורית. ותמיכה זו נעשית ערב-ערב, בהצבעה ברגליים של הצופים, ההצגות רעות נופלות מהר. מן הראוי לציין כאן, שאין ממשלת ארצות הברית תומכת תמיכה כלשהי בהצגות המסחריות המועלות ברורדוויי, כפי שהמועצה לתרבות ולאמנות הבריטית אינה תומכת בהצגות המועלות בווסט אנד בלונדון.

מלבד אחיזת העיניים, סדרות המנויים בארץ, נועדו ליצור תמונת-מצב מעוותת של תיאטרות תוססים, בעלי מגע עם קהל רחב, מערכת שבה מהווה קהל רוכשי המנויים על-התאנה שערות התיאטרון הישראלי נכפית עליו. האמת היא שקהל שוחרי התיאטרון בארץ ראוי לתיאטרון טוב יותר, ויש בכוחו להביא — עלי-ידי שביתת-מנויים — יצירת לחץ על התיאטרות ואילו-צמצום לעלות לפחות לאיכות בינונית בנורמות הבינלאומיות. גם ביטול הקצבות הממשלה לתיאטרות יביא אותם לידי תחרות חופשית שתוכל לספק את דרישות הצופים.

שירה

פרייל-מאדונה

למרות ששירת וסיפורת תקופת-ההשכלה תמו, ניתן למצוא את שרידיהן בכל מוססי ושנתוני הסיפורת הישראליים, החל ב-שמאל-הקיצוני וכלה בימין הלאומני. כותב-רתיקבע המתנוססת מעל לשרידי-ההשכלה היא אחת ויחידה: גבריאל פרייל. גבריאל פרייל, משורר יהודי-אמריקאי הכותב זה שנות-ידיו בלשון העיברית, המפרסם את נהר שיריו בבלומוס של פירסוס בסיפורותונים הישראליים, ונוהג כאילו אמריקה היא פרובינציה של התרבות הישראלית. העיברית השגורה בשיריו של פרייל היא לשון סינתטית, המושגת על-עברית של עין ולא עיברית של אוזן והנוצח על אימונים שיריים שאחריהם מחפש המשורר בשוק-הפישפשים של השירה-האמריקאית.

פרייל הוא כחוש למשוררים כותבי עיברית באמריקה, שהגדול בהם היה זלמן שניאור, משוררים שרגליהם היו בתקופת-ההשכלה וראשם במדינת-ישראל. יכולתם האמנותית של משוררים אלה היתה בכך שבתקופתם, היה בכוח שירתם לבצר ל-עצמה מעמד שווה בצד השירה העיברית

שנוצרה בארץ-ישראל, עם עליית חיים נחמן ביאליק ושאל טשרניחובסקי לארץ-ישראל הם הפכו למטרופולין השירה העיברית, וזרעו את ניצני המחר על קרקע זו. זלמן שניאור חש צורך, עם הקמת מדינת ישראל, לעקור רגליו מאמריקה ולעלות ארצה, דבר שנמנע מגבריאל פרייל אך לא מנע את שיריו מלעלות ארצה, ולהתפרסם בכל במה ועל כל עץ רענן כאן. השנים הפכו אותו לתקן של פרי-קדוש, ועורכים-סיפורתיים ורזים התעלמו במתכוון, או שלא במתכוון, מכך ששירתו היא שירה המנותקת ממשמע האוזן של השפה העיברית.

עלי-מנת לבחון תחום זה, בין שירת פרייל לבין השירה-העיברית המתהוותה, מן הראוי לבחון שני עמודים מתוך חוברת שנתון עכשיו 29/30, בעמוד 9 מופיע שם שירו של המשורר דוד אבידן, "מנת קרב", הנפתח במילים, "לשתות מים כבי-רים / לנשום חיל-אוויר צח / ללבוש מדים ומוקדים / לנצח את המנוצה..." שיר התואם עד מאוד את השפה העיברית העכשווית, ושמינותה של הלשון היא נחרצת, בעמוד 10 מצוי שירו של פרייל "ומן אחר", הנפתח במילים: "אין מנוס מן הזמן שלי / הוא ליטא, הוא אמריקה, הוא ארץ-ישראל / אני העתק מיוחד של ארצות אלו: / אכישוה הן קלטו ממנוי אוויר..." זהו צירוף מילולי משולל יכולת שמינות כלשהי, ומעיד על החסר בו, לעומת פתיחת שירו של אבידן.

גבריאל פרייל יודע עיברית, יודע מילים עיבריות, יודע ניקוד, יודע פיסוק, יודע תחביר, יודע הכל. אבל השירים שלו אינם עיבריים, אלא עיבורי-יהודיים. אולי הם שירים אמריקאים, שמפאת קושי-לשוני כלשהו, נוסטאלגי או יומרגי מצורפים באותיות עיבריות ולא לטיניות, גם חומרי-השירה שלו הם משם, ולעיתים בכוחם להיראות לקורא השירה העיברית כשירים של גילגמש שעברו במינהל-הזמן, ועור-כים ניסיון של חבירה בלשונם השירית

גבריאל פרייל
...ירושלים עיירה קטנה

של משורר אוניברסיטאות אמריקאי כל-שהו. גבריאל פרייל מבקר בימים אלה בארץ, בוחן את התפתחות נתיניו, עורכת מדרג-הסיפורת בארצו, שאוונה אינה קשורה כלל לפעמי השירה העיברית, והשנויים המתרחשים בה בשנים האחרונות, מצאה לנכון להקדיש לאורה זמן-שידור מכובד. כמה מפניניו של האורח באותו שידור היו: "אני רואה מישהו שהשפיע עלי..." אני רואה בירושלים עיירה קטנה... אני

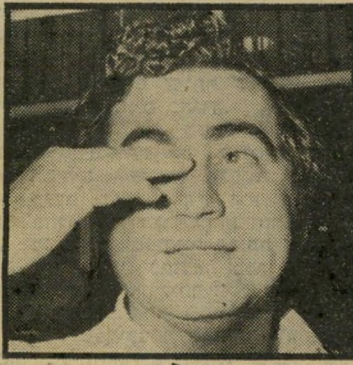
אזרח ישראלי מהבחינה התרבותית...". אם להתעלם מכך ששר-ההיסטוריה מחפש את המשורר שאיש לא השפיע עליו, ולבלוע את הפגיעה בכבודה של ירושלים, נשאלת השאלה אם גבריאל פרייל הוא אזרח בתרבותם של סמיח אל-קאסם, סיהאם דאוד ועוד משוררים ערביים ביש-ראל, או שהוא חי באשלייה ש, הבחינה התרבותית" שלנו היא אחרת. על כל פנים, בתרבות שבה משוררים בגיל-הביניים מחפשים אחר משוררים זקנים להיתלות בהם, תיתכן גם עיסקה של היתלות באילנו של פרייל, שיבוא וילטף משוררים אלה בשערי המקריח והנידך, ואולי אלה ידאגו שהוא יקבל איזה מענק יצירה מראש-הממשלה, ואולי אפילו את פרס ביאליק או משהו.

האמת הטראגית היא שאם הדור הקודם היה ראוי לזלמן שניאור, הרי גבריאל פרייל ראוי לדור משוררי המדינה. הוא יכול להתחיל לשחק עכשיו בארץ תפקיד של פרייל — מאדונה לשירה.

מלחמת תרבויות

שר(טן) החינוך

תחת הכותרת, "מי מפחד מחינוך יהודי?" פירסם שר-החינוך זבולון המר רשימה בידעות אחרונות של ראש-השנה, ובה הציג את ה"אני-מאמין" שלו לגבי האופן שבו הוא רואה את מערכת החינוך שהופקד עליה ואת ייעודה.

זבולון המר
אני מאמין

פרופסור מיכאל הרסגור נבהל מתוק-פנותו-הרעיונית של שר-החינוך, והגיב במאמר תחת הכותרת, "אני מפחד מחינוך יהודי", ונימק את עצמו בין השאר ב"מילים: "ובכן, מי עשוי כמדינת היהודים לפחד מחינוך יהודי? האם האיטלקים באיטליה מפחדים מחינוך איטלקי? (אם כן, כמובן, מי שקצת מתמצא בענייני איטליה יזכר מיד שקיים חינוך איטלקי הומניסטי, השואב את השראתו מתרבות הרנסנס, וההשכלה, ממסורת אביב העמים והמאבק האנטי-פשיסטי, וחינוך איטלקי פשיסטי, אותו הנהינו (בניטו) מוסוליני ומרעיו, חינוך בנוי על ניפוח הלאומנות, על פולחן גרושסקי של רומי העתיקה ועל הכשרה למלחמה אשר כל אחד יודע כיצד נפתחמה לגבי איטליה..."

הרסגור נבעת מטענת-היסוד ה, פלורא-ליסטית" של שר-החינוך, שכתב: "היתה זאת שגיאה להתבסס בפני תורות וחוכמות זרות", והנחת-היסוד שלו שמטרת החינוך היא, "לחנך לבבות כנותנים ובנינו שידעו

היטב מי אנו ומהי מטרת היותנו כאן... הנחותיו של שר-החינוך הביאו את פרופסור הרסגור, לנפץ את אגדת החינוך הדתי הטהור, וקביעה שמקור ושושן כל רע, מצוי במערכת החינוך הדתי, ובעיקר בעיירות-הפיתוח שם היא כפוייה. במקביל הציג פרופסור הרסגור כמה מהשקפות-העולם של החינוך הדתי, שמן הסתם עלולות להיכנס ב"פלורליזם" שלהן גם על מערכת החינוך הלא-דתי:

"תורת קופרניקוס, בין השאר על סיבוב כדור הארץ מסביב לשמש, עומדת בניגוד מוחלט לסיפור בריאת העולם כספר "בראשית". אין פלא שקיימת סתירה כזאת... אולם נילוי זה של המאה ה-16, עדיין לא הגיע לבתי-הספר הדתיים, שם משתדלים להסביר לתלמידים שאין נוגד בין סיפור המקרא לבין המהפיכה המדעית אשר התחילה בימי הרנסנס. ואין שקר גדול מזה.

"תורת צ'ארלס דרווין על מוצא האדם * המחבר אלמוני.

מישפט הקופים 1977
המר נגד דרווין?

(עם השינויים אשר הוכנסו בה במשך 120 השנים האחרונות), שמה קץ אחת ולתמיד להנחות אשר שאבו את השראתן

בהכחוד, ויכוח הגולש לטיעונים של "המאה-השחורה", ובהם מגן-הדת בן-שלמה מאמץ לעצמו את הדיעה הריאקציונית, שובינית וגזענית, הוא הצליח להמחיש את התהום התרבותית דתית הפעורה בין שתי שכבות של יהודים חיים במדינת ישראל 1977. בן-שלמה מתעלם דיכרי תשובתו מהנחתו של פרופסור הרסגור בדבר שתי גישות הרווחות ביהדות: גישה הומאנית וגישה של שמדעצמי, תוך שהוא הטיל עצמו בטעות-סרק למרגלות מצדה חינוכית שהוא נימנה עם גיבורי-הרוח שלה. ובאיכות טיעון של "אבא שלי חזק יותר", קובע בן-שלמה: "...מעוררת את החשד, שהפחד מחינוך יהודי אינו אלא חשש לאיבוד המונופוליו של השקפת-עולם אחת ומסויימת מאוד על החינוך בישראל, וחרדה מפני עימות רציני בינה לבין אלטרנטיבה דתית..."

הגיגותו האקדמאית של בן-שלמה, לא הביאה אותו להרהיב ולהביא הצעה מק-בילה, של אנטי-מע חופשיים, שיפיצו במערכת החינוך-הדתי בשנת 1977 את תורותיהם של קופרניקוס ודרווין.

מהו מופת? מהו מופת? האם יכולה החברה להציב מופת לבניה? האם יכול אדם לעצב מופת למען זולתו? האם אין בכפיית המופת ניסיון רודני - של יחיד או חברה - להטיל מום נפשי באדם. ליטול ממנו את חרותו האישית. את עצמיותו?

המופת הגרמני

לבקש דוגמאות נאותות. את המופת כחלום של התמדה. מעיר המעתיק: שעה שהם מגיעים לקיפאון בדיניהם, מגיע יאנפטר הלר להנחות-ספרים, בה הוא מוצא ספר שכריכתו הלבנה-כחולה נושאת שם הנקרא עלי-גלגלה: מחיר-התקווה מאת אחד. יוהאנס שטיין. ובאותיות קטנות מודגש: "הספר ללוסי ברבאום". יאנפטר מעלעל בין הדפים, ומוצא תמונות: לוסי ברבאום הקטנה בחברת אביה; לוסי ברבאום עם חברותיה לכיתה והמורה דר-ראשון; מ' סימפסון; לוסי ברבאום בחברת עמות; מעבדתה של לוסי ברבאום; קיברה של לוסי ברבאום בכיתה-העלמין "אולסדורף" שבהאמבורג.

מגניב יאנפטר הלר: מכאן אמורים אנו לזקק מופת פורה, אליל להתכבד בו, אליל שבוכות היותו שנוי במחלוקת וכו'. הוא נעשה למהימין עליו. בינתיים משגר ולנטין פונט מיכתב לרעייתו בליניבורג, ומסביר את פשר הניכוח שבחזרתו: העמיתה זיספלט ואני - שנינו היינו מגיעים מזמן לעמדה-שווה, לולא מצא הוא (העמית הצעיר והכל יודע) מום בכל דבר. העמית הזה הלר שמו, חושד עקרונית בכל דבר שכבר נתקיים לפני הולדתו. הוא צעיר מכדי שהספיק להתנסות בהכל, אולם קשיש שלא הספיק לשאול דברים רבים, ובתור שכזה הוא רואה חובה לעצמו להבהיר לנו ש-מופתים אינם אלא מטילי-מורא המונעים את התפתחותם של הצעירים.

כל יום
לא יכריז עוד על מלחמה.
אלא ימשיכו. הצרא
הספד לזימיומי. הנבור
מתרחק מהקרבנות. החלש
נדחק לקר האש.
המדים של היום הם הסבלנות.
העטור הוא הפוכב העלוב
של תקוה מעל ללב.
הוא יעדר
כשכלום לא יקרה עוד.
קשאש התפים תאלם.
קשהארב יתפד לבלתי נראה.
ההצל של החמש הנצחי
יחשיך עץ שמים.
הוא יעדר
על צריקה מהדגל.
על אמץ לב בפני ידוד
על בגדה פסודות פוזרים
ואי התחשבות
בכל הפקדות.

אינגבורג באכמן
במקום הוולת וחווים את עצמנו.
אומרת ריטה זיספלט: אני חושדת שחילוקי-הדעות בינינו קמו משום הדוגמאות הלא-נאותות, כמו: רופא-הצי המשתמש מתפקידו; אישה-מישמר המסייע בעל-כורח; האם הסותרת את רגשותיה - אנחנו צריכים

אומר המעתיק: שלושה מורים גרמנים שהוטל עליהם לחבר מיקראה-ייצוגית, מתכנסים בתוכם נובמבר לח, בעיר האמבורג. עליהם לעצב את הנושא: "דיוקנאות חיים - מופתים", לחפש אחר דוגמה חיה, שתשמש מופת * אנושי בן-התקופה. מופת שאפשר יהיה להמליץ עליו לפני שלושה מיליון תלמידים גרמניים. השלושה הם: ד"ר ריטה זיספלט, הרקטור ולנטין פונט איש ליניבורג, והמורה יאנפטר הלר מן העיירה דיפהולץ. השלושה נועדים לשיבות רבות, ובמהלכן סוקרים את גלריית בני-דורם, ממיינים, פוסלים ומתדיינים בנושא: מופת בן-דורנו.

אומר יאנפטר הלר: מופתים: עצם המושג היה בימינו למפוקפק ולדור-משמעי. אני שומע את המילה "מופת" וכבר חש בדחף לזקוף את מבטי, ולקפוץ ל,דום". יותר במאוזן, הכל חייב להיות יותר מאוזן. ופירוש הדבר: להעניק יותר לארצי. דוגמה: מנהל הגינזן העירוני, שצפויה לו טובת-הנאה אם יחביא מיסמכים מסויימים מעיני הבריות, משדל למרות הכל את בנו לכתוב דיס-רטציה בנושא, "תפקיד האישים הראשינים כמעלה בשנים 1933-1954".

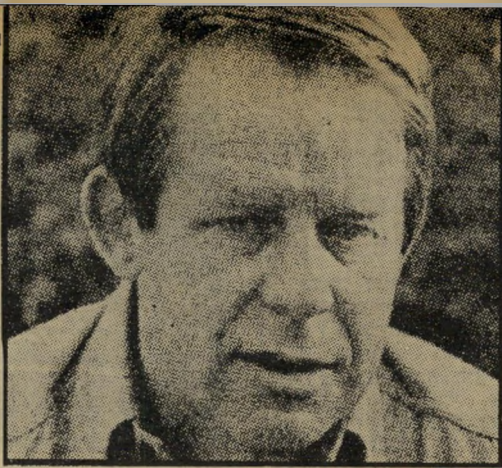
מוסיף המחבר זיגפריד לניץ: הואיל שמשרדי המ-שלה מייחסים ערך מיוחד לפרק "דיוקנאות חיים - מופתים", הרי אי-אפשר לדלג עליו בפשטות רק משום שמר יאנפטר הלר גילה זה עתה, כי החיפוש אחר מופת כמוהו כשרי-ההלל מפוקפק לרעיון איל-המשכוכית. יאנפטר הלר שב ומגדיר את משימתם: תרגיל הת-עמלות פדאגוגי עיויתי.

מבקש ולנטין פונט: היה זה לפי רוחם של כל ה-מעוניינים אילו נכנסו מבעד לדלת הפתוחה כמה מופתים, הממליצים על עצמם ושמים קץ לחוסר-ההכרעה. אומר יאנפטר הלר: אבל אפשר להסכים להנחה ה-אומרת כי כל אדם משמש מופת לעצמו, או מכל מקום עשוי לשמש, ובלבד שתזדמן לו שעת-כורש, להגשים את מיטב האפשרויות הגלומות בו. ועל המיקראה לקבל את ההנחה הזאת.

מוסיף המחבר זיגפריד לניץ: מן-הדין להחזיר את כתב-המינוי, אולי בלוויית ההערה: כל המופתים שנבדקו מתגלים אגב מירשש כפוחלציו רחבי-התחת של החינוך. מלבד זאת, מן הראוי שיפסקו הביתות שבעינינו על ש-הסכו את הפחד מתלמידים אי-ידי-ספור.

אומר ולנטין פונט: מופת, כפי שאני מתאר בעיני רוחי, הוא דווקא מצב המאפשר לאדם לפתח את יכולתו הביקורתית, מצב שבעזרתו בוחנים מצבים שונים. המופת ממחיש לאן מוליכה הנחרצות. המשמעות היא: התפשטות מן האני. מצב שבו אנחנו מביאים את עצמנו בהחלטיות

* "המופת" מאת: זיגפריד לניץ, תרגום: אברהם קדימה, בהוצאת זמורה, ביתן מוד, 312 עמ'.

יגאל פינץ
לחזור את כתב-הימני

מפגש המעתיק: ב־21 באפריל, 1967 תפסו תישעה גנראלים את השילטון ביוון. לזכרם נוכח לדעת כי המישטר החדש במולדתה לשעבר, יוון, עוצר גברים ונשים שדעתם נראית כאיום על מישטר זה, וכיניהם כמה ממכריה המהפכנים בעבר היווני הרחוק שלה. היא מטפחת סיגנון בו היא עומדת להביע את השתתפותה במאבק נגד המישטר, ואת הסולידאריות שלה עם ידידיה בעבר. היווניה שבה שבה לחיים.

מגדיר יאנפטר הלר: אנחנו מחפשים דבר-מה, דמות, טיפוס, אישיות, גבר או אשה המסוגלים לחצות את הים מבלי שרגליהם ירטבו, ואגב כך מסייעים הם בידי אנשים רבים ככל האפשר. במילים אחרות: אנחנו מחפשים אחר מופת, אילל, אדם שהתנגד באורח כה מופתי עד שהוא מעורר במעשהו בלב הרבים את המישאלה ללכת ב־עקבותיו.

מתאר המעתיק את המופת של לזי ברבאום: היא מתיישבת בביתה, ומסתגרת בהדרגה גודל חדר מעצר ביוון, אוכלת אותן מנות מזון שאוכלים העצירים הפוליטיים ביוון, וזאת כאקט של מחאה על מעצר ידידיה. והיא אומרת לעיתונאי שמראייה: ניסיוני אומר לי שמצוקה מדומיינת עשויה לפעול לפחות כמו מצוקה הבאה מן החוץ.

מתקומם ולנטין פונט: עודני משוכנע שתפקיד ה־פדגוג הוא להצביע על מעשה המופת, אולם לא פחות מזה הריני משוכנע שקצרה ידי להמליץ על מופת מסויים. שאול המחבר יגפריד לנץ: ובכן, מה עתה? לומר נואש, לזרוק את הכל, להיפרד? לשגר מברק לדוקטור דונאזו, הדוחק עליהם: ניכשלו במופת, מחזירים את כתב-הימני בתורה? לשגר מברק נוסף ליועץ-הממשלתי קוק: הפסקנו את העבודה על המוקרא? האם אפשר לגלות מופת שניתן לערוך לו? מה נותר עוד לעשות אחרי שפגש פסל את עצמו, וללא עוררין? אבל ה־דוקטור זיספלט והלר מחליטים להמשיך לחפש מופת בטנדו.

מפגש המעתיק: ביום ה־82 לבידודה עלה חומה של לזי ברבאום. רופא המבקר בביתה קובע: תשישות מ־חמת תונוה־לקויה, מן הסתם אנוקסיסיה (תוסר־יאבון). ולאחר דעיכה הדרגתית, לזי ברבאום מתה.

אומר ולנטין פונט: בזכות מה מצדיק המופת את עצמו? מצדיק הוא את עצמו בהעלותו מיגרעות אל התודעה ובספקו אימרת-כנף. על פי מופת שכזה אפשר ללמוד שאסור לו לאדם לעשות ככל העולה על רוחו, מלבד הדברים שאותם חב האדם לעצמו. המופת מצביע על כך שזקוקים אנו למשהו. שיש לעשות דבר-מה. ש־העולם איננו עובדה מוגמרת — אלא תופעה בת־חלוף. מרגיש יאנפטר הלר: אין לך התנשאות גדולה מאשר הניסיון לטמור לתלמידים חסרי־מגן בשורות בהסוואה, מילות ישע. הבה נבטא זאת כך: רוח־התקופה דורשת שכל „אני” ימצא את תוכנו בעצמנו. אבל באיזה כוח־שיכנוע מתעלמת לה לזי ברבאום ממסורת מעיקה. אני רואה אצבע מורה וענקית צומחת מאחורי הקלעים. מפרט המעתיק: סיפור־חיה של לזי ברבאום, ביו־כימאית ממצא יווני שהשתקפה בגרמניה, שהיתה לוחמת פעילה בנעוריה ביוון — סיפורה מובא במקוטע במהלך דיוניהם של שלושת המורים. לזי ברבאום נטשה את חבריה המהפכניים ביוון, והגיעה להאמברוג בעיקבות ירושה. היא הקדישה את חייה למדע.

אומר יאנפטר הלר: נימאס לי לשחק ולהמשיך את המישחק הבלתי־הגון במופתים העוברים־לסוחר. האדם מבקש ברגע של דחק לאיזה מופת שיקשיבו לו, ואז הוא מדקלם איזו בשורה רבת־תוכן. אני מתנגד למנ־טאליות הזאת של פינקסטים.

מתקוממת ריטה זיספלט: ברצוני לומר לך מר הלר: מובן שקיימות סיבות לומר נואש. אין לך חילול־קודש גרוע יותר מן החיפוש אחר משמעות, או מייחוס משמעות לכמה עמדות ומעשים. אם הכל חסרי־משמעות — הוא הדין גם במופת. אולם אני משתכנעת מדי יום־ביומו שאכן נודעת חשיבות למופת ולעשייתו — ולו רק לבל יידחקו רגלי התבונה. או כלשונה של לזי ברבאום: „כדי למנוע שהפסל לא יחייב את האנשים”.

מרגיש המעתיק: בספר „מחיר־התקווה” בפרק על נעוריה של לזי ברבאום, מתואר כיצד היא מובאת לחקירה בה מענים את חברה לאירגון, והיא אינה ממלאת את תפקידה כיאות, ומשוחזרת לאחר שהכחישה חיבור של מאמר כלשהו בעיתון־המחתרת היווני, ומביאה להאשמת ידידיה בכתיבתו.

שואל ולנטין פונט: ובכן, כיצד תופס העמית הלר את דוגמתו שלו? מהו המופת בהחלטתה של לזי ברבאום להכחיש שהיא חיברה את המאמר? איזו תועלת יפיק ממעשה זה התלמיד, האדם הצעיר, לו נועדה המיקראה.

משיב יאנפטר הלר: המופת, באופן כללי הרי הוא מיועד לזולת; אולם כאן על־מנת שיוכלו לערוב לזולת, הרי שעל המופת לפעול כנגד עצמו בתחילה. הוא נאלץ לקנות לו תפקיד, על־מנת שיראה מהימין. עליו לשלם מחיר כלשהו. בדרך לעבר מטרה נעלה יותר, הרי שעל המופת להשלים עם מכאוביהם של מעשים, והמכאובים האלה מוקרבים כקורבן בלתי־נעים. איזו הקלה היתה באה על לזי לו הודתה, לו נטלה על עצמה את תוצאות כתיבת המאמר. אבל המטרה־המושגת תובעת ממנה לענות אמן אחר סיבולת הוולת. לטובת העניין המשותף — הואיל ומצפים ממנה לשכנע בצידקת טיעונה בשלב מאוחר יותר, במקום בו אין האחרים יכולים לשכנע. לכן חייבת היא להעלים עין. ובכך טמונה בעיני גירסת במופת הקיצונית. האם העמית פונט משקיף על הדבר באורח זה?

ולנטין פונט: האינך סבור, מר הלר, כי קצת ארוכות מדי הקצוות שבהן נימשך המופת שלך.

מפגש יאנפטר הלר: לזי מתה באופן מרשים. אולם הרי לא נוכל להמליץ באוני הצעירים שילכו בעקבותיה. מציעה ריטה זיספלט: שם הסיפור במיקראה יכול להיות „הקורבן שהועלה לשווא”. ואת המופת עצמו יש לתאר כנקלע לתוך דילאמה.

מוסיף המעתיק: יאנפטר הלר וריטה זיספלט מזמנים את שתי הצעותיהם. ומתמקדים בהמחשת הקונפליקט. הלר מציע לקרוא לפרק: הברקה שניווה במחלוקת.

יאנפטר הלר: האם את מתלהבת מלזי ברבאום? אומרת ריטה זיספלט: לזי המבריקה, לזי המוציאה אותנו מגדרנו ומפעירה את פינו מרוב התפעלות: אין היא דוגמה הראויה להמלצה. דומה שהחלטות גורליות הופכות את האדם לחסרי־ישע.

מוסיף יאנפטר הלר: אולי לזי היתה צרת־אופקים, ומתוך אותה צרת־אופקים בא המופת שלה.

בוחנת ריטה זיספלט: אנחנו בחרנו את המופת הזה, וכאשר אני מתארת לעצמי כמה צעירים יתחככו בו — הרי שלבי חרד במקצת.

מציין המעתיק: שניהם מגיעים לבית הוצאת הספרים, אל הלקטור מאתיסם ודוקטור דונאזו. דונאזו רואה להם לאחר עיון קצר: הצעה מע־יננה. הלבטים: פתוחים לזכות. הרקע הפוליטי: מתקבל על הדעת. לזי ברבאום עצמה, כמופתי: ראויה מכל־מקום לתשומת־לב. אף כי אין אנו מתעלמים מן התועלת שהיינו מפיקים ממיווג שני הפרקים. אבל אני הוגה באותם צעירים שמציעים להם קשישה כמופתי. אבל יש לעורר את הפוטנציאל המהפכני הגלום בבתי־הספר בדרך שואלת ריטה זיספלט: האם כוונתך היא שהקורבן שלה היה לשווא?

עונה דונאזו: לא, זה דבר אחר: כוונתי לנטייתו המאוסה של המופת כלכל להצטדק, סלח־נא מר הלר, יתכן ואדם בגילך עשוי לראות את לזי ברבאום כמופתי — ואילו אותנו היא מרשימה כאילו קראה פרק ממישנת גאנדי באיחור זמן. ידידים, אל תיעלבו, אבל הפרק הזה ראוי שיתבררוו מחדש. אם תרצו אז תספיקו לעשות זאת עד מחר, רק השליכו מאחורי גוכם טיפוסים כמו לזי ברבאום, את פרחי־הלוטוס של ההתנגדות הבלתי־אלימה. עליכם להכיר בעובדה שכל הזיקות מושתתות על האלימות, וכדי לקדם את האלימות מן הדין שיפעל מופת של ימינו. אל תגביהו לטוס, אל תפליגו למרחקים גדולים מדי, חפש אחר: מחאת דיירים; פליעה לבית עזוב; פרשה של שיתוף תלמידים בניהול בית־ספר — כל אלה הן הודמנויות שיש בכוחן להמחיש פעולה של מופת.

מסכם המחבר יגפריד לנץ: דוקטור ריטה זיספלט ויאנפטר הלר פורשים מדוקטור דונאזו, ולפני הפרידה הם שולחים גלויה לדוקטור ולנטין פונט ששב לעירו ליניבורג, עליה כותב יאנפטר הלר: מר פונט הנכבד, זמן קצר לפני נסיעתי הביתה עוד עלה בירדני לגלות את המופת הוולס את רוח התקופה: המדובר הוא בשהנת־רוח, הופעתה בארבע כנפופיה גלויה לעיני כל — ובלבד שיאוששות הרוח יספיקו לה.

מוסיף ומסכם המעתיק: הרעיון המרכזי של המופת־הגרמני, ברור. מאחר ולא נכתבים ספרים על המופת־הישראלי, הרי שהקוראים בעברית נאלצים להיות תלויים במופתים זרים. מצטער רק שספר־מופת כ„המופת” הוצא לאור בתרגום כה פגום, רשלני ובלתי־תיקני ליכולת ה־קריאה של הקורא־הישראלי, ומן הראוי שהוצאת־הספרים שפירסמה את נוסחו הקלוקל בעברית, תדאג לתקון המעוות.

מי השמיט מעמוס קינן את העוקץ? * „ליל העשרים” של סובול יוצג בארצות־הברית * למי העניק חיים גורי את פרס נובל?

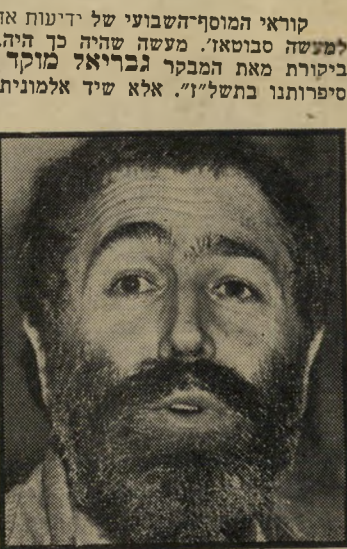

חיים גורי
„דבר” אחר ב,מעריב”

ובו השתתפו הסופרים יהודה עמיחי, א.ב. יהושע, אהרון אפלפלד, וחיים גורי — בהנחיית העיתונאי חיים גורי. אמר גורי בין השאר לאהרון אפלפלד: „אתה שם לב שאתה מדבר בסטריאוטיפים? ראתי בחורים יפים, גמישים — אלה קלישאות, סטריאוטיפים! איך אפשר לכלול אלפי אנשים. לשים אותם בשטאנץ כזה, ולהגיד: זה הצבר? ...” מסתבר שגורי של דבר מדבר בלשון רבים, וגורי של מעריב מתמודד נגד סטריאוטיפים ונגד דיבור בלשון רבים. זה אשר נאמר: דבר אחר במעריב. *

השנה החליטו כמה ליצני־סיפורות, באחד מבתי־הקפה של תל־אביב, לבחור בסיפורו של אורציון ברטנא (מחבר: „לכל אילן שמים — שירה חדשה ורעננה בעלת מעוף קל בדימויים”) תחת הכותרת „מכונות” בתואר „הסיפור האליפסאפסי” — 77. שר־החינוך והתרבות זבולון המר העניק השבוע את „פרס ראש־הממשלה ליצירה באידיש” ליצחק יאנוסיביץ, מחבר אידישאי. הפרס הוא על־סך 45,000 לירות ישראליות. תחת הפסכדונים חָגַר פ־ר־סם בשבוע שעבר, המשוור חיים גורי, ביומן דבר מיתקפה בנוסח זה: „אילו היתה בהם מידת כישרון סיפורתי כמידת הגסות, השקר, היהרה והגיבוז המאפיינת את כתיבתם. היתה הסיפורת העיברית וכוה בפרס נובל נוסף...” הגיב על כך משוור בולט בן־גיל של גורי: „זה סיגנון־כתיבה של אנשים בעלי מצפון לא טהור. עט חורקת ומראה מנופצת...”. אגב, משש איר חו יום, בשולחן מרובע” שהופיע במעריב ובו השתתפו הסופרים יהודה עמיחי, א.ב. יהושע, אהרון אפלפלד, וחיים גורי — בהנחיית העיתונאי חיים גורי. אמר גורי בין השאר לאהרון אפלפלד: „אתה שם לב שאתה מדבר בסטריאוטיפים? ראתי בחורים יפים, גמישים — אלה קלישאות, סטריאוטיפים! איך אפשר לכלול אלפי אנשים. לשים אותם בשטאנץ כזה, ולהגיד: זה הצבר? ...” מסתבר שגורי של דבר מדבר בלשון רבים, וגורי של מעריב מתמודד נגד סטריאוטיפים ונגד דיבור בלשון רבים. זה אשר נאמר: דבר אחר במעריב. *

קוראי המוסף־השבועי של ידיעות אחרונות בשבוע שעבר אינם יודעים כי נפלו קורבן, למעשה סבוטאז'. מעשה שהיה כך היה. מיתקפתו של הסופר עמוס קינן כלפי מאמר ביקורת מאת המבקר גבריאל מוקד שצעתה תחת הכותרת: „היבול הסמאנטי של סיפורתנו בתשלי”.

יהושע סובול
לשוב במרכזים

הוא שיד אלמונית השמיטה את כותרת־המישנה, שאמרה: „מאת: סופרנו הסמאנטי לענייני סמאנטיקה, פדה צור אוטר־דהיפה” וכן את סיומת הרשימה: „המלבה”ד עמוס קינן”. כאשר פנה קינן לברר את סיבת ההשמטה, שנראתה לו כמכוונת, השיב לו מלבה”ד (המביא לבית־הדפוס) של „עמוד פתח”, זיסי סתוו, המשמש גם כעורך־סיפורות של היומן, מדור שבו ראתה אור כתבתו של מוקד שצורתה את קינן לחבר פארודיה זו: „נראה שהמגיחים השמיטו זאת”. אלא ש־ציפור־שיר המציצות בתל־אביב, מספ־רות שלא היתה זאת יד־הגורל? מחזהו של יהושע סובול (מחזאי השנה) ליל־העשרים, עומד להיות מופק בארצות־הברית, במסגרת חגיגות 30 שנה למדינת־ישראל. גירסת המחזה מיועדת לסובב־ב־מרכזים הקהילתיים של יהודי אמריקה. בפאריס קיים מוסד הקרוי „הקולג’ הפטא־פיס” שחבריו סופרים ומשוררים, והם ב־חיים מדי שנה בקלושאר כנשיא הקולג’, חברי הקולג’ בוחרים מדי שנה את השיר, הסיפור, המחזה הביקורת הגרועים לאותה שנה, ומעניקים פרס סימלי למחבריהם.

במדינה

(המשך מעמוד 45)

בניאדם ולא אל טירונים במחנה טירון נותן מספר אצילי. "כך אבין אותך יותר טוב", אמרתי לו. גם אם אתה קצין, זאת עוד לא סיבה לצעוק ולהשתולל ככה, ניסיתי להסביר לו.

מכות רצח. במקום תשובה תפס אותי הקצין, דחף אותי לאחור וניסה לגרור אותי לכיוון הפתח. ניסיתי להגיד לו שבאתי רק לקנות בקבוקי שתייה ושיווריד את הידיים, אבל הוא לא הירפה ממני. כשאמרתי לו שיווריד את היד, הוא תקע לי אגרוף בפרצוף ופתח לי את השפה. הוא לא הסתפק בזה והחל מכה בי בחזקה באגרופים באיזור החזה והפנים. התחיל לרדת לי דם מהפה ומהאף, הצלחתי להשתחרר ממנו לרגע והיפשתי משהו בסביבה כדי שאוכל לאיים עליו ולעצור בעדו כי הוא היה חזק ובריא.

"הרמתי אבן, ובאותו רגע באו חיילים מהגדוד שלו ותפסו אותי. הפה שלי היה מלא דם ואני פלטתי את הדם החוצה. הקצין הבין מזה שאני מנסה לירות עליו, ניגש אלי, תפס את הרגל שלי והתחיל לעקם את הקרסול בכל כוחו. במשך שתי דקות בערך הוא סובב לי את הקרסול, שתי דקות שנראו לי כנצח. צרחתי מכאב כך שכל הבסיס שמע אותי, אבל הוא לא הירפה. בסוף תפסו אותו כמה חיילים והרחיקו אותו ממני. הייתי מטושטש מכאבים, והם גררו אותי למיפאה הגדודית שם ביליתי את הלילה. הרופא הגדודי לא איבחן שבר ברגל וחשב ש מדובר בנקע. הוא הוריק לי סמי-הרגעה שלא הועילה, ולמחרת שלחו אותי למרכז הרפואי גולן, שם איבחנו שיש לי שטפי דם.

"אבל כשהרגל התחילה להתנפח החזיטו לשלוח אותי לצילומי רנטגן בבית החולים בצפת. רק יומיים אחרי הפציעה, ב-20 במאי, גילו שיש לי שלושה שברים חמורים ושיש לבצע ניתוח דחוף. שמו לי בורג פלטינה בקרסול ואושפתי למשך 10 ימים בבית החולים בצפת. אחר-כך שלחו אותי להחלים בבית-הבראה צבאי בצפון למשך חודש וחצי, ואחר-כך עברתי ניתוח נוסף."

במשך חצי שנה היה אלי אצילי חסר יכולת לנוע והוא דידה בקושי על קביים. כיום הוא עדיין מוגבל בתנועה וצולע באופן בולט. הוא נאלץ לעזוב את עבודתו בבית-החולים ועבר לעבוד כמוכר בחנות פרחים של ידיד, שם אינו צריך לנוע הרבה ולא לעמוד על רגליו.

חקירה ומישפטי. מפקדיו הישירים של אצילי בחטיבה התלוננו על המיקרה במיטרה הצבאית וזו פתחה בחקירה. במקביל הובא המיקרה ליידעתו של ראש אגף כוח-אדם במטכ"ל. חקירת מצ"ח (מיטרה צבאית חוקרת) התנהלה בעצלתיים. רק שלושה חודשים אחרי המיקרה נגבתה עדות ראשונית מפיו של אצילי, ורק לפני שלושה שבועות הסתיימה חקירה. ההמלצה היתה להעמיד את הקצין י. האלים לדין צבאי.

יתירה מזו, התברר שעניין האלימות אצל הסרן י. היא תופעה כרונית. זמן קצר לפני שהיכה את אצילי הוא תקף ש"ג ביחידתו שעה שתפס אותו ישר בשער, והעיר אותו משנתו במהלומות נמרצות. מיקרה זה הלא זכה בפירסום, כיוון שהמוכה העדיף שלא להתלונן.

אצילי, שעבר גם את שירותו הסדיר בגולני, נחשב כחייל קטן. הוא לא הסתיר כך קודם לכן בשום עבירה ממשמעית. אצילי, יליד כסר-סבא, גדל בתל-אביב שם סיים את לימודיו התיכוניים, התגייס לצה"ל באוגוסט 1969 והיה לחובש ב בגולני. את שירותו עשה בפעילות מיבצית עית מגוונת ביחידה זו, בקו התעלה, ברמת הגולן וברצועת עזה. ב-1972 השתחרר בדרגת סמל. שני אחיו הצעירים משרתים אף הם ביחידות שדה, האחד בצנחנים והשני בסיירת מובחרת בדרום.

"בחיים לא הרמתי יד על מישהו, לא בצבאי ולא בחיים האזרחיים", העיד על עצמו אלי אצילי הצנום. "אני ביכלל לא חושב שבעיות בין אנשים צריכות להיפתר באמצעות הידיים."

עתה לא נותר אלא לראות אם גם בית-הדין הצבאי של מחוז הצפון, שם נפתח בימים אלה מישפטו של הסרן האלים י. סבור כמוהו.

קבלת מודעות
לכל העיתונים
במחירי המערכת

פירסון אידיאל

אבן גבירול 110 תל-אביב
(פינת אנשוקולסקי)
טלפון 227117. 227118
חניה חופשית

צח כשלג

שיפוז

חדרי מדרגות
מבנים
פנים וחוף
בשפריץ סינטטי.

**ניקיון יסודי
+ פוליש.**

טל. 202427.

שיש חינם

לכל המזמין מטבח ישר במפעלי

"מודולוס"

התצוגה פתוחה כל יום
עד 7 בערב
וביום שבת מ-10 בבוקר
עד 2 בצהריים.

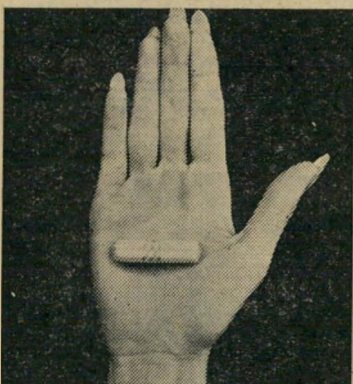
חולון, אזור התעשייה, רח' המרכבה 25,
טלפון 807311

איזה גודל של טמפון הוא הנוח לך ביותר?

טמפון או-ב. קטן משפתון ולכן, קל ונוח לשאתו בארנק. טמפון o.b. נכנס לתוך גופך בקלות תוך שניות בעזרת אצבע הנשארת נקיה! ללא כל איזורים עזר שיש צורך להפטר מהם לאחר השמוש.

חידוש בלעדי — o.b. מיני.
החידוש הבלעדי האחרון של o.b. טמפון מיני המיועד לבתולות, לנערות צעירות ולנשים עם דימום מועט. לטמפון o.b. מיני, כושר ספיגה ענק כמו לטמפוני o.b. האחרים: גורמל: למרבית הנשים ואקסטרה: לנשים עם דימום רב.

טמפון o.b. הנוח והבטוח ביותר בעולם, נותן לך הרגשה משוחררת וחפשית 365 ימים בשנה. תוכלי ללבוש מכנסונים קצרים והדוקים, חצאית מיני או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטחון מלא.

חדש! אריזה חסכונית של 40 טמפונים + שי —
ארנקון פלסטי לנשיאת 3 טמפונים בארנק.

או-ב.

הטמפון בעל כושר הספיגה
הטוב בעולם

o.b.

ברסום מלניה

NEVIOT

DIVING CENTER
HOLIDAY VILLAGE
NEVIOT EILAT POST PHONE: 059 - 3667, 6191

NEVIOT (נביעות)

נביעות

מרכז צלילה

ככר נופש

נביעות דואר אילת טל: 6191 - 3667, 059

קורסים לצלילה

הקורסים יפתחו מדי יום א' בשבוע הראשון והשלישי של כל חודש במשך כל השנה. ספארי צלילה: 1. ראס אבו ג'וז, 2. ראס מוחמר. סיורים מלהיבים בני 7 ימים מלאים לאורך מפרץ ים סוף. הסיוורים מתחילים מדי יום א' בשבוע השני והרביעי של כל חודש.

סיורי מדבר: 1. עין פורטגה, 2. מנטה-קטרינה, 3. שארם-א-שייך. דשורותכם: כפר נופש — חדרים ממוזגים, שייט סירות, מוגרשי טנים, מתקני ספורט.

בדבר פרטים נוספים נא לפנות בכתב לנביעות. מרכז צלילה, דואר אילת. לגוחיותכם: אפשרות לקבלת אינפורמציה גם בתל-אביב, טלפון: 443168, 452111. (מוישה).

ארומו

צפי דלתות וקירות

רובקס

המתנה השימושית ביותר

מורלה

הטפטים המעוצבים כיצירת אומנות

גל על הגלגל

רחל מרחלת על כל העולם

ההריון

המתקדם

של

ק'טי

יש כל מיני דוגמניות, מוצלחות יותר ומוצלחות פחות. אבל הפעם יש לי הכבוד לספר לכם על אחת המוצלחות ביותר באמת. זוהי **ק'טי ממון**, האנגליה ב' מקורה, דוגמנית צמרת לכל הדיעות. ק'טי, הושאה ליהודה **ממון** כבר יותר מ-20 שנה שנים ואם לבת בת שבע, מסתובבת

ק'טי ממון
תיוק רצון

בימים אלה כשכרסה בין שיניה, אבל גם זה לא יכול לגרום מהתן המפורסם שלה. התינוק החדש נראה רצון בהחלט ור בעלה של ק'טי, שהוא מלשש הלומים במיקצו, משתולל משמחה ואינו יודע מה לעשות לאישתו ההרה כדי להקל עליה את החיים.

רק חבל שמכל הסיפור הזה איננו יכולים בינתיים ליהנות מזיווגה של ק'טי על הר מסלול, כי כבר מהיום הראשון להריונה הפסיקה לעבוד, אבל גם זה יעבור בתוך חודשים אחדים. נאחל לה לידה קלה ור שיבה מהירה אל המסלול.

ציירת באיירודינמיקה

למי שעוד לא יודע, אז הסמל המיסחרי של אילת הוא הציירת **אביבה רקל**, שמכניסה לכל ציור משלה חלון ובתוכו הנוף האילתי. קמה לה אביבה נוסעה לארה"ב, ושם אירגן לה הנספח האווירי של ישראל, **יאלו שביט**, תערוכה גדולה בביתו. זה שלא נשאר אף ציור להחזירו לנוף המדבר ברור, אבל מי שהיה, ראה וקנה, היה במש על רמה.

היו שם כל השגרירים של כל הארצות, ובייחוד אלה שהיו בווינגטון בזמן התער רוכה. והיו גם כל מיני ישראלים חשובים, שנהנו הנאה מרובה לחיות מחדש את מראות הארץ אפילו בתמונות. כמו למשל, **תמר אבידר**, הנספחת לענייני נשים, והניספה הצבאי החדש, **שרמה אימבר**, ו**יאנו וחסייה שביט**, שהם אילתים מושג רשים וידידיה הוותיקים של הציירת ביקשו להישאר ולצייר להם ציור קיר גדול שיזי כיר להם את מקומם הטיבעי.

אבל אביבה לא תבדוד באילת שלה, היא חזרה ארצה מלאת חוויות ורצון עז להמשיך לצייר את הנוף האילתי המידברי. זה, כמובן, לא ימנע בעדה לחזור לארצות הברית לעוד סידרה של תערוכות, בהזדמנות הראשונה.

חתונה לא מתוכננת

לעשות את הצעד הגורלי, הפתיע את כור לם. רק לא מזמן הם חזרו לחיות יחד אחרי תקופת משבר ארוכה, אחרי שהחבר רים כבר התיימשו מאפשרות כזאת, אומנם הם נפרדו כבר פעמים רבות ובעבר, אבל מעולם לא לתקופה כל-כך ארוכה כמו זו האחרונה.

מלחשים שמה שהחזיר אותם סופית הוא מחלתה הקשה של אמה של ענת. גידי נטל על עצמו לעמוד לצד חברתו, ולמרות שהבחור עסוק מאד בימים אלה הבא אותה לחיות איתו, שיקם אותה, ואפילו הרחיק לכת עד כדי הצעת נישואין.

ענת, עובדת כיום במשרדו של **ד"ר פשנר** בחור המחליפה של **ג'לי**, המוכר רה הקבוצה. ג'לי קיבלה מתנה ממעבידה, אחרי 11 שנות עבודה נאמנה ומפרכת, כרטיס-טיסה לארצות-הברית, ושם מארחת אותה אחת הישראליות הכי גיזעיות ש-יושבות כיום בניו-יורק, **עדנה שינקמן**. עדנה, שמכירה את כולם בכל מקום מסדר רת לגילי מסע הופעות כלל ג'ירורק, והחוויות משם מרעישות. השלוש — ג'לי, עדנה ו**רינה מור**, לא מחמיצות שום אירוע, ונהנות מהחיים. רינה, שכיום מאד מבוקשת שם ומפיעה בשלוש תוכניות טלוויזיה שונות, מתנגעת ארצה וכנראה תחזור בקרוב לבלות חודש מחודשי החורף איתנו. אבל, לעניין הווג הטרי, גידי, שר בימים אלה מכב בתפקיד ראשי בסרט הלהקה ומופיע בגוג ומגוג שו מתפצל בזמנו וגם עושה את כל ההכנות לחתונה. נו, שיהיה במול טוב ונקווה שענין ה-פירודים שיהיה כל-כך באופנה אצל הווג הזה יעבור להם, סופית. חתונה זה לא צחוק.

מחכים

בתור

שולי חנני החנינית, מי שהיתה בזמנו סגנית מלכת המים ואחרי זה נערת ישראל, וגם דוגמנית לעת מצוא, ובאחרונה עבדה אצל האחים פרג, בקיצור הבלונדית הזאת, עושה תרגילים לכל חתיכי תליאביב.

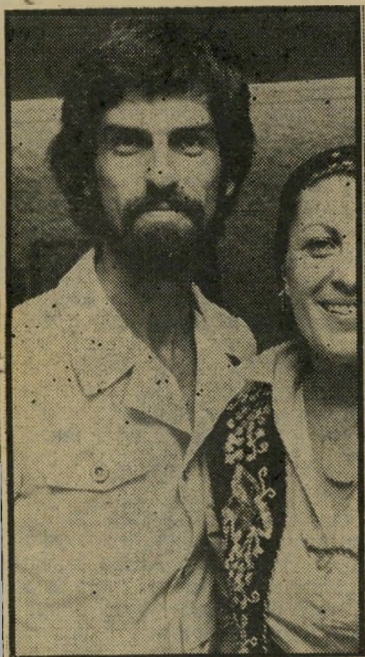
כך גם קרה בימים השישי האחרון, כשנער הוחר **רמז נער** קבע איתה פגישה. היא

שולי חנני
להביט בשונו

אמרה לו שהיא יכולה רק אחרי חצות, והוא שאל למה והיא אמרה שיש לה פגישה קודמת שהיא לא יכולה לבטל. רמי המנומס הסכים, מה גם שהאגו שלו הרקיע שחקים על שהיא מוכנה לקצר פגישה למענו.

כך קרה שהשניים נפגשו בחצות, ממש

ירון מוקדמ
שקט בחו"ל

בכל זאת מפריע לו שבכל פעם שרואים אותו פונים אליו במיליון שאלות על חיי הפרטיים של הלשעבר שלו. מה יש, אי אפשר לתת לחיות קצת בשקט? הרי הו נפרד ממנה כבר מזמן.

וכך, בלי הרבה בעיות הוא מצא לעצמו משימה, והוא נוסע תשובע לג'ירורק טעם המרכיבים הקהילתיים הכלל-ארציים הוא רק מקווה שלכשיחזור, בעוד כשלוש חודשים, תירגע קצת הפרשה והשקט יחזור לשכון במעונו הפעוט.

ירון, מנהל המרכז הקהילתי של קיראן ופעיל אמיתי, הקים לא מזמן במקום מגוריו בית אבות, קולנוע, מרכז ספרים קאונטר-קלאב בועיר אנפין ועוד ידו נטו ית. או אם תשאלו אותו, לדעתי הבחור כישרוני דיו ולא היה כל צורך לשלוח אותו להשתלמות.

אבל בעצם, למה בכלל לשבור את הראש בארץ אם אפשר להיות בחו"ל? שיהיו לו לבריאות ושישטוף את הראש. העסי שלו באמת לא נעים.

כמו השיר, הלכו למעודן, רקדו דיברו ונהנו, עד שברבע לפני שתיים אמרה שולי: "בוא הביתה." רמי המופתע שאל: "למה? הרי אנחנו מבלים נפלא." והיא ענתה בלי בושות: "יש לי עוד פגישה בשתיים."

מייד נזרקה הקטנה בביתה, בלי בעיות, כי רמי פשוט לא בגי לדברים כאלה. מה היה בהמשך הערב אני לא יודעת, ייתכן רק שהיא לא הסתפקה בשלוש פגי שות לערב אחד, ושזה של שתיים החזיר אותה בארבע, וזה של ארבע כבר נשאר, למעשים כאלה אמנם לא צריך דיפלומה, אבל בוודאי יש צורך בתיגול. לי, מכל מקום, נראה, ששולי מתרגלת, אבל מה אם בקצב כזה היא תשרוף את כל מה בחורים בעיר? טוב, תמיד יש עוד חיפה, וירושלים, ואילת ומטולה.

ראו הוזהרתם: כשאתם נפגשים עם שולי חנני תביטו תמיד מינה ושמאלה ובשעון, מישוה ודאימחכה כפינה לתורו.

רק בחודש אוקטובר

חוזתים בלתי צפויים

**בחודש החסכון של בנק לאומי
כספך יהנה מהטבות נוספות:**

**1. הצמדה למדד של חודש קודם
(הצטרף באוקטובר ותהנה ממדד ספטמבר)**

2. הצמדה מלאה כבר לאחר 3 שנים

כמו כן תהנה מ-10 מענק מידי.
בתום שש שנות חסכון תקבל 100 הצמדה וריבית על החסכון והמענק,
ריבית מצטברת והכל כטור ממש.

הצטרף לתכנית

"כח ח"י כפל"ים"

כרטיס גם בסניפי בנק אגוד ובנק ערביישראל

אלקטרוניקה
בנק לאומי
לישראל בע"מ

לה ולי - הדיאודורנט לאוהבים להיות יחד

משהו חדש לאוהבים להיות יחד.
דיאודורנט "לה ולי" בניחוח האהוב על שניכם.
לאחר הרחצה בסבון "לה ולי" - תנו לגופכם
את הדיאודורנט החדש. "לה ולי" ישמור על רעננות
ועל ריח נעים ואחיד בכל שעות היום.
בכל פעילות, בכל תנועה.

"לה ולי" - סבון וגם דיאודורנט
לאוהבים להיות יחד.

פ חדש מעץ הזית

רחל מרחלת על כל העולם

(עוד) התנצלות

בפני עו"ד לוי

בשבוע שעבר היכיתי על חטא וביקשת סליחה ומחילה מעו"ד אביתר לוי על שירבוב שמו בסיפור על מירי שומרון. נראה, שבקשה זו לא סיפקה אותו הוא שלח לי השבוע נוסח של התנצלות, שאני חותמת עליו בשתי ידיים:

"בגליון האחרון של עתוננו במדור זה, בקשנו את סליחתו של עו"ד אביתר לוי בגין פירסום קודם. לצערנו ניסחנו את בקשת הסליחה בצורה אשר עלולה לפגוע. כדי להסיר כל ספק אנו מבהירים כי כל העובדות בקשר לעו"ד לוי שהבאנו בי ידיעה המקורית בעתוננו לא היו נכונות. אנו מצטערים על עוגמת הנפש שנגרמה לעו"ד לוי בשל שני הפרסומים ומתנצלים בפניו על כך."

איך הונצח

יגאל אלון

יש כאלה שהסתגלו מהר מאוד למפקד. ויש כאלה שעדיין לא הסתגלו אליו. אבל מה שאני עומדת לספר לכם עכשיו זה על משהו שהסתגל ולא הסתגל בעת ובעונה אחת.

המדובר הוא בחיים בראון, מי שהיה העוזר הצמוד של מי שהיה שריהוץ

חיים בראון

לידה בלי ניתוח פלאסטי

יגאל אלון. מה זה עוזר? חיים היה ממש בן משפחה של אלון ויש האומרים שארון אהב אותו אפילו יותר מאשר את בני משפחתו האמיתיים.

חיים עשה לו מהפך פרטי משל, עוד לפני הבחירות, כאשר נשא לאשה את ערנה ליבוביץ היפהפיה, בתו של ההוא מעין הזית. הוא החליט לנטוש את העבודה לצד אלון, אבל מדי פעם היה נקרא מעדנה לעוד מבצע אחד אחרון עם הבוס, וככה הוא בעצם לא עזב אותו אף פעם.

אחרי הבחירות כבר לא נותרו מבצעים אחרונים עם הבוס. חיים פתח, בשותפות עם ירדן ותיק, חברה המייבאת, מייצאת ומייצרת מיכשור רפואי ונראה כי הוא לא רק מוכשר לעיסוקים פוליטיים אלא גם לעסקים מסחריים. החברה שלהם הולכת מצויק, בלי עין הרע.

בשבוע שעבר נולדה לחיים ולערנה בת, ואני נותנת לכם שלושה ניחשים איך נקרא שמה ביישראל. ניחשתם? בטח שלא: הבת של העוזר של יגאל אלון נקראת, כמובן, ארנה.

בסיפור לידתה של ארנה יש עוד סיפור, מלבד השם המקורי שלה. חיים הגאה בכיעור החיצוני שלו כשם שהוא גאה ביופיה הרב של אשתו, היה מודאג מה יקרה אם הרך הנולד ידמה לו ולא לי אשתו.

עוד לפני הלידה הוא ערך ביקור בבית החולים אל קוטא, שם עמדה עדנה ללדת, וגילה כי הקומה השנייה של בית-החולים משמשת כמחלקת-ילודות ואילו הקומה

מיקי

מרים ידיים

כשמחליטים להתחתן, קובעים תאריך לחתונה וברגע האחרון מבטלים את כל העניין, זה יכול להיות טרגדיה. אבל לפעמים גם לטרגדיה כזאת יכול להיות הפיראנד. וזה, כנראה, מה שעומד לקרות לאשף הכדורסל הישראלי מיקי ברקוביץ' ולארוסתו לשעבר, שרי סובל.

זוכרים את הרעש שעוררה החתונה שלהם שלא התקיימה, כאשר שלושה שבועות לפני החופה החליט מיקי שהוא בעצם עוד קטן בשביל נישואים? ובכן, שלי לא התאבלה הרבה ודי הבינה את מיקי. היא קיבלה את הכל ברוח טובה ואפילו הלכה עם הזירה לבלות בחתונה של חברתה הקרובה שנערכה בדיוק ביום בו עמדה להיערך חתונתה שלה.

אבל הזמן עושה כנראה את שלו. מיקי הרגיש פתאום כי הוא מתבגר וכי בעצם הוא לא יכול בלי שלי ואו. בין אימון למשחק הוא היה מצלצל אליה כמה פעמים ביום. האגו של שלי עבד שעות נוספות והיא שיחקה את הקשוחות. וזה עבד בול.

עובדה: מיד אחרי שמיקי חזר עם הנבחרת ממשחקי אליפות אירופה בכדורסל, הוא בא לבקר את שלי שהמשיכה לשחק את הברונג. אבל מיקי, כמו שראיתם בטל-וויזיה, אינו אחד שמתייחס בקלות ושלי שכל הזמן בעצם המשיכה לאהוב אותו חזק, אמה לא רצתה להראות, נמסה כמו חמאה ונפלה לזרועותיו השריריות.

אבל זה לא נמשך הרבה זמן. מפני שמיקי עמד לצאת שוב פעם, עם מכבי תל-אביב, לטורניר הבינשיטלי בספרד. שלי, שהגיעה למסקנה שטוב לבטל חתונה

לארבע גילעד, המוכתר של הספורט בטלוויזיה היו עד כה חיים טובים. אלכס, שמאז עלה לירושלים לא היה לו בית קבוע. התגורר בדירתו של צלם הטל-וויזיה הגרוש אריה רוזנפלד.

אתם יכולים לתאר לעצמכם מה הלך שם בדירה: שני גרושים צעירים עליונים ועוד עם הקסם של עובדים בטלוויזיה.

הדירה של אריה-אלכס היתה ידועה בכך שלא היתה בחורה שבאה לשם ב"ערב ויוצאת משם בערב. כל צעירה ש"פנתה", לבוא לשמוע תקליטים" או "לש"תת יין אדום" מצאה עצמה נשארת שם לפחות עד הזריחה, ולפעמים עד שעלו כמה וכמה וריחות. אבל האסון של אלכס בא לו דווקא מבגדי-ילדים. כן, אני יודעת שזה נשמע מזוהר, אבל אחרי שתאמרו לכל הסיפור, תבינו שגם זה אפשרי: שבגדי-ילדים יביסו את אלכס גלעדי.

אז ככה, אריה רוזנפלד בילה יום אחד במסיבה, שם פגש ברוסאידיד, שהציג בפניו בגאווה בלתי מוסתרת את ה"חברה הכי יפה שהיתה לי בחיים". החברה הכי יפה הזאת היתה לא אחרת מאשר מאריה קלמן, אשר למרות שם המשפחה האש-כנוי שלה, היא חציית-מניה בעלת קווי יופי בולטים של תימניה.

אריה נזכר פתאום כי הוא אוהב חצאי-תימניות אצילו יותר מאשר רופאים-יהודים.

הראשונה כמחלקה לניתוחים פלסטיים. היא פנה אל הרופא המילד והורה לו: "דוקטור, אם הבת תהיה חומה לי, אתם מורידים אותה מיד אחרי הלידה לקומה הראשונה."

אבל אלהים אהב כנראה את תזוג בראון. מיקי העניין הכחולות, שהם הדבר הכי יפה אצל חיים, ירשה אלונה את יופיה של עדנה.

לי שהוא עומד לחתן את הזוג המפורסם ובכלל, כדורסל זה כל חייו, ומיקי הוא אלילו.

אני לא יודעת אם הם כבר קבעו תאריך לחתונה, אבל הפעם אני מקווה שיצא מזה משהו. אחרי שמיקי יחזור מהסיבוב בספרד

שרי סובל ומיקי ברקוביץ' טבעות כבר יש

או בארגנטינה. אני מאמינה שתבחור הזה החליט הפעם סופית. מפני שכמו שאני מכירה את שלי פעם אחת הספיקה לה והיא לא תהיה מוכנה לחזור עוד פעם על אותו התרגיל. ואמנם הספורט זה אצלם במשפחה, אבל לא כל ספורט מהנה.

עתיקות. יש סוחר עתיקות אחד, זקן מאד, בידיו נמצא אסוף הטבעות העתיקות הי עשיר ביותר בארץ. אליו פנו השניים ואצלו מצאו מה שחיפשו זמן רב. והזקן הנחמד הזה, אחרי שגילה מי היו הקליינטים שלו, בא אלי מלא סיפוק עצמי וסיפר

צו גירוש לאלכס גילעדי

וקשר עם הצלמה תמירת הגו והדקה שיחה ערה. בין היתר סיפרה לו מאירה כי יש לה בוטיק לבגדי-ילדים בגבעתיים. אני לא יודעת באיזו שעה נגמרה המסיבה, אבל מוקדם בבוקר היה כבר אריה בנבי עתיים, עלייד הדלת של הבוטיק לבגדי-ילדים. הוא נכנס, הראה בקיאות בלתי רגילה בבגדי-ילדים והסביר למאירה כי הסיכויים להתעשר ממכירת בגדי-ילדים הם הרבה יותר גדולים בירושלים מאשר בתל-אביב.

אתם ודאי מתארים לעצמכם את הסוף: אלכס גילעדי קיבל צו-גירוש מהדירה; הבוטיק בגבעתיים נסגר ואריה רוזנפלד מתחתן השבוע עם מאירה קפלן כשהתוכי בית לטווח ארוך היא לא בדיוק ילדים אבל בוטיק לדברי ילדים בבירת ישראל.

אלכס גילעדי

צרות מבגדי-ילדים

קו חיפה

תל-אביב

כנראה שתיאטרון חיפה עכשיו באופנה, ואם לא התיאטרון עצמו אז לפחות שחר קניו. אחת משחקניות התיאטרון החיפאי היא סנדרה "שרה" אחת מהמוכשרות שהשתתפו ב"פרוייקט", ואם אתם לא יודעים מה זה פרוייקט בתיאטרון חיפה, אני אסביר לכם.

הנהלת התיאטרון החליטה בזמנו ש"הגיע הזמן שכמה משחקניה לעתיד ילמדו משחק. מחול, דרמה ופנטומימה, והכל במסגרת אחת אינטנסיבית. כך קרה ש"שבע מחברי התיאטרון מצאו עצמם גרים שנה שלמה בעין-הרוד, לומדים ונהנים מהחיים. גם בתוכנית היתה איחוד, ואז, במקרה או שלא במקרה, התגוררה סנדרה עם אחד מאנשי הפרוייקט, גם הוא שחקן ושמו מוני מושינבוב.

כשחזרו לחיפה סידרו להם דירה מ"רפ. סנדרה, שחיה בנפרד מבעלה ג'ר ארנסברג, כיום עובד בכיר במשרד התיאטרון העושה את הדוקטוראט שלו בהיסטוריה, נראתה מאושרת להפליא, עד שיום בלתי אחד ארוה את הפציה ועזבה את התיאטרון החיפאי לטובת הבימה. לא יעברו ימים רבים ונראה אותה מופיעה בתפקיד נכבד במחזה ווייצק.

סנדרה, שהתחבב שלה הוא כנראה להקים בתים יפים, ליפות אותם, לסדר אותם, ואחר כך לעזוב אותם, עושה זאת שוב. ועכשיו כנראה תחיה על קו חיפה—תל-אביב. אבל השמועה התגנבה לאוזניו שהוא מתכוונת לגור בתל-אביב, וכאן אני רואה כבר איך עוד דירה עוברת שיפוץ יסודי ולא נותר לנו אלא לחכות ולראות מי מאושר שיכנס לגור בה. עד אז אני בטוחה שהבימה תרוויחה והתיאטרון ת"י חיפאי הפסיד.

אין בלי אנהבלי

ב תי אופנה רבים קמים ונופלים, אופנה משתנה חדשות לבקרים, ורק שמות בודדים זוכים להיחרט בגיוגל אכזרי זה כמי שעיצבו קו אופנה מיוחד-במינו, ששרונם ומקוריותם בלטו מעל לאחרים.

בשנה האחרונה זהר כמטאור בשמי האופנה הישראלי שמה של חברת-אופנה קטנה **אנהבלי**, תוך זמן קצר הפכו דגמיה הלהיט-אקט של העונה, ורק טבעי היה שמארגני תחרות מלכת-המים יפנו אליהם כדי שילבישו את המועמדות, שתתובנה על במת היכל התרבות.

המראה המלבב של הנערות המפשפשות בשפע הרב של השמלות עתירות הדמיון, הפורה של ניצה שוחט, לא יכלו להחליט איזו היא השמלה היפה יותר בשבילן, הוכיח למארגנים כי הבחירה היתה מוצלחת.

מאחרי השם **אנהבלי** מסתתרים שלושה אנשים: עמוס ודליה מרוז, וניצה שוחט. מירשם הפלא שלהם להצלחה הוא הקשר ההדוק לאמנות, והיתחסותם לכל בגד כאילו היה יצירה העומדת בפני עצמה.

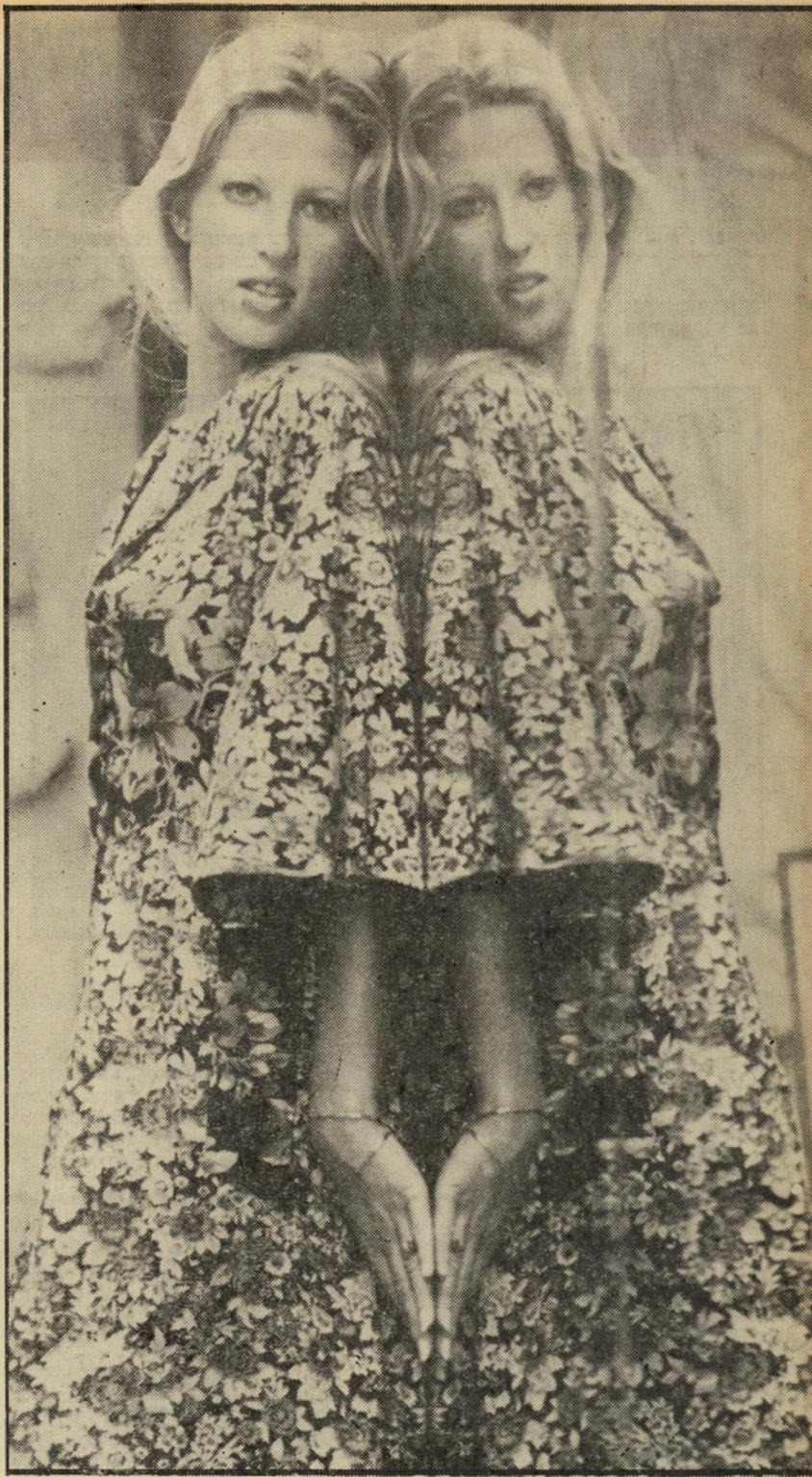
מספר עמוס: „סיגלתי לי כמה קריטריונים שלפיהם אני מצליח לזהות כישרון אמיתי ולהפוך אותו לשלאגר. כמו, למשל, מיכאל אוהד, שאיתו היה לי סיפור משעשע. הבחור לא האמין שיש בכוחו לביים מחזה. שיכנעתי אותו, והתוצאה היתה מחזמר בשם הזמיר שהפך שלאגר. כמוהו גם הצייר הרפז, שכוכבו דרך בארץ ובחו"ל בזכות ההפקה של הלוח הלכה החבריה. בקיצור, סיפור של הצלחה. כל מה שאני נוגע אני הופך ללהיט.

„כשראיתי את הדברים הראשונים שיצרה ניצה, ידעתי שבבחורה זו טמון פוטנציאל רב, בקנה-מידה בינלאומי. הבטחתי לעצמי להפוך אותה לאופנאית מס' 1 בעולם האופנה הישראלי. החלטתי לתפוס עליה טרמפ ולפתוח את **אנהבלי**.

מספרת דליה, אשתו של עמוס: „הקשר ביני לבין ניצה נוצר במישור האמנותי. אני עוסקת בכוריאוגרפיה וניצה אוהבת לרקוד. אחת היצירות שלהן חיברתי כוריאוגרפיה

רותי שיטריט האכזוטית לבושה בשמלת שני חלקים מסאטן ותחרה, כשהחלק העליון מחובר לחצאית בסרטים צבעונים, ומציגה לפני תלי ביינר את השפן הפרטי שלה.

תלי ביינר, מלכת המים, לבושה שמלת-מעיל פרחונית בשלל גוונים, בעיצובה של האופנאית ניצה שוחט, שהיא האופנאית הבלעדית של **אנהבלי**, משתקפת במראה.

עמוס מרוז, בעל חברת **אנהבלי**, מוקף יפהפיות הלבושות דגמי חברתו, מימין: דליה אשר, רותי שיטריט, נאוה חלימי, יפה כהן, אילנה ורדי, רחלי חיימן, אלימור ותלי.

יפה כהן (שמאל) החיפאית, מהיפות שבמועמדות שהשתתפו בתחרות מלכת המים, לבושה בשמלת סבא עם חצאית של סבתא, מבד לבן מעוטר פסי זהב. לידה תלי ביינר.

אילנה לבושה בדגם דמלזה שעזבה את הכפר ועברה לגור בבית האדונים, לידה רחלי בשמלת שני חלקים.

סגנית ראשונה למלכת המים יפה כהן (מימין), בכניסה לבוטיק יחד עם רחלי חיימן, רותי שיטרית, תלי בינר ואילנה ורדי.

הפעם בשימלה מדגם סבא וסבתא אלימור זילברמן, סגנית שניה של מלכת המים, ליד רותי שיטרית.

היתה חזון העצמות היבשות שהוצגה בעצרת יום השואה בקיבוץ תל-יחזק שבו נולדתי וגדלתי. ניצה היתה זו שנתנה את הייעוץ להכנת התלבושות, ושם נוצר הקשר הראשון בינינו, שהלך והתפתח.

ניצה היא המתכנתת של כל הדגמים, אל כל יצירה היא ניגשת בחרדת-קודש. כל שמלה נבנית כמו תמונה. את הגיזורה מאפיין הקו הרומנטי, הנשי, המתרפק על הסיגנון של תחילת המאה. קישוטי תחרה וכיווצים, שרוולים תפוחים, שכבות אריגי סינרים ומחוכים. ניצה גם החזירה את ימי האבירים לאופנה, בזכות חגורות-הצניעות, חידוש נועז שהופיע בגיזרות שונות בדגמים האחרונים.

אולם יותר מכל ידועה ניצה בליברליות הרבה שלה בבחירת הבדים והצבעים. בשימלה אחת ניתן למצוא צירופים של בדים שונים החל במשי וכלה בגינס וקטיפה בקומפוזיציות צבעים מדהימות עם שפע של סרטים.

כל דגם מיוחד. האהבה והעבודה הרבה הקשורות ביצירת גורמים שיציאתו של כל דגם לשוק היא מעין פרמיירה.

„אנו מקפידים שמכל דגם לא תצאנה יותר מ-25 שמלות, כדי לשמור על הייחוד של השמלות שלנו“, אומרת דליה. „הכנו דגמים משלנו גם לסרט המציל שבו השתתפה גילה אלמגור, וגם להקת האחים והאחיות הופיעה בפסטיבל הזמר בבגדים תוצרת אנהבלי. בכלל, הפכנו מוכרים בחוגים נרחבים. עם לקוחותינו נמנות נירה לונדון, אילנה גור, גילה אלמגור ועוד רבות אחרות.“

מרכז המכירה נמצא ברחוב דיזנגוף, בחנות שבמקורה היתה גלריה. את קירות החנות מעטרות תמונות של ציירים שונים שעמוס משמש כפטרונם.

„האווירה המיוחדת של המקום הופכת אותו למעין אקסדרה אמנים“, מספרים בעלי הבוטיק-גלריה. „אנחנו מעודדים קיום של ערבי שירה וערבים אמנותיים אהובים עלינו במיוחד. האווירה הרומנטית, השירה, המוסיקה והשמלות מתמזגים בצורה מושלמת. נערך שם מיפגש יום-יומי כמעט של המי ומי המסתובבות בדיזנגוף וניגשות לשתות קפה, לרכל קצת ולראות ממיטב דגמי העונה האופנתיים.“

דליה מרוז, בעלת אנהבלי, מלבישה את אלימור זילברמן, סגנית שנייה למלכת המים שהיא גם תלמידתה של דליה בחוג למחול בבית-הספר שבו מלמדת דליה.

המועמדות היפהפיות משתעשעות, לאחר שהולבשו במיטב דגמיה של ניצה שוחט, בצערי היום ברחוב דיזנגוף, הקוצרות מחיאות כפים מכל העוברים והשבים סבירוב.

העולם הזה

חברת הבנייה לעולים

של הסוכנות היהודית

שיפצה את דירתו

של "העולה החדש"

אריה

דולצ'ין

